

The book is owned by ฤๅង Pee_Man

Typed to Word Document by ฤๅងกวงง

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

พล นิกร กิมหงวน

เสื่อสังป่า

ป. อินทรปาลิต

-๑-

หลังจากการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยของท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไป ระหว่างทีมทหารอากาศกับทีม ป.ต.อ. ผ่านพ้นไปแล้ว หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับก็ลงผลของการแข่งขันโดยละเอียด ฝ่ายทหารอากาศได้ชัยชนะอย่างงดงาม บรรดาหนังสือพิมพ์ต่างกล่าวขวัญชมเชย พล, นิกร, กิมหงวน ‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสาม เขาเป็นนักบินที่กล้าหาญชาญชัยอย่างที่สุด และเป็นนักฟุตบอลที่สามารถอย่างน่าพิศวง

บัดนี้พล, นิกร, กิมหงวนได้กลับมาประจำฝูงบินนาวิกัที่สัปดาห์ตามเดิม ส่วนเจ้าคุณปัจฉิมก็เดินทางไปประจำงานทัพบกที่ศรีโสภณ ในตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ภาคกัมพูชา

การพักรบเพื่อเจรจันโดยรัฐบาลญี่ปุ่นเป็นผู้ไกลเกลี่ยนั้น ต้องเสียเวลาเกือบ ๒ เดือนยังไม่บรรลุผล ยืดเวลาพักรบ ๒ ครั้งแล้ว วันที่ ๑ มีนาคมนี้แหละก็ครบกำหนดสัญญาพักรบ แต่ก็อาจจะยืดต่อไปอีกได้ ทั้งนี้เพราะฝ่ายอินโดจีนรวนเรไม่ยอมตกลงง่ายๆ นายพลเดอกูส์แห่งอินโดจีนมีที่ท่าว่าจะยกดินแดนคืนให้เรา แต่รัฐบาลที่วิเศษว่าไทยขอมากเกินควรยอมให้ไม่ได้ โยนกันไปโยนกันมาเช่นนี้ จนกระทั่งญี่ปุ่นพี่ชายของเราเข้าใจว่ามีมหาอำนาจชาติใดชาติหนึ่งคอยสนับสนุนขงไม่ให้อินโดจีนยอม พี่ชายของเราเลยเดือดดาลขึ้นมาบ้าง พูดกันดีๆ ไม่ชอบก็ต้องปลอบกันด้วยปืน ดังนั้นญี่ปุ่นจึงได้ส่งกองทัพเรือนับจำนวนร้อยมาชุมนุมที่เกาะไหหลำ ส่งทหารบก ๕๐,๐๐๐ คนขึ้นบกที่ไฮฟองเตรียมพร้อมไว้ ถ้าหากว่าใครยื่นมือเข้ามาแทรกแซงการไกลเกลี่ยจะได้สั่งสอนให้รู้สีกว่าทวีปเอเชียนี้สำหรับชาวเอเชียเท่านั้น ฝรั่งเศสจะมาทำเจ้าก็เจ้าการเป็นหัวเรือใหญ่ไม่ได้เป็นอันขาด พระอาทิตย์อุทัยกับไตรรงค์จะต้องปลิวสะบัดคู่กันอยู่ในเอเชียตราบกะทั่งฟ้าดินสลาย

“บันไซ!” ญี่ปุ่นพี่ชายของเราจงเจริญยิ่งๆ

“ไชโย!” ชาติไทยจะต้องเป็นมหาอำนาจในด้านตะวันออกนี้

พล, นิกร, กิมหงวน ‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสาม รู้สึกเบื่อหน่ายอย่างยิ่งที่ต้องหยุดพักรบนานๆ ทั้งสามคนขอมสละลูกเมียและงานอาชีพมาสมัครเป็นพลทหารราบ เลื่อนฐานะเป็นพลร่ม เลื่อนเป็นพลปืนหลัง กะทั่งเป็นนักบินชั้นอ่อง ก็เพื่อประเทศชาติ สามเกลอต้องการรบ ต้องการทำลายล้างฝรั่งเศสให้ศูนย์สิ้นไปจากอินโดจีน เพื่อไทยจะได้ดินแดนที่เสียไปกลับคืนมา ทั้งสามเกลอตั้งใจจะปลิวชีวิตและเลือดเนื้อให้แก่ประเทศชาติ สมกับที่เกิดมาเป็นลูกผู้ชายชาวไทย สงครามภาคพื้นดินและสงครามกลางเวหาที่สามเกลอของเราได้ระดมมาหลายครั้ง ย่อมเป็นพะยานอย่างดีว่า พล, นิกร, กิมหงวนเป็นชายชาติทหารโดยแท้ ชื่อเสียงของเขาได้กระจายไปทั่วประเทศ ประชาชนทั้งหลายจำชื่อของเขาไว้อย่างไม่มีวันลืม เช่นเดียวกับชื่อของนายเรืออากาศเอก ศานิต นวลมนิ วีระบุรุษของกองทัพอากาศ

เมื่อพักรบโดยไม่รู้แน่ว่าจะรบกันอีกเมื่อไร ทำให้พล, นิกร, กิมหงวน อึดอัดใจมาก กิมหงวนพูดวันละหลายๆ ครั้งอยู่ ถ้าเขาเป็นรัฐบาล เขาจะไม่ยอมให้ยืดเวลาพักรบเป็นอันขาด และไม่มีเวลาจำเป็นอะไรที่จะต้องพูดกับอินโดจีนโดยสันติวิธี แต่นั่นเป็นความคิดของกิมหงวน ชายหนุ่มๆ ที่มีเลือดรักชาติรุนแรงเกินไป รัฐบาลที่รักของเรา ย่อมสุขุมคัมภีรภาพ ทุกสิ่งที่ดีจัดทำลงไป ก็ได้ใคร่ตรองครอบรอบแล้ว ธรรมะย่อมชนะอธรรมเสมอ

ดินแดนของเราที่เสียไปแต่กาลโน้น จะเป็นดินแดนตอนไหนๆ ก็ตาม ไทยจะต้องได้คืนอย่างเด็ดขาด แต่จะช้าหรือเร็วเท่านั้น รัฐบาลของเราต้องการได้คืนโดยวิธีละมุนละม่อม เราจะรบก็ต่อเมื่อไม่มีอะไรที่จะตกลงกันได้อีกแล้ว

วันคืนผ่านไปตามลำดับ จนกระทั่งกุมภาพันธ์จวนจะหมดเดือนอยู่แล้ว สามเกลออยู่ที่สัตตหีบโดยไม่ได้ทำอะไร นอกจากบินฝึกตอนเช้าและตอนเย็นนิดหน่อย ตอนกลางวันเข้าห้องเรียน เรียนวิชาเกี่ยวกับการบินทั้งสิ้น ผู้บังคับบัญชาทวนผล, นิกร, กิมหงวนมาก เพราะเขาไม่ได้เป็นศิษย์การบิน ไม่มีความรู้อะไรเบื้องต้นทางการจึงสั่งให้สามเกลอรับการฝึกหัดอบรมวันละ ๕ ชั่วโมง ที่จริงก็นับว่าได้ประโยชน์แก่สามเกลอมาก เพียงเวลาครึ่งเดือนที่ได้รับการอบรม พล, นิกร, กิมหงวนก็มีความรู้ในเรื่องการบินแตกฉานขึ้นอีก เป็นต้นว่า การทิ้งระเบิดอย่างแม่นยำ การบินทางไกลโดยใช้แผนที่กับเข็มทิศ การถ่ายรูปทำแผนที่ และการตรวจการณ์โดยเครื่องบิน

บ่ายวันนั้น

เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น.เศษ ‘เสืออากาศ’ ทั้งสาม นั่งและนอนคุยกันอยู่ในสนามบิน ภายใต้อุปกรณ์บินมาดึนลำหนึ่ง ทั้งสามนั่งกางเกงฟอร์มชายาวและสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้น พล, นิกร, กิมหงวนกำลังปรารภกันถึงเรื่องการพักรบ อาเสียวว่าอยากจะได้ลาออกจากนักบิน ไปประกอบอาชีพในทางพลเรือนต่อไป เมื่อสงครามเกิดขึ้นอีกค่อยกลับมารับราชการใหม่ งานหลวงจะได้ไม่ขาด งานราษฎร์ก็ไม่ต้องเสีย พลกับนิกรออกรู้สึกเห็นพ้องกับแนวความคิดของเสี่ยวหงวน

“เกิดคิดดูเถิดเพื่อน” เสี่ยวหงวนพูดอย่างจริงจังเป็นการ “เราไม่ได้มุ่งหวังที่จะยึดอาชีพในทางเป็นนักบิน แต่ที่เราเป็นนักบินก็ด้วยความรักชาติอย่างแรงกล้าของเรา เงินดาวเงินเดือนเราก็ไม่รับ นอกจากนี้เรายังเสียสละเงินให้กองทัพอากาศอีกคนละไม่น้อย สำหรับกัน กันจำได้ว่า กันบริจาคเงินบำรุงกองทัพอากาศสองหมื่นบาทแล้ว” นั่งเงียบไปสักครู่ กิมหงวนจึงพูดต่อไป “กันเห็นสมควรอย่างยิ่งที่เราควรจะยื่นใบลาออกไปประกอบอาชีพของเราตามเดิม ความจริงอาชีพของกันเป็นงานใหญ่โต กันมีโรงเลื่อยถึงสิบโรง โรงสีไฟสิบโรง เรือยนต์เรือกลไฟ รถประจำทางมาก เมื่อสถานการณ์มีหวังจะได้คืนแดนคืนโดยสันติวิธีแล้ว เราก็ควรลาออกจากนักบินได้”

พล, นิกร พะยักรน้ำหงิกๆ

นิกรกล่าวว่า “กันก็เห็นพ้องกับแกเหมือนกัน”

กิมหงวนยกมือผลักหน้ากระดิ่งทองเต็มแรง

“เห็นพ้องทำไมถึงเสือกเอามือยัดเข้ามาในกะเป๋ากางเกงข้าด้วยล่ะ?”

อ้ายเสื่อมือกาวยิ้มแหยๆ

“ก็กันเห็นพ้องนะซี ตามันเห็นปากกาหมึกซึมของแกเข้า มือมันก็เห็นพ้องทันที”

พลหัวเราะหึๆ

“พูดกันเป็นงานเป็นการเถอะวะ” แล้วเขาก็ค้อนนิกร “อ้ายเปรตนี้ละก็ผลอไม่ได้ ไป-เขยิบไป ออกก็ออกวะ กันต้องการรบ เมื่อหยุดรบกันแล้ว เราจะอยู่ผลาญข้าวสุกหลวงทำไม ลาออกไปทำงานของเราดีกว่า ถ้าหากว่ารบกันอีก เราก็รีบกลับมารายงานตนเอง ทางการคงไม่ขัดข้องหรอก ผู้บังคับบัญชาท่านรู้ดีว่า เพราะพวกเรารักชาติและต้องการรบ จึงยอมทิ้งงานอาชีพซึ่งมีผลประโยชน์มากมายมาเป็นนักบิน”

นายพัชราภรณ์ หัวหน้าคณะสามเกลอนิ่งตรึงตรองอยู่สักครู่ เขามองดูเครื่องบินขับไล่ฮ็อกพิทฐานซึ่งจอดอยู่เรียงรายหน้าโรงเก็บ แล้วพลก็ถอนหายใจเบาๆ

“เรื่องนี้, กันเคยคิดก่อนเจ้าหงวนเสี่ยอีก แต่ว่ากันมีเหตุขัดข้องอยู่สองประการ จึงอยากจะเป็นนักบินอยู่ต่อไปอีก”

กิมหงวนยกหูหรีใส่ปากดูศพวันอย่างสบายใจ

“อะไรวะ ที่เป็นกรณีแห่งความขัดข้อง อภิปรายให้กันฟังหน่อยซิ?”

พลกติน้ำลายเอือก รู้สึกหม่นไส้ตะหงิดๆ

“เหตุผลก็คือว่า ประการที่หนึ่ง กันชอบชีวิตนักบิน”

อาเสี่ยพะยักหน้าหงิกๆ

“แล้วประการที่สองล่ะ?”

“ประการที่สอง กันเกรงว่าคำครหานินทาจากเพื่อนๆ”

นิกรทำหน้าที่เคร่งขรึม พูดขึ้นด้วยเสียงหนักๆ

“อือ- เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง ถ้าหากว่าเราลาออกจะต้องมีเพื่อนทหารอากาศหลายคนติฉินนินทา ว่าเราเป็นคนเห็นแก่ตัว เราชี้ขาดตาขาวอะไรเหล่านี้ หรือไง อ้ายเสี่ย?”

กิมหงวนทำปากจู๋ ค่อยๆ ก้มหน้าลดสายตาของคู่มือนิกรซึ่งกำลังดึงซองธนบัตรออกมาจากกระเป๋าเขา อาเสี่ยยกฝ่ามือตบหน้าอ้ายเสี่ยมือเกาต์เพียะ แย่งซองธนบัตรไว้ แล้วพุดกับพลด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“นั่นแหละพล ถ้าเรากลัวเขานินทา เราก็ต้องเป็นนักบินจนหมดหงอก ซึ่งเราเองก็ไม่ได้มีความประสงค์จะมีอาชีพในทางนี้ นินทาเกลเหมือนเทน้ำ ไม่ชอกช้ำเหมือนเอามีดกรีดหน้าแข้ง นับประสาอะไรวะกับคนอย่างเรา พระบรมศาสดาของเราท่านยังไม่พินการนินทาไปได้ อ้า – คนที่เขามีความคิด เขาจะต้องเข้าใจเราดี ถ้าอ้ายคนไหนหาว่าเราชี้ขาด ก็ให้มันลองเอาเครื่องบินขึ้นไปยิงกับอ๊วกกลางอากาศตัวต่อตัวก็ได้หรือสองต่อหนึ่งก็เอา ให้พระแก้วพระกาฬหักคอกันซีอ้า”

พลกับนิกรหัวเราะชอบใจ

พลว่า “วันนี้ดูแกพุดจาเป็นหลักฐานน่าฟังมาก”

อาเสี่ยค่อยๆ ยกมือลูบศิรัษะพลเบาๆ

“ยังงั้นเรอะลูกเรอะ?”

นายพัชราภรณ์เหวี่ยงสอกกลับกะแทกหน้าอกกิมหงวนดังพลั๊ก

“นี่แน่ พอชมเข้าหน่อยทะเล้งเลย”

กิมหงวนสูดปากลั่น

“แหม โว้ย อ้าบ้านี่มันเล่นเจ็บๆ เสมอ อือ โว้ย – หน้าอกหน้าใจแทบพัง”

พลหัวเราะ แล้วพุดเป็นงานเป็นการ

“นี่ – เจ้าหงวนและเจ้ากร ข้าคิดว่าเมื่อเราสามคนมีความประสงค์ที่จะลาออก เราก็ควรปรึกษาหารือขอความเห็นจากเจ้าคุณอาเสี่ยก่อน เพราะว่าท่านเป็นผู้ใหญ่ และท่านย่อมรู้ว่า ไทยกับอินโดจีนจะรบกันอีกไหม ถ้าท่านไม่ขัดข้อง เราค่อยลาออก กันนะสองจิตสองใจ โว้ย จะอยู่ต่อไปก็เป็นหน่วยงานอาชีพของเรา ครั้นจะลาออกกรี” พลชี้มือไปที่หมู่เครื่องบินขับไล่หน้าโรงเก็บ “โน่น – แกดูซิ เจ้าฮ็อกพัชฐานเหล่านั้นทำให้กันรักและอาลัยอย่างที่สุด”

อาเสี่ยพุดขึ้นเบาๆ

“ถ้างั้นก็ขอซื้อเอาไปไว้ที่บ้านสักหนึ่งลำก็ได้”

พลทำคอขุ่น

“ไม่ใช่อย่างนั้นโว้ย ก็นหมายถึงความว่า ก็นอยากเป็นนักบิน ได้ขึ้นเครื่องบินกับเพื่อนๆ ของเรา และอยู่ในเครื่องบินแบบนี้”

เสียงหงวนถอนหายใจเบาๆ

“ตกลงใจเถอะวะพล ก็นจะได้จัดการกิจการค้าของกันให้ดีขึ้น เวลาสงครามจะได้ช่วยเหลือประเทศชาติได้เต็มที่ เพราะอย่างน้อยข้าวที่โรงสีของกันจะเลี้ยงทหาร, สองกองพลได้ในราวหนึ่งเดือน แก่คิดดูเถอะ เมื่อไม่มีการรบเราก็ไม่จำเป็นจะต้องเป็นนักบิน รบเมื่อไรก็พากันมาอีก”

นายพัชรภรณ์ต้องใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง แล้วเขาก็พูดกับเพื่อนทั้งสอง

“ถ้าเช่นนั้นไปที่ตึกกองบัญชาการเดี๋ยวนี้แหละ ขออนุญาตท่านผู้บังคับฝูงพุดวิฑูโรศัพท์กับเจ้าคุณอ่า ท่านให้เราออก เราก็นขึ้นใบลาวันนี้เลย”

นิกรกับกิมหงวนยิ้มเป็น

“ดีเหมือนกัน” อาเสี่ยพูดเสียงดังขึ้นกว่าเก่า “ไปโว้ย จะได้กะเซ้าท่านเล่นแก๊กลุ่มบั้ง”

ครั้นแล้วสามสหายก็พากันลุกขึ้น เดินเกี้ยวก้อยเป็นแถวหน้ากระดาน ลัดสนามตรงไปที่ตึกกองบัญชาการ พลบอกกับเพื่อนทั้งสองว่า เรื่องการลาออก ขอให้สงวนไว้เป็นความลับก่อน อย่าเพิ่งแพร่งพรายให้ใครรู้ จนกว่าจะได้ขึ้นใบลาออกไปแล้ว

‘สามทหารเสือ’ เดินขึ้นบันไดหินอ่อนหน้าตึกกองบัญชาการตรงเข้าไปในห้องโถง พอตีหลวงอีกกะทีกเวหาในเครื่องบินนาเวอากาศโทเดินลงบันไดมาจากชั้นบน

พล, นิกร, กิมหงวนรีบชิดเท้าตรง ก้มศีรษะกระทำความเคารพท่าน หลวงอีกกะทีกฯ ยกมือวันทยาหัตถ์ตอบด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ตั้งแต่สามเกลอไปเล่นฟุตบอล และนำชัยชนะกลับมา ทำให้ผู้บังคับฝูงบินนาวิฑูโรศกรักรัก ‘เสืออากาศ’ ทั้งสามขึ้นอีกมาก

“สวัสดิ น้อยชาย” คุณหลวงกล่าวทักทาย โดยปราศจากการถือเนื้อถือตัว

เสียงหงวนยักคิ้วแผลลืบ

“สวัสดิ พี่ชาย”

ใบหน้าที่ยิ้มแย้มของท่านผู้บังคับฝูง เปลี่ยนแปลงเป็นถมิ่งทึงทันที ท่านยกมือเท้าสะเอว จ้องมองดูกิมหงวนแล้วพูดเสียงหนัก

“ฉันพูดกับแกที่ไร แกเป็นต้องทะเล่กับฉันทุกที ถ้าฉันตั้งตักกับแก แกก็หาว่าฉันเฮี้ยบ ถือว่าเป็นนาย”

“นั่นแน่” กิมหงวนร้องลั่นแล้วหัวเราะก๊าก “ผมยังไม่ได้ทะเล่กับได้เท่าสักนิด เฮะ – หาเรื่องเฮะ”

ท่านผู้บังคับฝูง โกรธจนตัวสั่น

“ทำไมแกจะไม่ทะเล่”

“แล้วกัน” อาเสี่ยชักฉิวพุดหัวนๆ “คำว่าสวัสดินี่เป็นคำทะเล่หรือครับได้เท่า ฐูโร – จะหาเรื่องเอาผมเข้าตารางก็บอกเถิดน้า เอาซีครับเป็นอะไรไป จะขังผมสักกี่วันก็ควรขังเสีย ไม่เข้าได้เท่าก็ไม่มีโอกาสได้เอาผมเข้าขังเถิดอีกแล้ว”

หลวงอีกกะทีกฯ ถอนหายใจอึดอัด

“แกเสื่อมาเรียกฉันว่าพี่ชายทำไม”

เสียงหงวนขมวดคิ้วนิ้วหน้า

“อ้อ – นี่หรือครับที่ได้เท่าว่าผมทะเล่?”

ท่านผู้บังคับฝูงเอ็ดคะโร

“เออชีวะ”

กิมหงวนสั้นสิริชะซ่า

“โธ – อนิจจังสุดใจ ได้เท่าได้หักทลายผมว่า สวัสดิ์น้องชาย ไซ้ไหมครับ? เมื่อได้ทำกรรมมาตตายกย่องผม เป็นน้อง ผมก็ต้องเคารพได้เท่าเป็นพี่เช่นเดียวกัน แล้วผมจึงตอบได้เท่าว่า สวัสดิ์พี่ชาย ถูกไหมล่ะครับ?”

หลวงอีกะทีเกฯ กัดฟันกรอครๆ

“ฉันเรียกแก้วว่าน้องชายไม่แปลก เพราะแกอยู่ได้บังคับบัญชาของฉัน แต่แกจะเรียกฉันว่าพี่ชายไม่ได้”

อาเสี่ยขอมยิ้ม

“ก็ให้มันรู้ไปซีครับ ผมจะได้เรียกได้เท่าว่าน้องชายเช่นเดียวกัน” พุดจบกิมหงวนก็สะอึกโฮง “อ้อ – เห็นจะไม่เหมาะครับ ได้เท่าอายุมากกว่าผมตั้งหลายขวบ”

ท่านผู้บังคับฝูงบินนาวิกมีอี่หน้าเสี่ยหงวน

“ถ้าแกขึ้นเรียกฉันว่าพี่ชายอีก ฉันจะสั่งขังแกหนึ่งเดือน เข้าใจ?”

“แล้วกัน” อาเสี่ยคราง “พอออกจากตารางก็เดินหาเป็พาลเป็นน่อยเลย เอาเถอะครับ, บอกเล่าเก้าสิบให้ผมรู้เสียก่อน ผมจะได้ไม่เรียก”

คุณหลวงนั่งอิงอยู่สักครู่ แล้วถามห้วนๆ

“พวกแกขึ้นมาบนนี้ทำไมกัน?”

นิกรกล่าวแทนเพื่อนทั้งสองอย่างนอบน้อม

“กระผมจะมาขออนุญาตได้เท่า --”

ท่านผู้บังคับฝูงรบพุดชัดขึ้นทันที

“อ้อ – จะลาไปเที่ยวจังหวัดชลหรือศรีราชาอีกละซี ไม่ได้ๆ แกสามคนลาบ่อยนักเมื่อวานนี่ก็ไปเที่ยว อ่างศิลาตั้งครึ่งวัน”

“ฮึ้ย!” กะดิ่งทองร้องลั่น “ใครบอกล่ะครับ?” พุดจบก็หันมาทางเพื่อนทั้งสอง “ไปเถอะ ้วยพวกเรา วิทยุ วิทฯจะอย่าพุดมันเลย เจอเอาคนรู้ก่อนเกิดเข้าอีกแล้ว”

หลวงอีกะทีเกฯ กะโจนพรวดเข้าคว้าคอนิกรบีบเต็มแรง

“แก้วใคร หา? แก้วใคร?”

“อ้อย – กลัวละ - แหแล้ว”

คุณหลวงยกเท้าตะกั้นกะดิ่งทองดั่งพิบ

“ฮึ่ม – ระวังตัวให้ดิ้นนะ แกนะทะเลิ่งพอกๆ กับกิมหงวน รู้ไว้เถอะ”

“อ้าวๆ!” อาเสี่ยอุทาน “ทางด้านนี้พิกรบแล้ว อย่าหวนกลับมาเล่นงานอีกซีครับ”

ท่านผู้บังคับฝูงทำตาเขิวกับเสี่ยหงวนทันที

“ทำไม – ทำไมฉันจะว่าแกไม่ได้ ฉันค่าแก่ก็ได้วะ อ้ายบ้า! อ้ายหงวนจอมทะเลิ่ง! อ้ายซีโรค!”

‘ปรตเวหา’ ทำคอย่นหลับตาปี แล้วเขาก็แสดงกิริยาดังดั่งกับหลวงอีกะทีเกฯ ทันที

“ได้เท่า!” กิมหงวนคำราม “ได้เท่าบ้างอาว่าผมว่าอ้ายบ้า?”

“เออ – ฉันว่าแก” หลวงอีกะทีเกฯ พุดหน้าตาเฉย

อาเสี่ยเอ็ดตะโรลั่น

“ได้เท่าคุณหมื่นผม ฮะ – ฮ้า โปรดขอโทษผมเสียเดี๋ยวนี้เถอะครับ”

ท่านผู้บังคับฝูงเค้นหัวเราะ

“อ้านควาย! มีหรือวะฉันจะต้องขอโทษแกซึ่งอยู่ในได้บังคับบัญชาของฉัน?”

กิมหงวนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างน่ากลัว

“ได้เท่าไรขอโทษผมแน่?”

“อ้อ - แน่นอน”

“แน่นะครับ?”

“แน่ซิวะ!” คุณหลวงตวาดแเว็ด

“ก็ตามใจนะซีครับ” แล้วกิมหงวนก็ยกมือปิดปากหัวเราะกึกกัก

หลวงอีกกะทิกๆ ทำปากหุบหมิบ

“ไป - แกไม่มีหน้าที่อะไรที่จะขึ้นมาอยู่กับนี้ เชิญลงไปให้หมด”

ร.ต.พัชราภรณ์ก้มศีรษะกระทำความเคารพอีกครั้งหนึ่ง แล้วพูดอ่อนโยน

“กระผมขอความกรุณา พุดวิทย์โทรศัพท์ไปถึงเจ้าคุณอาหน่อยได้ไหมครับ?”

ผู้บังคับฝูงบินนาวียิ้มออกมาได้

“อ้อ - พุดเรื่องส่วนตัวรึ?”

“ครับผม”

คุณหลวงพะยัคหน้าหงิกๆ

“ได้ - ไปซิ, บอกเจ้าหน้าที่เขาเถอะว่า ฉันอนุญาตแล้ว ช่วยกราบเรียนเจ้าคุณด้วยว่า ฉันระลึกถึงพระเดช

พระคุณท่านเสมอ”

อาเสี่ยพุดลิ้นเบาๆ

“ก็แน่ละซี หวดนายนาวาอากาศโทเข้าให้แล้วก็จำเป็นอยู่เองที่จะต้องนึกถึงพระเดชพระคุณของท่าน เฮ้อ!

อ้ายเรอมันปิดทองในตูดพระ”

หลวงอีกกะทิกๆ ทำหน้าจะยิ้มก็ไม่ใช่ จะบึ้งก็ไม่เชิง

“แกเป็นผู้สนับสนุนให้ฉัน ได้เลื่อนยศยังงั้นรี สะ สะ”

“ฮิ - ฮิ” เสี่ยหงวนหัวเราะบ้าง “ถามเจ้าสองคนนี่คูก็แล้วกันครับ พุดแล้วได้เท่าที่จะหาว่าผมไม่มีอีก ง่า - เจ้าคุณอาท่านถามผมว่า ได้เท่าเคยปฏิบัติหน้าที่ราชการบกพร่องหรือเปล่า? กระผมยังอุตส่าห์ต่อแหล่งกับท่านว่า เปล่าเลย”

ผู้บังคับฝูงหัวเราะก๊าก

“ก็ฉันไม่ได้ทำอะไรบกพร่องนี่นา”

“อย่าหน้อยเลยครับ ผมก็เกียจพุด”

เหมือนกับเอาไม้แหย่ตูดเสื่อ หลวงอีกกะทิกๆ โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงร้องตะโกนสุดเสียง

“พุดมา พุดมาเดี๋ยวนี้ ฉันมีความผิดหรือข้อเสียหาอะไรบ้าง ถ้าแกไม่พุดแกไม่ไช้คน”

คราวนี้อาเสี่ยก้มหน้ามองดูพื้น

“อย่าให้ผมพุดเลยครับ” เขาพุดเสียงอ่อย

“พุด - แกต้องพุด”

กิมหงวนสั่นศีรษะซ้ำๆ

“ผมพุดไม่ได้ครับ”

ผู้บังคับฝูงตะโกนเสียงดังขึ้นอีก

“ทำไมแกถึงพูดไม่ได้?”

อาเล็ยร้องไห้โฮ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“ก็ผมไม่มีเรื่องจะพูดนี่ครับ ฮือ - ฮือ”

หลวงอีกกะทีกๆ ยกหลังมือตบหน้ากิมหงวนดังเพียะ

“นี่แน่ะ” แล้วท่านก็เดินลงบันไดๆ ออกไปจากห้องโถง ไม่ต้องสงสัยว่าท่านจะเดือดดาลกิมหงวนสักเพียงไหน

พลมองหน้ามอญดูเสียหงวนแล้วยิ้มเล็กน้อย

“บ้างจริงเชียว อ้ายนี่ ชอบกะเข้าท่านนัก น่ากลัวคินนี้แกจะต้องนอนในห้องข้างอีก”

อาเล็ยยกนิ้วชี้มือขวาอุดจมูก แล้วส่งขี้มูกลงบนพื้นห้อง

“แหม - เราเสียใจคอหายหมด เสียงยังกะโจรห้าร้อย ไม่ไหวโว้ยรู้ยังงี้ไม่ยกกะเข้า”

สองเกลอหัวเราะลั่น ต่างจุดแขนกิมหงวนคนละข้างพาเดินเลี้ยวซ้ายมือไปตามเฉลียงหน้าตึก อีกสักครู่ก็มาถึงห้องรับส่งวิทยุของฝูงบินนาวิ ซึ่งใช้ติดต่อกับฝูงบินและกองทัพต่างๆ

พวกทหารสื่อสารประจำห้องวิทยุกำลังคุยกันอย่างสนุกสนาน เมื่อสามเกลอเข้ามาในห้องเขาก็พากันลุกขึ้นยืนตรงกระทำความเคารพในฐานะที่เป็นนายทหารสัญญาบัตร

นายพัชราภรณ์เดินเข้ามาทักบ่านายสิบทหารสื่อสารซึ่งเป็นหัวหน้า

“พี่ชาย ก็นจะพูดวิทยุกับท่านแม่ทัพใหญ่ภาคเขมร ช่วยเดินเครื่องให้กันหน่อยซี ก็นขออนุญาตผู้บังคับฝูงแล้ว”

นายสิบเอกยิ้มอ่อนโยน

“ได้ครับ เชิญคุณนั่งก่อนซีครับ โปรดรอพวกผมเพียงสองสามนาทีเท่านั้น”

พลพะยักหน้า

“ขอบใจ - ขอบใจมากพี่ชาย”

ต่อจากนั้น เจ้าหน้าที่ทหารสื่อสารก็ช่วยกันเปิดสวิชไฟเดินเครื่องส่ง และตั้งระยะคลื่นติดต่อโดยตรงไปยังกองบัญชาการรบภาคกัมพูชา เมื่อเรียกไปสักครู่ ทางโน้นก็พูดมาลดลำโพงเสียงลั่นห้อง

“ฮาโล่ - ฮาโล่ ได้ยินแล้ว นี่กองบัญชาการรบภาคเขมร”

นายสิบเอกทหารสื่อสารชี้มือไปที่ไมโครโฟนพูด ซึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะเล็กๆ แล้วกล่าวกับ ‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสาม

“เชิญซีครับ เชิญพูดได้แล้ว”

พล, นิกร, กิมหงวนรีบเดินเข้ามาที่ไมโครโฟน พลผลักเพื่อนเกลอทั้งสองเซไปคนละทาง แล้วพูดกับเจ้าหน้าที่สื่อสารทางศรีโสภณ

“ฮาโหล นี่นายเรืออากาศตรีพล พัชราภรณ์พูด โปรดกราบเรียนเจ้าคุณแม่ทัพด้วยว่า ผมมีธุระส่วนตัวจะพูดกับท่านเป็นการด่วน นั่นใครรับวิทยุครับ?”

มีเสียงหัวเราะเบาๆ

“ผมเองคุณพล นายร้อยตรีประจวบครับ”

“โอ - คุณประจวบครับ สวัสดีครับ คิดถึงมาก”

“ครับ - สวัสดี คุณสงวนกับคุณนิกรสบายดีหรือครับ?”

พลยิ้มเล็กน้อย

“ผมกับเจ้ากรสบายดีครับ แต่ยายเสียดกเครื่องบินตายเมื่อเช้านี้เอง”

กิมหงวนกะโดดตัวลอย วิ่งพรวดพราดเข้ามาพูด ไมโครโฟน

“ฮัง – ฮัง ไม่ตายครับ ผมยังอยู่นี่ ฮีฮ์ - -”

เสียง ร.ต.ประจวบ นายทหารสื่อสารหัวเราะลั่น

“ไกรครับ คุณสงวน ไม่ได้พบกันนานเชียว ผมขอแสดงความยินดีที่ทีมฟุตบอลล์ของทหารอากาศชนะ ทีม ป.ต.อ. รู้สึกเสียดายมากที่ไม่ได้ไปดู ได้ยินเขาพูดกันว่าสนุกนักไม่ใช่หรือครับ?”

อาเลี่ยหัวเราะ

“แต่ขอยุ่ คุณผมซู้ตคนเดียวได้สองประตู ฮะ – ฮะ ถ้าไม่ได้ผมทหารอากาศคงแบกประตูกลับไม่ไหว ง่า – เจ้าคุณอายุใหม่ครับ ช่วยให้ใครขึ้นไปเรียนท่านหน่อยเถอะครับว่า เราสามคนมีฐานะร้อนอยากจะถูกกับท่าน”

ผู้พูดวิทยุทางศรีโสภณนั่งอิงไปสักครู่

“เอ – เห็นจะไม่สำเร็จกะมังครับ ไว้พูดกับท่านพรุ่งนี้ได้ไหมครับ?”

นิกรกล่าวถามขึ้นทันที

“ทำไมล่ะครับ ท่านไม่ว่างหรือ?”

“ว่างนะว่างครับคุณนิกร แต่ว่ากำลังไฟใหม่ป่า ไม่มีใครกล้าเข้าหน้าท่านตั้งแต่เช้าแล้วครับ นายร้อยเอก จับ ปี่สุวรรณนายทหารคนสนิทถูกไล่เตะวิ่งออกมาจากห้อง นายสิบรับใช้ถูกยิงด้วยปืนพกเถื่อนไปนิดเดียว นายทหารเวรกองบังคับการถูกท่านสั่งขังโดยไม่มีเหตุผล ฮ้า – แล้วก็ทหารตั้งสองกองพันถูกบังคับให้เขียนข้อความว่า ‘หัวลูกมะอึ๊ก’ คนละหน้ากระดาษฟูลสะแก็บ ตัวตรงบ้าง โยหน้าและโยหลังบ้าง”

สามเกลอหัวเราะลั่น อาเลี่ยกล่าวถามนายทหารสื่อสาร

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือครับ?”

“ฮ้า – คือยังงี้ครับ วันนี้ตอนเช้าขณะที่ท่านนั่งทำงานอยู่ในห้องของท่านที่ตึกกองบัญชาการ หมวกของท่านถูกลมพัดตกลงไปได้โต๊ะ ท่านจึงก้มลงเก็บหมวก แล้วท่านก็เห็นข้อความประโยคหนึ่งเขียนด้วยชอล์คสีขาวปรากฏว่า ‘หัวลูกมะอึ๊ก’ นี่แหละคุณเหตุผลที่ทำให้ท่านเป็นฟินเป็นไฟ อาละวาดใหญ่ ไม่มีใครกล้าเข้าหน้าท่านหรือครับ”

พล, นิกร, กิมหงวนมองดูหน้ากันแล้วหัวเราะก๊ากใหญ่ อาเลี่ยถึงกับยกมือกุมท้องทรุดตัวนั่งหัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหล

“ฮะ – ฮะ – เอื้อก เฮะเหอ - - - โอโฮ – ชันจริงโว้ยพล”

นายพัชราภรณ์จิกผมกิมหงวนกะซากจนอาเลี่ยต้องลุกขึ้นยืน

“แหกปากหัวเราะออกมาได้ ไม่เห็นว่ามันจะขันสักนิด” แล้วพลก็พูดไมโครโฟน “คุณประจวบครับ กรุณาช่วยขึ้นไปเรียนท่านหน่อยซีครับว่าผมขอเชิญท่านมาพูดคุยกับผมเดี่ยวเดี๋ยวเท่านั้น”

ร.ต.ประจวบถอนหายใจเอื้อกใหญ่

“ไม่รับประทานละครับ ใช้ให้ผมไปสู้เสือหรือปล้ำกับช้างยังจะดีกว่า ขึ้นขึ้นไปผมก็แยะเท่านั้น ดีไม่ดีพอขว้างหัวร้างข้างแตก ท่านกำลังตรวจสอบลายมือนายและนายสิบพลทหารครับ ได้ยินท่านบอกว่าถ้าจับตัวได้ท่านจะส่งตัวฟ้องศาลทหารทันที และถ้าใครรู้ตัวคนเขียนและบอกให้ท่านทราบ ท่านจะถือว่าผู้นั้นมีความดีความชอบเป็นพิเศษ”

อาเลี่ยยกมือปิดปากหัวเราะกิกคัก

“เอาซึ่งก็แล้วกันครับ คุณเขียนข้อความไว้ในห้องวิทยุอีกสักหนึ่งประโยคว่าหัวล้าน همینเขียว หรือคนตะกรุมก็ได้ แล้วคุณขึ้นไปเรียนท่านว่ามีคนเขียนว่าท่านที่ห้องวิทยุ ที่นี้ท่านต้องลงมาห้องวิทยุแน่ๆ นะครับ ช่วยเหลือผมหน่อยเถอะ”

“บรีอวส์!” นายทหารสื่อสารร้องคล้ายๆ กับเสียงอากาศรบกวนเครื่องรับวิทยุ “คุณจะขอให้ผมเข้าตารางหรือครับ แยะซีคุณ ผมก็ฉิบหายนั่น”

“เอ –” กิมหงวนคราง “ทำยังไงผมถึงจะพูดกับท่านได้ มีธุระร้อนเสียด้วยนา”

“นั่นน่าซีครับ ผมก็เห็นใจคุณ แต่ผมไม่กล้าขึ้นไปหรอก กำลังหน้าสี่หน้าขวานอย่างนี้ ผู้บังคับกองพันยังไม่กล้าเข้าหาหน้าท่านนี่ครับ”

สามเกลอนิ่งเงียบไปสักครู่ พลจึงพูดกับนายทหารสื่อสารทางศรีโสภณ

“ถ้าเช่นนั้น ผมจะบอกให้คุณจดไว้เป็นคำพูดของผมดีไหมครับ?”

“อ้อ – ดีซีครับ ถ้าท่านมีอารมณ์ดีขึ้นผมจะได้เอาไปให้ท่าน”

ทันใดนั้น สามเกลอต่างได้ยินเสียงใครคนหนึ่งพูดละล่ำละลักดังออกมาจากไมโครโฟน

“ผู้หมวดครับ ท่านแม่ทัพกำลังมานี่”

เสียง ร.ต.ประจวบพูดเร็วปรือ

“จูนรี! ดายท่า เร็ว – เรียกพวกเราที่อยู่หน้าห้องเข้ามาในนี้ให้หมด ประเดี๋ยวถูกเพี้ยตามกัน คุณพล! คุณพลครับ บางทีคุณมีหวังจะได้พูดกับท่าน ท่านกำลังมานี่”

สามเกลอมองดูหน้ากันอีกครั้งหนึ่ง นิกรปรารภขึ้นเบาๆ

“ใครนะ บ้าระยำเขียว เสือกไปเขียนไว้ได้ ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง”

กิมหงวนทำคายน หลับตาปี

“อย่าคำซีไวย์ กันเขียนเอง”

พล, นิกรสะดุ้งโหยง แล้วร้องขึ้นพร้อมๆ กัน

“ฮ่า?”

เสียงหงวนหัวเราะกิก

“จริงวะ เขียนไว้ตั้งแต่เราอยู่ศรีโสภณ ท่านเพิ่งแลเห็นเลยเข้าใจผิดคิดว่าคงมีใครอุตริเขียนในวันสองวันนี้ เฮ้อๆ ดูเหมือนมาแล้ว เสียงแว่วๆ เอ็ดตะโรใครไต่ขึ้นใหม่ เจียบๆ ไวย์”

สามเกลอต่างสงบปากเสียง อีกสักครู่หนึ่งได้ยินเสียงท่านแม่ทัพเอ็ดตะโร

“ฉันต้องการพูดวิทยุกับกองบัญชาการรบภาคอีสาน เร็ว – อย่างมุ่งาม ประเดี๋ยวพ่อขังหมดเลย พวกแกะต่อหน้าแม่พลับปลับหลังตะโก คอยดูนะจับได้ล่ะก็ – ฮีม - - -”

เสียง ร.ต.ประจวบพูดเบาๆ

“ควรมีควแล้วแต่จะโปรดครับ ขณะนี้นายเรืออากาศตรีพล นายเรืออากาศตรีนิกรกับนายเรืออากาศตรีสงวน กำลังพูดมา เพื่อประสงค์จะพูดกับได้เท่า เกล้ากระผมจะขึ้นไปเรียนให้ทราบ ก็พอดีได้เท้าลงมาพอดี”

“จูนระอะ” ท่านแม่ทัพพูดเสียงหนักๆ สามเกลอได้ยินเสียงที่อบนึ่งทะทบพื้นห้อง แล้วมีเสียงเจ้าคุณพูดหัวนๆ “ฮาโหล นี่แม่ทัพใหญ่ภาคเขมรพูด”

พลถึงตาบังคับกิมหงวนกับนิกรให้อยู่นิ่งๆ เขาพูดกับเจ้าคุณแม่ทัพอย่างนอบน้อม

“ผม – พลพูดครับ”

“เออ – ว่าไง มีอะไรอะไรก็พูดมา ข้ากำลังหัวเสียโวย ไม่รู้ว่าอายชาติหมาคนไหนเขียนไว้ได้โต๊ะทำงานข้า ว่า หัวลูกมะอึ้ก คนที่ทำอย่างนี้มันหมา และหมาขี้เรื้อนเสียด้วย”

กิมหงวนทำหน้ากระแะเรียกระราด รีบโบกมือบอกพล ไม่ให้เขาบอกความจริงแก่ท่าน

“คุณอาครับ” นายพัชรารักษ์พูดต่อไป “พวกผมสามคนต่างตั้งใจว่าจะขอลาออกจากนักบินครับ แต่อยากจะขอความเห็นคุณอาเสียก่อน จึงเรียนถามมา”

“หา! แกสามคนจะลาออกหรือนี่?” ท่านแม่ทัพลาม โดยเร็ว “ทำไมถึงจะลาออกโวย ไม่ถูกกับหลวงอีกกะทิกๆหรือ ถ้าไม่ถูกกันอาจจะได้ส่งย้ายแกมาอยู่ฝูงบินใหญ่ผสมที่ศรีโสภณอีก”

นิกรพูดขึ้นบ้าง

“เปล้าครับ, พวกเราสมัครใจลาออก”

“แล้วกัน พวกแกสามคนนะกำลังมีชื่อเสียงรุ่งโรจน์ในกองทัพอากาศ ถ้าหากว่าพวกแกลาออกไปก็นั่นเสียชามาก”

กิมหงวนว่า “ก็เวลานี้ไม่มีรบพุ่งกันแล้วนี่ครับ ผมสามคนต้องการรบอย่างเดียวเท่านั้น เมื่อไม่รบผมก็จะลาไปประกอบอาชีพในทางพลเรือนของผมต่อไป คุณอาจะเห็นเป็นอย่างไรบ้างครับ?”

เจ้าคุณแม่ทัพหนึ่งเงียบไปสักครู่

“ที่จริงอาก็เห็นใจพวกแก ที่สู้สุดส่ำทั้งทำงาน ทั้งลูกเมียและสละความสุขความสำราญทั้งหมดมาเป็นทหาร ทางผู้บังคับบัญชาของแก ต่างรู้ว่าแกสามคนมีความรักชาติแรงกล้า ฉะนั้นจึงได้เอื้อให้เสมอ ถึงแม้ว่าแกจะทำอะไรผิดพลาดไปบ้าง สำหรับเรื่องที่แกดำริจะลาออก อาเห็นว่าสุดแล้วแต่แกเถอะ เพราะเวลานี้การรบก็ไม่มีอีกแล้ว อาเข้าใจว่าฝรั่งเศสคงจะยอมยกคืนดินแดนให้แก่เราเป็นแน่ ถ้าเขาไม่ยอม เขาก็จะต้องเสียหมดทั้งแคว้นอินโดจีน ฝ่ายเรานะเป็นตายอย่างไรเราก็คงต้องเอาของเรากลับคืนมาให้ได้”

“จริงครับ” อาเสี่ยพูดยิ้มๆ “ของๆ เรานี่ครับ อ้า – การเจรจาที่โตเถียวได้ผลก็บหน้าอย่างไรอีกล่ะครับ?”

เจ้าคุณว่า “ยังไม่เป็นผล ฝรั่งเศสยังไม่ตกลงอะไรทั้งนั้น”

“ฮึ้ย” อาเสี่ยร้องลั่น “ไม่ควรยอมยี่เวลาพักรบอีกเลยจริงๆ นะครับ ท้อล็คโกท้อล็คคัม นีตฟอลล์คาวน์ พูดไปพูดมาไม่ตกลง ในที่สุดเราก็คงต้องบุกอีก บุกจนกะทั่งอินโดจีนราบเป็นหน้ากลอง”

เจ้าคุณหัวเราะหึๆ

“วันนี้แกพูดจาคล้ายฟ้าร้องน้อย เออ – ยังงี้ซิวะ เลิกกะเข้าอาเสี่ยทีเถอะ แกนะมันลามปามกับอา มากนัก”

เสี่ยหงวนมองดูพล, นิกรแล้วยกมือปิดปากหัวเราะกึกกัก

“เป็นอันว่าคุณอาไม่ขัดข้องนะครับที่พวกผมสามคนจะลาออกจากราชการ?”

“ก็ไม่เห็นจะน่าขัดข้องอะไรนี่นา ตามใจพวกแกเถอะวะ ลาออกแล้ว ถ้าเกิดสงครามจึงค่อยกลับมาประจำการใหม่”

พลพูดขึ้นบ้าง

“ดีแล้วครับ ถ้าเช่นนั้นในวันสองวันนี้ ผมจะได้ขึ้นไปลาออกพร้อมๆ กัน ที่จริงชีวิตของนักบินผมชอบมากครับ แต่หาความว่าต้องได้รับด้วย นั่งๆ นอนๆ อยู่อย่างนี้ผมเบื่อเหลือเกิน”

“เออ – แล้วแต่พวกแกเถอะ สวัสดิ์โวย เลิกกัน”

อาเสี่ยร้องลั่น

“เดี๋ยวก่อนครับ”

“อะไรอีกล่ะ ข้าไม่มีเวลาจะพูดกับแกอีกแล้ว”

กิมหงวนกะแอมดั่งๆ

“คุณอาครับ ตะกี้คุณอาบอกว่า มีใครคนหนึ่งบังอาจเขียนข้อความดูหมิ่นคุณอาไว้ได้โต๊ะทำงานของคุณอาใช้ไหมครับ?”

“ออ- ถูกแล้ว ไม่รู้ว่าอายมณูย์สารเลวคนไหนเป็นคนเขียน”

อาเสี่ยสะดุ้งโหยงแล้วหัวเราะก๊าก

“ผมจะบอกให้ไหมครับ ว่าใครเป็นคนเขียน?”

“หา? แกจะรู้ได้ยังไง แกอยู่ถึงสัตตหีบ?”

“รู้ซีครับ อ้า – คุณอาสงสัยใครละครับ?”

เจ้าคุณว่า “ข้าสงสัยนายร้อยเอกจิบนายทหารคนสนิทของอา”

สมเกลอหัวเราะครืน กิมหงวนหยุดหัวเราะอยู่เป็นนานจึงพูดกับท่าน

“อย่าสงสัยแกเลยครับ บาปกรรมเปล่าๆ ตัวอักษรที่คุณอาพบได้โต๊ะนะ มันปรากฏอยู่เกือบสองเดือนแล้ว ตั้งแต่พวกผมยังอยู่ที่ศรีโสภณ”

คราวนี้เจ้าคุณพูดเร็วปรือ

“ถ้าเช่นนั้นมันก็เป็นคนเขียนนะซี”

“ฮะ – เปล่าครับ ผมไม่ได้เขียน”

“แล้วยังงั้นใครเขียนวะ?”

“ผมครับ” อาเสี่ยตอบเบาๆ

ทันใดนั้นมีเสียงตึงตังๆ โครมคราม แซ่! เปรี๊ยะ! ดังลอลเลาสปีกเกอร์ออกมา แสดงให้เห็นว่าท่านแม่ทัพกำลังอาละวาดเพราะความโกรธแค้นกิมหงวน

“ฮืม – แซ่ – อ้ายหงวน อัยชาติหมา!” เจ้าคุณตะโกนเข้าเครื่องวิทยุราวกับช่างร้อง “มึง – มึงเขียนว่ากู ฮืม! อ้าย - -”

อาเสี่ยหลับตาปี๋ เดินเข้ามาหานายวิบเอกทหารสื่อสาร แล้วกะซิบกะซាប់กับเขา

“เร็ว – พี่ชาย ปิดเครื่องที่ ประตูขุ่ยตายุยอ้วนหมด ว่า – เร็วซี ได้ยินไหมเล่า?”

หัวหน้าห้องรับส่งวิทยุหัวเราะเบาๆ

“เดี๋ยวซีครับ ฟังเล่นเพลินดีเหมือนกัน”

กิมหงวนทำคายน

“ไม่เดี๋ยวนแล้ว ปิดหอะ อี้ – ค่ายังกะไฟพะเนียง เร็ว – ปิดเครื่องที่ไหว้ละ”

นายสิบเอกหัวเราะก๊าก พะช้กหน้ากับลูกน้องของเขาให้ปิดเครื่องรับส่งวิทยุ เสียงคำของเจ้าคุณปัจฉินี้ก็เจียบหายไปทันที

กิมหงวนถอนหายใจเสือกใหญ่พูด หันมาพูดกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

“ท่าจะ โกรธมาก”

นิกรว่า “ทำไม่จะไม่โกรธเล่า เสือกเขียนไว้ยังงั้นนี่นา แยะละแก ประเดี๋ยวท่านคงพูดวิทยุกับผู้บังคับฝูงสั่งให้เอาแกเข้าขังเตหะรอก ไม่จริงทำไมก็เอา”

“ฮะ – มาขังกันได้หรือวะ เรื่องมันตั้งนานนมขาดอายุความแล้ว”

“ได้ยินไหม คุณ, พวกเราต่างพูดกันเป็นเสียงเดียวทั้งนั้น นี่ – น้องชาย ฟังผมพูดหน่อยเถอะ ผมจะอธิบายให้ฟัง” เขาหยุดนิ่งสักครู่จึงพูดต่อไป “การขีดกำหนดพักรบครั้งที่สอง เพื่อให้การเจรจาสำเร็จเรียบร้อยนั้น จะครบกำหนดวัน ในวันที่เจ็ดเดือนหน้า ซึ่งอีกสิบวันก็จะถึงแล้ว ฝรั่งเศสอาจแข็งข้อไม่ยอมคืนดินแดนแม้แต่น้อย ให้แก่เราก็ได้ คุณสามคนอยู่ต่อไปอีกสักเดือนเดอน่า ถ้าเหตุการณ์เรียบร้อยคืนเดือนเมษายนจึงค่อยยื่นใบลา ผมเองมั่นใจอย่างไรชอบกล การใกล้เกลี่ยคราวนี้ผมเข้าใจว่าไม่เป็นผลแน่ วันที่เจ็ดมีนาคม เวลาสิบนาฬิกาตรง ผู้บินนาวิกของเราอาจจะเดินทางไปโจมตีเกาะกงหรือเรียมอีก และเราคงจะได้สู้รบกับเครื่องบินฝรั่งเศสอย่างทรหด คุณทั้งสามอย่ามั่นใจนักเลยว่าฝรั่งเศสจะยอมตามคำใกล้เกลี่ยของญี่ปุ่น”

พลหัวเราะ

“ไม่ยอมเราก็ต้องพาดมันให้แหลกกันไปเท่านั้นแหละครับ”

“ก็นั่นนะซี แล้วคุณจะชิงลาออกเสียทำไมเล่า? จริงอยู่ถ้าหากว่าฝรั่งเศสไม่ยอม และเราจะรบกับมันอีก ถึงแม้ว่าคุณสามคนจะรับมรณานันต์ ก็คงไม่ทันออกทำการประเดิมชัยในครั้งแรก”

นายพัชรภรณ์ยิ้มอ่อนโยน

“ผมคิดว่า การใกล้เกลี่ยต้องเป็นผลแน่ๆ ครับ”

นายเรืออากาศโทคนหนึ่งพูดเสริมขึ้น

“คุณทราบได้อย่างไร หรือว่าเดาเอา?”

พลว่า “ผมพิจารณาตามเหตุผล และสถานการณ์ของอินโดจีนครับ ฝรั่งเศสไม่ใช่โง่ อย่งไรมันก็ยอมคืนดินแดนให้เรา มิฉะนั้นก็เข้าทำนองเสียหน่อยเสียยากเสียมากเสียง่าย”

นายเรืออากาศโทรูปร่างอ้วนเล็กอวบวงหัวเราะเบาๆ

“คุณคิดบ้างไหมว่า อินโดจีนอาจได้รับลูกหนูนจากชาติใดชาติหนึ่ง ให้แข็งข้อกับเรา”

พลหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง

“เป็นไปได้หรือครับ ขวจากกระแสต่างๆ ที่ปรากฏว่า อินโดจีนสั่งเครื่องบินสองร้อย ได้สะเบียงอาหาร ได้การช่วยเหลือจากชาติโน้นบ้างชาตินี้บ้าง ผมเห็นว่าเป็นโฆษณาชวนเชื่อ หรือทำนองสงครามเส้นประสาทเขียนเสือให้วัวกลัว”

“จริง” อาเสี่ยพูดเสียงลั่น “แต่วัวตัวนี้เป็นวัวกะทิงหนุมที่กำลังคึกคะนอง ไม่ใช่วัวกรมพลาธิการ อย่าวัวแต่เขียนเสือเลยครับ เสือจริงๆ เรายังไม่กลัวเลย ฝรั่งเศสนะไม่ใช่เสือเฒ่าหรือครับ โคนบูกไม่ก็วันก็แตกยับ ถอยกรูดไม่รู้ทางไป ไทยเราไม่ใช่เด็กอมมือเหมือนแต่ก่อนแล้ว ใครจะรุกรานข่มเหงก็ลองดู”

พวกนักบินหัวเราะชอบใจไปตามกัน ร.อ.เกียรติ ยกมือขึ้นตบขาพลแล้วพูดยิ้มๆ

“คุณตัดสินใจเด็ดขาดแล้วหรือครับ จะไม่เห็นแก่การขอร้องของพวกเราบ้างหรือ?”

พลรู้สึกปลื้มใจมาก ที่ผู้บังคับฝูงและเพื่อนๆ อาลัยรักเขาถึงเพียงนี้

“อ้อ – ผมสามคนตั้งใจแน่วแน่แล้วครับ ถ้าไม่หวังงานอาชีพ พวกผมจะไม่ขอลาออกเลย”

ผู้บังคับฝูง ๑ พะยักหน้าซ้ำๆ

“กิจการของคุณนะ คุณได้ทำไว้เป็นระเบียบเรียบร้อยแล้วนี่นา ชั่วโมงอีกเดือนสองเดือนให้เมียๆ ของคุณ เขาทำแทนไม่ได้”

“สี่” อาเสี่ยร้องลั่น “ไม่ได้หรือครับ บัญญาบุญชีที่ห้างผมทำโกงเมียไว้มากต่อมาก ขึ้นให้เขาทำแทนเรื่อยๆ ไป เขาก็จับได้เท่านั้นว่าผมโกง”

พวกทหารอากาศหัวเราะกรืน จ.อ.โด่งพูดพลางหัวเราะพลาง

“คุณถึงกับ โกงเมียเชียวหรือครับ?”

เสี่ยหงวนจู้ปาก

“แล้วกัน ไม่โกงเมียแล้วจะ โกงหมาที่ไหนเล่า ผมนะ โกงเสี่ยหลายพันหลายหมื่นแล้ว เป็นต้นว่าขายข้าวสารได้ร้อยกระสอบ ผมลงบัญชีว่า ขายไปหนึ่งปีบ ได้สตางค์กินเหล้าอย่างหวานๆ เชียวคุณ”

พวกนักบินหัวเราะลั่น ร.อ.เกียรติกำหมัดคิ้วพุ่งเสี่ยหงวนเบาๆ

“นิสสัยร้ายแรงตกลงนอนของพวกคุณ ทำให้ฝูงบินนาวิของเราครึกครื้นเสมอ ถ้าคุณสามคนลาออกไป คิดดูซิครับว่า ฝูงบินนาวิจะเงียบเหงาสักเพียงใด”

ใครคนหนึ่งพูดเสริมขึ้น

“มีเสี่ยหงวน ก็เท่ากับมีละครลิงไว้ให้พวกเราชม”

เสี่ยสะคั้งโหยง มองดูผู้พูดทันที

“แรงไปละ คุณนพ เอาผมเปรียบเทียบกับลิงเชียวหรือนี่?”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ต้องเปรียบกับหมาซิ คุณนพ”

เสี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“ถ้าข้าเป็นหมา แยกกับเจ้าพลก็ ต้องเป็นหมาด้วยกัน”

กะดิ่งทองพะยัคหน้า

“เอาที่เอา ดีเหมือนกันโว้ย ที่จริงเป็นหมาแน่ดีกว่าคนเป็นไหนๆ เสื้อผ้าเครื่องแต่งตัว อาหารการกิน ตลอดจนการงานไม่ต้องเดือดร้อน นึกจะไปไหนก็ไปได้ สำคัญที่สุดก็คือ ไม่ต้องเลี้ยงลูกเมีย ได้กันแล้วมีลูกมีเต้าสามสี่ตัวก็เลี้ยงเลี้ยงเอาเอง บางทีผ่าเข้าไปตั้งหกตัว พอห้าหกเดือนก็บรรลุนิติภาวะพ้นอกแม่”

“ว่า” กิมหงวนร้องลั่น “ฮ้ายเวรนี้ เอาอะไรมาพูดก็ไม่รู้”

พลพูดขึ้นบ้าง

“จริงของเจ้ากรรมัน โว้ย เกิดเป็นหมาสบายกว่าคนแน่ๆ นึกถึงเรื่องที่เราต้องรับภาระเลี้ยงดูลูกเมียแล้ว ทำให้กันอยากเป็นหมาแทบใจขาด”

เสี่ยหงวนกะโศกตัวลอย

“แล้วแกกล้าหาญชาญชัย ที่จะกินอะไรๆ ได้เหมือนอย่างหมาเชียวรี?”

พลหัวเราะก๊ิก

“เมื่อเราเป็นหมา จมูกและลิ้นของเราก็คงจะตรงกันข้ามกับของมนุษย์”

อาเสี่ยทำตาปริบๆ คิ้วปากเบาๆ

“เชิญนายสองคนกินข้าให้สบายใจเถอะ ฉันทนะสมัครเป็นคนตามเดิม”

เสี่ยหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นในหมู่นักบินอีกครั้งหนึ่ง ขณะนั้นที่หน้าโรงเก็บหมายเลข๓ หลวงอีกกะทีกเวหาท่านผู้บังคับฝูงบินนาวิกับนายทหารอากาศอีก ๒-๓ คนพากันเดินออกมา และในเวลาเดียวกันช่างอากาศหลายคนได้เข็นเครื่องบินรบแบบใหม่ที่สุดและทันสมัยที่สุดเครื่องหนึ่งออกมาจากโรงเก็บ

เครื่องบินที่กล่าวนี้คือ แอร์ค็อบบร้าหรือจู่เห่าฟ้าเป็นเครื่องบินรบที่หนึ่งเดียว รูปลักษณะคล้ายคลึงกับโบอิงก์ แต่อ้วนและสั้นกว่า รัฐบาลได้สั่งซื้อจากอเมริกาจำนวน ๕๐ เครื่อง เรือสุริโยทัยนาวิได้นำ ‘จู่เห่าฟ้า’ จากดินแดนอเมริกาตรงมาประเทศไทย ทางกาได้ส่ง ‘จู่เห่าฟ้า’ มาประจำฝูงบินนาวิ ๓ เครื่อง ซึ่งช่างอากาศเพิ่งประกอบเสร็จเรียบร้อย และร.อ.เกียรติกำหมัดคิ้วขึ้นขับทดลอง ๒ ครั้งแล้วด้วยความพอใจในคุณภาพของมัน

พอแลเห็น ‘งูเห่าฟ้า’ ความตื่นตาตื่นใจก็บังเกิดขึ้นแก่พวกนักบินอีก โดยเฉพาะพล, นิกร, กิมหงวน
อยากจะขึ้นทดลองมาก

ทุกๆ คนพากันมองดูเครื่องบินรบแบบใหม่เป็นตาเดียว กิมหงวนจู้ยี้ปากถั่น ยกมือจับแขนร.อ.เกียรติ
เขย่าเบาๆ

“ผู้บังคับฝูงจะขึ้นลองอีกไม่ใช่หรือครับ?”

ร.อ. กิติกำจรพะยัคหน้า

“ถูกแล้วคุณ ท่านผู้บังคับฝูงบินนาวิกโยธินต้องการให้ผมบินผาดโผนและดำทิ้งระเบิด ไป – ไปซีครับ ไปดูทาง
หน้าโรงเก็บเออะ ประเดี๋ยวผมจะแสดงให้ดู”

อาเสี่ยยิ้มแห้งๆ

“แหม – ทำยังไงผมจึงจะได้ขึ้นลองสักครั้งล่ะครับ พับฝ่า – ยังไงผมคงสว่างรวดเดียวถึงดินอย่าง
สบายๆ”

พวกทหารอากาศต่างหัวเราะเบาๆ ผู้บังคับฝูงขับไล่ที่ ๑ พุดกับกิมหงวน

“คุณอยากลองก็ได้ ไปขออนุญาตคุณหลวงซีครับ”

อาเสี่ยสั้นสิริระ

“ไม่สำเร็จหรอกครับ เมื่อเช้านี้ผมเอาใบลาออกไปเสนอท่าน ผมกะเข้าท่านเล่นนินดหน่อย ไล่เตะผมวิ่ง
ออกจากห้องแทบไม่ทัน ถึงผมไปขออนุญาตท่านก็คงไม่ให้”

“แล้วกัน คุณกะเข้าท่านว่ายังไงล่ะ?” ร.อ.เกียรติพุดยิ้มๆ

“ผมว่าตั้งแต่เป็นนายนาวิกโยธิน ดูท่านส่งฝ่าผาดต่างๆ กับนักบินฝรั่งเศส เท่านั้นแหละครับ โมโห
เล่าขึ้นมาเชียว ถือว่าเป็นนาย ถ้าไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาล่ะก็อืม ผมตะปาคอกเป็นครุฑไปเสียนานแล้ว”

พวกทหารอากาศหัวเราะกึกกักไปตามกัน ต่อจากนั้นทุกคนก็เดินตามร.อ.กิติกำจรไปหน้าโรงเก็บ และ
เข้าไปห้อมล้อมมองดู ‘งูเห่าฟ้า’ ด้วยความพอใจ

หลวงอีกกะทิกฯ เดินเข้ามาหาพล, นิกร, กิมหงวน ทุกคนยืนตรง ที่เป็นนายเรืออากาศก็ก้มสิริระทำความ
เคารพ ผู้บังคับฝูงบินนาวิกโยธินท้าวสะเอวมองดู ‘เสืออากาศ’ แล้วท่านก็พุดสัพพอก

“ยังไง น้องชาย พรุ่งนี้นั้นจะเสนอใบลาของเธอไปแล้ว คิดและตรองดูเสียให้ดีๆ เห็นแอร์ก็อบบร้าไหม?
ฉันเชื่อเหลือเกินว่า ทางการคงส่งมาให้เป็นเครื่องบินประจำตัวของเธอคนละเครื่อง”

อาเสี่ยพุดหน้าตาเฉย

“คนเราโตๆ ด้วยกันแล้ว จะพุดจากลับกลอกอย่างไรได้ครับ เมื่อบอกว่าจะลาออกก็ต้องลาออก”

หลวงอีกกะทิกฯ เคঁหน้าหัวเราะ

“ฉันรู้หรือก่อนว่า แกนะชี้ขี้ลาดตาขาวและกลัวตาย” ท่านแกลั้งขี้ว้ออาเสี่ย “จริงไหมล่ะ กลัวเมียจะเป็นหม้าย
ชะ ชะ แกรู้ดีว่าวันที่เจ็ดมีนาคมจะครบกำหนดพักรบ และเราจะต้องรบกับฝรั่งเศสอีก แกจึงชิงลาออกเสียก่อน”
แล้วท่านก็พุดกับพวกนักบินที่ขึ้นล้อมรอบท่าน “ใครเข้าใจว่าปรตเวหาเป็นนักบินที่เก่งกาจคนนั้นก็เข้าใจผิด”

กิมหงวนหน้าแดงหูแดงนัยตาแดง ส่วนพล, นิกรยืนอมยิ้ม รู้ดีว่าท่านผู้บังคับฝูงพุดเพื่อให้มีทิวภูมิมานะ
เลิกล้มความคิดที่จะลาออกจากนักบิน อาเสี่ยกะซอกแว่นตาขอบกระบอกออกทันที เขามองดูหลวงอีกกะทิกฯ ด้วย
ความแค้นเคือง เลือดแห่งความบ้ำระห่ำบังเกิดขึ้น

“ผมนะหรือครับชี้ขี้ลาด?” เสี่ยหงวนถามเสียงหนักๆ

“ก็แกนะซี”

อาเลี้ยก้าหมัดชกหน้าตัวเอง ๒ ครั้ง แสดงกิริยาฮึดฮัดเหมือนกับเสือที่ถูกคนเอาไม้แห่ขูด

“ผมขี้ขลาด? ผมขี้ขลาด? อะ – ฮ่า แล้วก็อายหางเขียวที่ผมยิงตายโหงตายห่าไปนะ คือความขี้ขลาดหรือความกล้าหาญของผมครับ?”

หลวงอีกะทิกฯ ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“มันฟลุ้กหรือก๊ว?”

“ฟลุ้ก? ปู้โธ – คุณเทียบขำผมเกินไปละครับ เอาขิงจี่ไหมล่ะครับ ได้เท่ากับผมมาชกกันตัวต่อตัวเดี๋ยวนี้แหละ จะได้รู้ดีรู้ชั่วว่า นักบินอย่างอายหงวนนะ ขี้ขลาดอย่างที่ได้อ่าว่าไหม?” พุดจบเขาก็ถลกแขนเสื้อเช็ดทั้งสองข้างขึ้น “มา – คุณหลวง ลองไฟกับผมสักตั้งพวกเราจะได้ดูเป็นขวัญตา หรือไม่สู้ ผมให้สองคนเฮ้ สามก็ได้เลือกเอาเหอะ”

หลวงอีกะทิกฯ ทำปากยื่นนัยตาโตเท่าไข่ห่าน ท่านยกมือชี้หน้าอาเลี้ยแล้วตวาดเว็ด

“แกบังอาจทำผู้บังคับบัญชาชกเขียวหรือนี้?”

กิมหงวนสะอื้นเอือใจหายวาบ คำพูดของท่านทำให้เขาคิดได้ทันที อาเลี้ยทำตาแดงๆ ริมฝีปากเบะออก เขาพูดเสียงสั้นแถมสะอื้น

“ประธานโทษเถอะครับ ผมผลอไป ได้เท่าอยากว่าผมขี้ขลาดทำไมล่ะครับ” แล้วกิมหงวนก็ร้องไห้โฮ “ผม – ผมไม่ได้ขี้ขลาด ผมเป็นนักบินที่กล้าหาญ ฮือ – ฮือ มือย่างหรือครับ เกิดมาเป็นคนไทยกลัวฝรั่งเศส ฮือ – ค่าแม่ผมเสียยังดีกว่าประมาทผมอย่างนี้ นี่เป็นได้เท่านี้ครับ เป็นคนอื่นพุดขิงจี่ผมกะทียบตายห่าเลย”

ผู้บังคับฝูงบินนาวิกหวัระก้าก ชันก็ชัน, ฉิวก็ฉิว แต่ชันมากกว่าฉิวจึงหวัระ ท่านสั่งสิร์ยะชี้แสดงความอดทนระอาใจยิ่ง ทั้งรัก, ทั้งเกลียด, ทั้งชอบ, ทั้งหมั่นไส้ระคนกัน

“แก – ฉันรักแกมากนะจะบอกให้” คุณหลวงพุดพลงหวัระพลง “แต่ฉันก็อยากเตะแกมากเช่นเดียวกัน แกทำความผิดและฝ่าฝืนวินัยตั้งหลายครั้งแล้ว แต่ฉันก็ไม่อยากจะขังแก เพราะความสงสาร”

เสี่ยหงวนยิ้มออกมาได้

“ครี๊ว – แต่บางทีเรื่องไม่ควรจะขัง ได้เท่าที่ขังผม”

หลวงอีกะทิกฯ หวัระเบาๆ หันมาทางผู้บังคับฝูงขับไล่ที่ ๑

“ผมถามจริงๆ เอะ คุณเกียรติ, คุณเคยเห็นใครบ้างไหมครับ ที่หมิ่นทะลึ่งยิ่งกว่านายเรืออากาศตรีสงวน?”

ร.อ.เกียรติไม่ตอบ เป็นแต่หวัระ

เสี่ยหงวนเอื้อมมือเขียนแขนผู้บังคับฝูงบินนาวิกเบาๆ แล้วพุดกับท่านอย่างนอบน้อม

“ได้เท่าครับ ผมอยากจะลงจี่ ‘งูเห่าฟ้า’ ถ้านี้เหลือเกินครับ อนุญาตให้ผมขึ้นบินทดลองสักครั้งได้ไหมครับ?”

หลวงอีกะทิกฯ ขมวดคิ้วขึ้น

“ไม่ได้หรอก พ่อมหาจำเริญ, ประเดียนายก็จะบ้ำบั้นผลาญเครื่องบินเสียหรอก”

“โธ – ไหนๆ ผมก็จะลาออกแล้ว ขอให้ผมแสดง ‘เสือสั่งป่า’ หน่อยเถอะครับ อัยเรื่องที่ผมจะผลาญเครื่องบินนะ ได้เท่าอย่าวิตกเลยครับ เพราะถ้าเครื่องบินพัง ผมก็ต้องมองเท่งด้วย”

คุณหลวงสั่งสิร์ยะ

“ตามคำสั่งที่ฉันได้รับ สั่งมาว่า นักบินที่จะขึ้นทดลอง จะต้องเป็นนักบินที่ไม่เคยเสียวินัยการบินเลย”

กิมหงวนหน้าม่อย ถอนหายใจเบาๆ

“แต่ผมเคยเสียวินัยราวห้าสิบครั้งเท่านั้นเองครับ”

หลวงอีกกะทีกๆ กลืนน้ำลายเอือก ขี้คร้านที่จะพูดกับอาเสี้ย จึงหันมาทางนายพัชราภรณ์

“ไง, เธอจะลองขึ้นดูบ้างไหมล่ะ?”

นิกรรีบชิงพูดขึ้นทันที

“ครับ ผมอยากจะขึ้นทดลองตั้งแต่วันนี้แล้ว เป็นพระคุณอย่างยิ่งเชียวนะครับ กระผมจะไปเอาหมวกและแว่นเดี่ยวนี้นี้”

ผู้บังคับฝูงทำตาปริบๆ มองดูนิกรจากศีรษะตลอดปลายเท้า

“โฮเอ๊ย” แล้วท่านก็เอ็ดตะโร “ฉันพูดกับพล ฉันไม่ได้พูดกับแกโว้ย!”

“อ้าว – ฮี๊ย – แล้วก็ไม่ออกชื่อด้วย ผมเห็นได้เท่าหันหน้ามาทางผมก็นึกว่าพูดกับผมนะซีครับ”

คุณหลวงจู้ป้ากจ๊กจ๊ก

“แกกับกิมหงวนนะ ไม่มีหวังได้ขึ้นงูเห่าฟ้าหรอก เข้าใจ นักบินที่บ้าบินชอบฝ่าฝืนวินัยอย่างแกกับกิมหงวน มันต้องขึ้นเครื่องบินสปีดหรือเจ็ทบ้าง สมัยดอนเมืองตั้งเป็นกองบินใหม่ๆ”

กะดิ่งทองอมยิ้ม

“ถ้าจั้นก็เบิกมาให้เราคนละเครื่องซีครับ ดีเหมือนกันผมจะได้ตกตายเสียรู้แล้วรู้รอด”

ท่านผู้บังคับฝูงค่อนข้างปะหลับปะหลือก เปลี่ยนสายตามาที่นายพัชราภรณ์

“อ้าว – พล ผู้บังคับฝูงของเธอเขาจะขึ้นทดลองบินผาดโผนให้ดูก่อนราวสิบห้า นาที แล้วต่อจากนั้นฉันจะให้เธอขึ้นทดลอง”

“ครับผม เป็นพระคุณอย่างยิ่งเชียวนะครับ”

คุณหลวงพะยัคหน้าหงิกๆ

“ถ้าเธอได้ลองงูเห่าฟ้า บางทีเธออาจจะเปลี่ยนความคิดที่จะลาออกจากนักบิน มันว่องไว ปราดเปรียวกว่าฮ็อกเจ็ทสิบห้าหรือฮ็อกพัชฐานมากนัก คุณเกียรติยังชมปะะ”

กิมหงวนพูดกับนิกรเบาๆ

“เฮะ – ที่อ้ายพลพูดเธอเฮะ ที่เราสองคนพูดแก ไม่ไหวโว้ย เป็นผู้ใหญ่ไม่ยุติธรรม มีการเลือกที่รักมักที่ชังด้วย”

หลวงอีกกะทีกๆ ทำปากจู๋

“เออซีวะ แกสองคนทำไมไม่ทำตัวให้เหมือนอย่างเขาละ พลนะเขาเรียบร้อยไม่หมิ่นทะลึ่งเหมือนแกแล้วก็รักษาวินัยอย่างเคร่งครัด”

“ครับ – ผมมันคนทะเลลึ่ง ฮี - ฮี”

ผู้บังคับฝูงขยับเท้าจะเตะกิมหงวน แต่เมื่อนับหนึ่งถึงสิบก็หักห้ามโทษไว้ได้ ท่านหันมาพูดกับ ร.อ.กิติ กัจกร

“ขึ้นทดลองได้คุณเกียรติ ขอให้คุณบินผาดแผลงในระยะสูงหน่อย ตำนกมันอาจจะพลาดพลั้ง”

ผู้บังคับฝูงขยับไล่ ๑ ซัดเท้าตรง ก้มศีรษะกระทำความเคารพรับคำสั่ง จัดแจงสวมหมวกหนังและแว่นตาที่กั้นของเขามีร่มชูชีพคาดติดอยู่พร้อมแล้ว ร.อ.เกียรติวิ่งเหยาะๆ ตรงไปที่ ‘งูเห่าฟ้า’ ซึ่งจอดอยู่ใต้ทางลมอย่างสง่างาม

พวกนักบินพากันออกไปยืนนอกทางบิน ทุกๆ คน โยษขานกันถึงเรื่องคุณภาพของ ‘งูเห่าฟ้า’ และต่างก็อยากที่จะขึ้นทดลองบ้าง

อีกสักครู่นั่ง

เครื่องยนตร์โบอิงของ ‘จูเห่าฟ้า’ ก็ตรงขึ้นเบาๆ นายสนามขจรงสี่เขียวขจีขึ้นเหนือศีรษะเป็นสัญญาณให้ขึ้นได้ ร.อ.เกียรติ บังคับ ‘จูเห่าฟ้า’ ออกเดินทางตรงไปข้างหน้าช้าๆ

แล้วเครื่องบินรบแบบใหม่ที่สุดก็แผดเสียงดังกึกก้อง มันวิ่งปราดไปอย่างรวดเร็ว แพนหางยกสูงขึ้นจากพื้นดินทีละน้อย แล้วล่อน้ำก็พื้นดิน

ทันใดนั้น, ร.อ. เกียรติก็เร่งเครื่องยนตร์เต็มที่ ดึงคันบังคับเชิดหัวขึ้น ‘จูเห่าฟ้า’ พุ่งขึ้นสู่ระยะความสูงอย่างรวดเร็ว พริบตาเดียวก็แทบไม่เห็นลำ

สามเกลอขึ้นอยู่ข้างหลังหลวงอีกกะทิกๆ ต่างแหงนหน้ามองดู ‘จูเห่าฟ้า’ ด้วยความพอใจ

“แม่โว้ย - - -” เสียงหวนคราว “เสียงอีกกะทิกจนแทบแก้วหู ฟังซี, อีกกะทิกกึกก้องเวทราพร้อมกับเครื่องบิน สักสิบเครื่อง”

พุดจบก็ชำเลืองมองดูหลวงอีกกะทิกๆ ตาต่อตาประสานกันโดยบังอิญ กิมหงวนสะอึกโหยง ท่านผู้บังคับฝูงทำหน้าบอญไม่รับ

“เฮ้ยๆ แกอย่าเอ่ยชื่อฉันให้มันบอญนักซีโว้ย”

อาเลี่ยยิ้มแห้งๆ

“เปล่าครับ ผมพุดถึงเครื่องยนตร์ว่ามันอีกกะทิกกวนโทโส”

หลวงอีกกะทิกๆ ขมวดคิ้วขึ้น

“แจะใช้คำว่าดัง แทนคำอีกกะทิกไม่ได้หรือ?”

“เฮอะ ๆ ได้ครับ, แต่ว่ามันผิดภาษาพุดและไวยากรณ์ คำว่าดังหมายความว่า เกิดเป็นเสียงขึ้น เช่น ดัง โป้ง ก็หมายความว่าป็นยิง หรือดังปู้ด หมายความว่า ใครตดออกมา ดังป้าบหมายความว่า ได้เข้าตกบันไดสมโสรเมื่อนานนี้ ดังเป้งหมายความว่าได้เข้าเหยียบเอาสุนัขเข้า ส่วนคำว่าอีกกะทิก แปลว่าดังมากเกินควรจนเป็นที่รำคาญระคายเคืองโศตรประสาท เช่นเสียงเครื่องบินดังอีกกะทิก”

“อาละ พอดี ไม่ต้องอธิบาย ยืนดูเฉยๆ เอะอ้ายเปรต”

กิมหงวนยกมือปิดปากหัวเราะกึกกัก ทำให้พล, นิกรอดยิ้มไม่ได้

ท่ามกลางเวหา ในระยะสูงสามพันเมตร ‘จูเห่าฟ้า’ กำลังบินหงายท้องอย่างน่าชม ด้วยความสามารถของนายทหารหนุ่ม ผู้บังคับฝูงขับไล่ที่ ๑

ร.อ.เกียรติ บินหงายท้องจนครบรอบสนาม จึงบังคับให้มันคืนตัว บินควงระดับต่อไป และเปลี่ยนเป็นท่าสู้ฟ คือ หงายท้องหกขะเมนกลับเป็นรูปวงกลม ‘จูเห่าฟ้า’ ปราดเปรียวว่องไวสมชื่อของมัน ‘โมราน’ ของฝรั่งเศส ไม่มีหวังที่จะเอาชนะนะได้เป็นอันขาดเพราะอาวุธปืนก็มากกว่า ความเร็วเหนือกว่า นักบินผู้ขับขีก็มีกำลังใจดีกว่า ถ้าวันที่ ๑ มีนาคม การเจรจาไม่เป็นผล ‘จูเห่าฟ้า’ ก็คงจะได้ตะลุมบอนกับเครื่องบินฝรั่งเศสอย่างไม่ต้องสงสัย

ผู้บังคับฝูงขับไล่ที่ ๑ แห่งฝูงบินนาวิ แสดงท่าผาดแผลงต่างๆ ทำให้ผู้ดูออกปากชมเปาะไปตามกัน เขาเป็นนักบินชั้นอ่องคนหนึ่ง ถึงแม้ชื่อเสียงของเขาผู้พล, นิกร, กิมหงวนไม่ได้ นักบินของฝูงบินนาวิกีย่อมบูชาความเก่งกล้าสามารถของร.อ.เกียรติ

ขณะนี้ ‘จูเห่าฟ้า’ กำลังควงส่วนลี้ๆ ลงมา ๕ - ๖ - ๗ และ ๘ รอบ แล้วก็คืนตัว เชิดหัวขึ้นปล่อยชูเปอร์ช้าดังกึกก้อง มีกลุ่มควันสีขาวพวยพุ่งออกจากใต้แพนหาง

‘จูเห่าฟ้า’ ขึ้นเสียงสูงลิบ บินหงายท้องพลิกกลับแล้วก็ปักหัวเป็นเส้นตั้งฉากคิ่งลงมาข้างล่างอย่างรวดเร็ว

เครื่องบินที่เสียกริบ ได้ยื่นแต่เสียงลมปะทะปีก มันจิกหัวลงมาตามแบบคำที่ระเบิดของเมสเซอร์
ชมิตซ์ของเยอรมัน

เกียรตินี้กำลังใจหาหาญอย่างที่สุด เขาต้องการทดลองความทนทานของ ‘งูเห่าฟ้า’ ด้วย ฉะนั้นจึงตั้งใจ
จะจิกหัวให้ลงต่ำที่สุด

พวกนักบินและช่างอากาศที่ยืนดูอยู่ข้างล่าง ต่างลืมหูลืมตาโผลง อ้าปากกว้าง ‘งูเห่าฟ้า’ ต่ำลงมาทุกวินาที
ความเร็วของเครื่องบินทำให้เกียรตินั้นหมดสติ โลหิตไหลออกมาทางจมูกและทางหู ผู้บังคับฝูงขับไล่ที่ ๑
พยายามดึงคันบังคับให้เครื่องบินคืนตัว แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ เข็มวัดระยะความสูง ลดต่ำลงมาถึงเลขศูนย์แล้ว
‘งูเห่าฟ้า’ พุ่งลงสู่พื้นสนามเต็มแรง

“โครม!”

เครื่องบินรบราคาแสนสามหมื่นบาทจมหายลงไปบนดินพังละเอียดเหลือแต่ส่วนหาง ทุกๆ คนยืนตะลึง
พริ้งเพริด

เสียงแตรไซเรนที่ดังกรูกรางขึ้น รถพยาบาลของฝูงบินนาวิกโยธินเข้าไปในสนาม ตรงไปที่เครื่องบิน
ตกอย่างรวดเร็ว พวกนักบินกับช่างอากาศยืนตะลึงเหมือนต้องมนตร์จิ้งจก

“คุณพระช่วย!” กิมหงวนร้องเสียงหลง วิ่งปุลงๆ เข้าไปในสนาม

ครั้นแล้วทุกๆ คนก็ได้สติ วิ่งตามกิมหงวนไป จริงอยู่ถึงแม้ว่าความตายเป็นของธรรมดาสำหรับนักบิน
ซึ่งทุกคนอยู่เพื่อชาติและตายเพื่อชาติ แต่อุบัติเหตุของร.อ.กิตติกำจร ซึ่งทำให้เขาต้องตายคาที่ข้อมทำให้ให้นักบิน
และช่างอากาศแห่งฝูงบินนาวิกโยธินเศร้าใจไปตามกัน

นายทหารแพทย์ผู้ควบคุมรถพยาบาล ไม่ยอมให้พวกนักบินเข้าดูในระยะใกล้ซิค ศพของผู้บังคับฝูงขับ
ไล่หนึ่ง ถูกนำออกจากทรากเครื่องบิน และนำขึ้นรถอย่างรวดเร็วที่สุด แต่ถึงกระนั้นนักบินหลายคนก็ขมองแล
เห็น ใบหน้าของร.อ.เกียรตินั้นแหลกเหลวแทบจะจำไม่ได้ เสื้อกางเกงชุ่มโชกด้วยโลหิต

“ไปสู่ที่ขอบเขตเพื่อนเอ๋ย การตายของเพื่อนข้อมมีเกียรติ ดีกว่าการตายบนที่นอนมากมายนัก เพื่อนได้
เสียสละชีวิตเพื่อทดลองเครื่องบินใหม่ที่จะปราบข้าศึก พวกเราที่อยู่หลังนี้จะจารึกนามของเพื่อนไว้เสมอ”

รถพยาบาลนำศพผู้บังคับฝูงขับไล่ที่ ๑ ไปกองเสนารักษ์แล้ว บรรดานักบินและช่างอากาศยืนมองดูจน
ลับตา ทุกคนหน้าเศร้าไปตามกัน กิมหงวนน้ำตาไหลพราก เขาอาลัยรักผู้บังคับฝูงขับไล่ของเขายังยิ่ง

ฝูงบินนาวิกโยธินเหมือนสุสาน ไม่มีใครพูดอะไรกันเลย หลวงอิกกะทิกๆ เม้มริมฝีปากแน่น เสียดยทั้ง
เครื่องบินและนักบิน ท่านมองดูทราก ‘งูเห่าฟ้า’ แล้วถอนหายใจเอือกใหญ่ กวาดสายตามองไปรอบๆ แลเห็นพวก
นักบินยืนก้มหน้านิ่งไปตามกัน

หลวงอิกกะทิกๆ มีนิสัยคิดจะมูทะลุและบ้าบิ่นเหมือนกัน ท่านเกรงว่าพวกนักบินของท่านจะเสียขวัญ
ดังนั้นจึงเรียกหัวหน้าช่างอากาศซึ่งมียศเป็นนายเรืออากาศเอกมาหาท่าน

“คุณบุญช่วย” ท่านพูดเสียงหนักๆ “สิ่งช่างอากาศนา ‘งูเห่าฟ้า’ ออกมาอีกเครื่องหนึ่งเดี๋ยวนี้”

นายทหารรูปร่างผอมสูงยกมือวันทยาหัตถ์แล้วรีบไปปฏิบัติกรตามคำสั่ง คราวนี้พวกนักบินค่อยๆ พุด
ขึ้นทีละคน ๒ คน ต่างแสดงความรู้สึกอาลัยรัก ร.อ.กิตติกำจร นักบินที่ดีทั้งการบินและความประพฤติ

ผู้บังคับฝูงบินนาวิกโยธิน พุดกับนายทหารอากาศคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ ท่าน

“คุณเกียรตินไม่น่าจะอายุสั้นอย่างนี้เลย ผมคิดว่าคงจะเป็นลมแน่ๆ ครั้งหนึ่งคุณเกียรตินหวุดหวิดจะตาย
มาแล้ว เพราะเป็นลมขณะที่ยืนไปสวนสนามวันชาติที่กรุงเทพฯ ต้องอยู่ที่โรงพยาบาลตั้งสองเดือน”

ร.ท.วุฒิ วัฒนะพงษ์อ๋อนโยน

“ผมคิดว่า คงเป็นเพราะคุณเกียรตินับกับเครื่องให้คืนตัวไม่ทันครับ ถ้าแกเป็นลมเครื่องบินจะต้องตกลง
มาในท่าต่างๆ แต่นี่แสดงว่าถูกบังคับให้ต่ำลงมา ได้เท่าสังเกตหรือเปล่า อีกในราว ๑๐ เมตรจะถึงดิน เครื่องบินคืน
ตัวขึ้นเล็กน้อย แล้วก็พอดีถึงพื้นดิน”

อาเลี่ยพูดสอดขึ้นทุกๆ ที่ไม่มีหน้าที่ออกความเห็น

“นั่นแหละครับ แกจะเป็นลมหรือแกจะบังคับเครื่องให้คืนตัวไม่ทัน หรือทันแต่ไม่บังคับ แกก็มองท่อง
ไปแล้ว”

หลวงอีกะทีกฯ เตือดดาลขึ้นทันที ท่านยกมือขึ้นตบหน้ากิมหงวนเต็มแรงเกิด

“นี่แน่ะ – เสือกไม่เข้าใจเรื่อง ผู้ดีว่าข้าพหลอย”

อาเลี่ยลูบคลำแก้มสุดปากถัน

“อูย – ออ้ย แก้วหูแทบหัก – ซี้ด – จู๋ ๆ ๆ ๆ” แล้วเขาก็หันมาทางเพื่อนเกลอทั้งสอง “อ้ายปากเรานั้นไม่ดี
เอง อยู่ดีๆ แก้วปากหาเท่า”

ผู้บังคับฝูงพุดขึ้นทันที

“นั่นแหละจำไว้”

กิมหงวนหันมาทางหลวงอีกะทีกฯ

“ข้าว่า ผู้ดีอย่าพหลอยซีครับ เฮอะ – เฮ้อ – เล่นตบหน้าเจ็บๆ เฮะ”

คุณหลวงยิ้มออกมาได้ ขณะนั้นช่างอากาศได้ช่วยกันขึ้น ‘งูเห่าฟ้า’ อีกลำหนึ่งออกมาจากโรงเก็บ ปีก
ของมันซึ่งเป็นโลหะต้องแสงแดดสะท้อนเป็นประกาย ท่านผู้บังคับฝูงเดินเข้ามาประชิดตัวกิมหงวนแล้วพุดกับเขา

“กิมหงวน เตรียมตัวนำงูเห่าฟ้าบินผาดโผนให้ฉันทูเดี๋ยวนี้ ขอให้เธอแสดงให้เต็มที่หน่อย พวกเราจะได้
ไม่เสียขวัญ ในอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเมื่อตะกี้นี้ เร็ว – เตรียมตัว”

อาเลี่ยอ้าปากหาว โบหน้าซิดเผือด รู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว

“ไอ้ยา” เขากรางออกมาเบาๆ แล้วพุดเป็นเสียงตะโกน “ได้เท่าจะให้ผมนำงูเห่าฟ้าลำใหม่ขึ้นบินผาด
โผน”

ท่านผู้บังคับฝูงพะยัคหน้า

“ถูกแล้ว หวังว่าเธอผู้มีฉายาว่า ‘เปรดเวหา’ คงจะแสดงให้เห็นให้เราดูจนสุดฝีมือ”

อาเลี่ยทำคอร่นหลับตาปี

“บริวส์! ผมไม่ – ไม่ – ระ – รับ – ประ – ทานละครับ”

หลวงอีกะทีกฯ ขบเขี้ยวเขี้ยวฟัน

“ว่าไงนะ พุดใหม่ซี?”

กิมหงวนโค้งคอกลิ้นน้ำลายเอือก สายตาจ้องจับทรากเครื่องบิน ‘งูเห่าฟ้า’ ขาทั้งสองข้างสั่นกะทบกัน
ดังพับๆ

“ออ้ย – ออย่าให้ผมขึ้นเลยครับ แลเห็นคำพูดๆ อย่างนี้ใครจะขึ้นได้ ไว้วันหลังเถอะครับ”

ท่านผู้บังคับฝูงเอื้อมือจับหน้าอกเสื่อกิมหงวนเข่าเต็มแรง

“แก – แกขัดคำสั่งฉันทูหรือ?”

“ออ้ย!” กิมหงวนคราง “ให้คนอื่นขึ้นเถอะครับ ผม – กะ – กะ – กำ – ลัง – ใจผมไม่ดีครับ” พุดจบ

กิมหงวนก็ยกมือไหว้ปะหลกๆ

คุณหลวงขบเขี้ยวเขี้ยวฟันพุด

“แกต้องขึ้น ถ้าแกขัดคำสั่งฉันจะขังแกเดี๋ยวนี้ ใจ – ตกลงไหม?”

อาเลี่ยนน้ำตาคลอ

“ตกลงครับ” เขาพูดอ้อมอ้อม

หลวงอีกกะทิกๆ ยิ้มออกมาได้

“ตกลงก็ขออ้อมหวมกและแวนของใครก็ได้ แล้วนำเครื่องบินขึ้นบินผาดโผนเดี๋ยวนี้”

“มิได้ครับ โปรดฟังผมอธิบายเสียก่อน ที่ว่าตกลงนะหมายความว่าผมตกลงเข้าห้องขังครับ”

ผู้บังคับฝูงสะคั้งเฮือก แล้วส่งเสียงราวกับข้างร้อง

“แก – แกขี้ลาดตาขาวถึงเพียงนี้เชียวหรือนี่?”

“ครับ – ลูกผมอายุยังไม่ถึงขวบเลยครับ แล้วเมียผมก็สวยพริ้งกว่านางสาวไทยเป็นไหนๆ กำลังใจแป๋ว
อย่างนี้ ผมขึ้นขึ้นไปก็เท่าเจ้งเท่านั้นแหละครับ”

หลวงอีกกะทิกๆ โกรธหัวฟัดหัวเหวียง

“ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้นฉันจะขังแกในฐานะขัดคำสั่งฉัน”

อาเลี่ยนร้องไห้ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“สุดแล้วแต่จะโปรดเถอะครับ ที่เวลาผมขอขึ้นได้ทำไมให้ขึ้น พอผมไม่ยอมขึ้นกลับบังคับจะให้ผม
ขึ้น” แล้วกิมหงวนก็ร้องไห้โฮ

ผู้บังคับฝูงถอนหายใจฮึดฮัด เปลี่ยนสายตามาที่ใบหน้ากะดิ่งทอง

“นิกร! เตรียมตัวขึ้นเครื่องบิน” ท่านพูดห้วนๆ

กะดิ่งทองยิ้มสดชื่น

“โปรดพูดใหม่เถอะครับ ได้เท่าว่ายังไงนะครับ?”

หลวงอีกกะทิกๆ เม้มริมฝีปากแน่น

“ฉันสั่งให้เธอนำงูเห่าฟ้าขึ้นบินผาดโผนเดี๋ยวนี้”

นายการุณวงศ์ค่อยๆ ยกมือขวาทาหน้าอกแล้วยิ้มเป็น

“โอ – นี่ได้ทำให้เกียรติยศถึงเพียงนี้เชียวหรือครับ สวรรค์ทรงโปรด กระผมได้ขึ้นงูเห่าฟ้า” แล้วนิกรก็
กะโดดตัวลอย “ไชโย! ขอให้ท่านผู้บังคับฝูงที่เคารพของข้าพเจ้าจงเจริญ วุ๊ย!”

คุณหลวงยื่นมือให้นิกรจับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ยังชี้นำ น้องชาย, ถึงจะเรียกว่าลูกผู้ชายใจทหาร นักบินจี๊ลาดอย่างนายเรืออากาศตรีกิมหงวนนะ ย่อม
นับว่าเวลาที่สุด ไป – นิกร, ขึ้นแสดงโลดโผนทุกท่าที่เธอทำได้พวกเราจะได้ลิ้มการตายของคุณเกียรติ ชีวิตของ
พวกเรานะอยู่ในเงื้อมหัตถ์มฤตยูเสมอ แต่คนเราเมื่อถึงที่ตาย อยู่ไหนๆ มันก็ต้องตาย ดิมาก – นิกร, ฉันรักเธอขึ้น
อีกเป็นกอง เร็ว – สวมหมวกและแวนนำเครื่องบินขึ้นเดี๋ยวนี้”

อ้ายเสือมือกาวทำหน้าที่ครึ่งยิ้มครึ่งแหย

“อ้า – ง่า – ได้เท่าเข้าใจผิดอย่างมโหฬารแล้วละครับ”

หลวงอีกกะทิกๆ ขมวดคิ้วนิ้วหน้าทันที

“หา! เธอหมายความว่าอะไร?”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“แะ – แะ – ผม – ผม ไม่ขึ้นหรือครับ”

กิมหงวนแหกปากหัวเราะลั่น

“โหมละ นึกแล้วไม่มีคิด” อาเสี่ยพูดพลางหัวเราะพลาง “คนอย่างอ้ายกร จี้ตลาดอย่างหมาไม่กิน ฮะ- ฮะ
พูดเสียเป็นคิ่งเป็นแคว แต่ที่แท้ก็เหมือนกับเรา”

ท่านผู้บังคับฝูงกั๊กพันกรอดๆ จ้องมองดูหน้านิกรด้วยความแค้นเคืองเหลือที่จะกล่าว

“แก – แกไม่ขึ้นจริงๆหรือนี่?”

นายหน้าทะเล้นหัวเราะแห้งๆ

“เด็ดขาดเลยตรับ โธ – ผู้บังคับฝูงม่องเท่งไปหยกๆ ผมยังไม่หายตื่นตื่น ขึ้นให้ผมขึ้น นอกจากเครื่องบิน
หลวงจะบรรลัยแล้วผมก็ต้องจอดตามคุณเกียรติไปด้วย แล้วแต่จะโปรดเถอะครับ ให้คนอื่นขึ้นเถอะครับ”

หลวงอีกกะทิกๆ ริมฝีปากสั่นระริก

“แกต้องขึ้น ถันขอออกคำสั่งให้แกขึ้นเครื่องบินเดี๋ยวนี้”

“เปลี่ยนคำสั่งใหม่เถอะครับ”

ผู้บังคับฝูงดาวดแเว็ด

“เปลี่ยนว่ายังไง?”

“เปลี่ยนเอาผมกับอ้ายหงวนไปจั่งนะซีครับ หรือจะเอาผมไปตัดหัวเสี่ยยังดีกว่าที่จะให้ผมขึ้นเครื่องบิน
ฮิววส์! ขนลุก หน้าตาผู้บังคับฝูงยังติดหูติดตาผม”

“บ๊าย! แกไม่ต้องพูดบ๊ายๆ อีก ดีแล้ว” พูดจบก็หันมาทางนายทหารนักบินซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ท่าน “คุณนพ เา
นิกรกับกิมหงวนไปมอบตัวให้นายทหารเวรจั่งไว้เร็ว – พาไปเดี๋ยวนี้”

กิมหงวนทำหน้าที่บ้องแบ้ว ยื่นมือเชี่ยสะเอวหลวงอีกกะทิกๆ

“ง่า – ใต้เท้าครับ”

คุณหลวงดาวดแเว็ด

“ทะสิ่งมาเชี่ยฉันทำไม?”

อาเสี่ยยกมือไหว้ปะหลกๆ

“กรุณาผมสักนิดเถอะครับ จะขังผมสักกี่วันผมไม่ว่า แต่โปรดอนุญาตให้ผมดูการลงงูเห่าฟ้าหน่อย
เถอะครับ”

ท่านผู้บังคับฝูงนึ่งตริกตรง

“ได้ไม่ขัดข้อง ดีเหมือนกัน แกจะได้ดูคนที่เขามีชีวิตจิตใจเป็นนักบินจริงๆ” แล้วท่านก็หันมาทางนาย
พัชรภรณ์ “พล – เตรียมตัวนำงูเห่าฟ้าขึ้นบินผาดโผน”

พลซิดเท้าตรง

“ครับผม”

เสี่ยหงวนจู้ปากแล้วพูดเบาๆ

“เฮ้ย ๆ ๆ ๆ อย่างเลววะพล โธ – - -”

หลวงอีกกะทิกๆ ยกเท้าเหวี่ยงลูกแปลูกก้นกิมหงวนดังพับ!

“นี่แน่ะ มือไม่พายอย่าเอาตีนราน้ำ แก- แกสองคนเลวมาก จี้ตลาดและดาขาวที่สุด ถูย – นี่นะเรอะเปรต
เวหาผู้ปราบอ้ายหางเชียว?”

“นี่แหละครับ” อาเสี่ยพูดหน้าตาเฉย

คุณหลวงขยับจะเตะอีก แต่กิมหงวนถอยหลังกรุดจนพ้นระยะเท้า

“อย่านะครับ ตีนผมมันไวนา”

หลวงอีกะทีกะ แยกเขี้ยว แผลเสียงลั่น

“ทำไม แกจะเตะฉันรี?”

กิมหงวนสะดุ้งเฮือกแล้วหัวเราะ

“ไม่ใช่ครับ ที่ว่าไวก็คือวิ่งเร็ว แน่ – ทำหน้าบูดเป็นตุคไก่อีกแล้ว ไม่อยากเชียว ทีหลังผมไม่เล่นด้วยละ”

พวกนักบินหัวเราะครืน ผู้บังคับฝูงบินนาวิกโยธจบนหน้าเขี้ยว

“โอ๊ย! คุณตายแน่!” ท่านร้อยเสียงลั่น ถอดหมวกออกจากศีรษะขว้างลงบนพื้นดิน แล้วกะโดดขึ้นกะทืบหมวก แสดงกิริยาเหมือนลิงคองตอนที่กำลังโกรธ

กิมหงวนกับนิกรหน้าซีด

ขณะนั้นนายทหารอากาศคนหนึ่งวิ่งกะหอบเข้ามาด้วยกิริยาละล่าละลัก เขาใช้มือแหวกพวกนักบินเซเซ่ๆ ไปคนละทางสองทาง ปรากฏเข้ามาขมมือวันทยาหัตถ์ท่านผู้บังคับฝูง แล้วพูดเร็วปรือเกือบจะฟังไม่รู้เรื่อง

“ได้เท่าครับ กระผมได้รับโทรศัพท์จากยามอากาศแจ้งมาว่า มีเครื่องบินขับไล่ไม่ปรากฏชาติสามลำ บินบ่ายหน้าตรงมาฐานทัพสกัดตีบขอรับ”

หลวงอีกะทีกะ ยืนตะลึงไปครู่หนึ่ง แล้วออกคำสั่งโดยด่วน

“เร็ว – คุณ บอกผู้บังคับหน่วย ป.ต.อ.ให้ทราบและสั่งเปิดสัญญาณภัยทางอากาศ” พูดจบท่านก็หันมาทาง ‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสาม “พล, นิกร, กิมหงวนนำเครื่องบินประจำตัวของเธอขึ้นขัดขวางต่อสู้เดี๋ยวนี้”

ความซึ่ซลาดของนิกรกับกิมหงวนหายไปทันที เลือดรักชาติ – เลือดนักบินเดือดพล่าน สามเกลอซัดเท้าตรงกันศีรษะกระทำความเคารพผู้บังคับฝูง แล้วอาลัยก็วิ่งนำหน้าพานิกรกับพลตรงไปที่ ‘กะทิงเปลี่ยว’ ของเขา ซึ่งจอดเตรียมพร้อมอยู่ใต้ทางลม ช่างอากาศหลายคนวิ่งตามไปด้วย

ความสับสนอลหม่านเกิดขึ้นชั่วขณะ เสียงแตรไซเรนที่บอกภัยทางอากาศดังกรวยกรวยขึ้น ทหารหน่วยป.ต.อ.ที่ตั้งเตรียมพร้อมอยู่รอบสนามบินวิ่งพล่าน ปืนต่อสู้อากาศยานโบฟอร์ตขนาด ๓ นิ้วสายปากกะบอกยกขึ้นสูงภายใต้ตาข่ายพรางตา ปืนกลหนักหลายกะบอกในที่ตั้งยิงอันมิดชิดเตรียมส่งกะสุนออกจากลำกล้อง ถึงแม้จะอยู่ในระหว่างพักรบ ฝ่ายเราก็มิได้ประมาท คงเตรียมพร้อมเสมอทั้งบก, เรือ, อากาศ สัญญาต่างๆ นะจะเป็นแต่เพียงเศษกระดาษเท่านั้น ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตาม

อย่างไรก็ตาม เครื่องบินขับไล่ ๓ เครื่องที่บ่ายโหมหน้าเข้ามา และไม่ปรากฏว่าชาติใดนั้นจะต้องมาร้ายอย่างแน่นอน ฉะนั้นจะเป็นเครื่องบินของฝรั่งเศสปลอมแปลงมาหรือจะเป็นเครื่องบินของชาติหนึ่งชาติใดก็ตาม เมื่อล่วงละเมิดบินเข้ามาในดินแดนของเราแล้ว เราก็ต้องปราบมันเสีย ด้วยการบังคับให้ลงหรือทำลายให้พินาศประการใดประการหนึ่ง

ฮ็อกพิฐานหมายเลข ๑ – ๒ – ๓ ส่งเสียงคำรามลั่น พล, นิกร, กิมหงวนนั่งประจำที่คนขับ ซ่อนหน้าอยู่ในหมวกหนังและแว่นบิน สามเกลอโบกมือให้เพื่อนทหารอากาศ

แล้ว ‘กะทิงเปลี่ยว’ ทั้งสามลำก็ผ่นแผลี้ออกจากที่วิ่งปราดทวนลมไปทางทิศใต้ของสนามบินท่ามกลางเสียงไซโยโห่ร้องของพวกนักบินนาวิกโยธ

ข้าศึกก็กลับปรากฏตัวขึ้นแล้ว ยังไม่ทันที่พล, นิกร, กิมหงวนจะขึ้นพ่นพ่นสนาม เครื่องบินขับไล่ปีกชั้นเดียว ๓ เครื่อง ทาสีบรอนซ์เงิน ไม่มีธงชาติ บินรีเข้ามายังฐานทัพฝูงบินนาวิกโยธในระยะดำ กะสุนป.ต.อ.ของกองทัพอากาศ ซึ่งยิงจากทางทะเลแตกกระเบิดใกล้ๆ เครื่องบินทั้งสามเครื่องนั้น แลเห็นถนัด

ฮ็อกพับฐานในบังคับของสามเกลอ ขึ้นพื้นพื้นดินปราดเข้ารับมือแขกแปลกหน้าของเราทันที ล้อและฐานล้อถูกดึงหดขึ้น

พล, นิกร, กิมหงวนใจเต้นระทึกไปตามกัน กิมหงวนเอื้อมมือจับพระเครื่องกลางสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่คล้องคออยู่ แล้วพึมพำอาราธนาพระ

“พุทธ อาราธนา สรณ คจฺฉามิ ธรรม อาราธนา สรณ คจฺฉามิ --- ฯลฯ”

‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๑ เร่งเครื่องยนตร์เต็มทีเข้าประจัญบานเข้าศึก พลโบกมือให้นิกรกับกิมหงวนแยกย้ายออกจากชะบวน

สงครามเวหาระหว่าง ๓ ต่อ ๓ เปิดฉากขึ้นฉบับนี้แล้ว

เข้าศึกไปรยะสุนส่งมาต้อนรับ ‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสามแทนคำว่า ‘สวัสดิ’ กะสุนนัดหนึ่งเถียดหูกิมหงวนดังวี๊ด อาเสี่ยวทำปากจู๋ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่กรอดๆ

“ตาย! พ่อชนให้ชิบหายเลย”

เขาพูดกับตนเอง นำ ‘ปรตเวหา’ รีจะเข้าชนเครื่องบินเข้าศึกลำหนึ่ง เหนี่ยวไกส่งกะสุนปืนกลยิงออกไปอย่างดุเดือด คู่ต่อสู้ของกิมหงวนรีบบังคับเครื่องบินเชิดหัวขึ้น หลบไปได้อย่างหวุดหวิด

อาเสี่ยวเปลี่ยนกลยุทธ์ใหม่ จิกหัวลงต่ำทันทีแล้วบินเป็นวงกลมรอบกว้าง ขณะที่คู่ต่อสู้ของเขาเข้าช่วยเพื่อนของมันกลุ่มรวม ‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๑ กิมหงวนมองแลเห็นถนัดชัดเจน เพราะอยู่เหนือศีรษะเขาราว ๑๐๐ เมตร เฝี่ยวหวงดิ่งคันบังคับเชิดหัวขึ้น ปราดเข้าช่วยพล

เครื่องบินรบเบอร์ 50 เข้ามาอยู่ในทางปืนของกิมหงวนแล้ว เขาปล่อยกะสุนปืนคู่ออกไป ๓ ชุด

“ปัง ๆ ๆ ๆ ปัง ๆ ๆ ๆ ปัง ๆ ๆ ๆ”

กะสุนนัดหนึ่งทะลุที่ที่นั่งนักบินเข้าศึกที่ทรวงอกพอดี เจ้าหมอนั้นยกมือทั้งสองไขว้คว้าอากาศ พุบหน้าหายลงไปในที่นั่น ทันใดนั้น, เครื่องบินรบเบอร์ 50 ก็ควงสว่างละลี้วลงสู่พื้นดินอย่างรวดเร็ว และพังพินาศไม่มีชิ้นดี

บรรดาพวกทหารอากาศและช่างอากาศแห่งฝูงบินนาวิ ซึ่งยืนดูอยู่ข้างล่างต่างโห่ร้องกะโศกโศกเต็มใจใจในชัยชนะของพวกเรา หลวงอีกกะทิงๆ ส่งกล้องมองดูอยู่ตลอดเวลา

ท่านผู้บังคับฝูงกะโศกตัวลอย เมื่อเห็นเครื่องบินเข้าศึกตก ท่านกะโจนเข้ากอดทหารอากาศคนหนึ่ง

“ไชโย! ไชโย! เห็นไหม คุณนพ ปรตเวหาน้องชายที่รักของผมพาคันม่วงลำหนึ่งแล้ว มันต้องยังมี เจ้าหวงของผมกล้าหาญชาญชัยอย่างที่สุด ไชโย! พวกเราช่วยกันไชโยหน่อย ไชโย!”

การยุทธบนเวหาซึ่งคงประชิดติดพันต่อไปอย่างตื่นเต้นและทรหดยิ่ง ‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๑ ถูกยิงปรุไปหลายแห่ง แต่เดชะบุญคุณพระรัตนตรัยคุ้มครอง กะสุนปืนหาได้ถูกอ้ายเสื่อพัชราภรณ์ของเราไม่

พลเปลี่ยนยุทธวิธีใหม่ เขาบินควงระดับยิงเข้าศึก และสู้พลิกขึ้นมาอยู่เหนือเครื่องบินหมายเลข 113 ก่อนที่คู่ต่อสู้ของพลจะหลบหลีกให้พ้นทางปืน นายพัชราภรณ์ก็นำ ‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๑ จิกหัวลงมา แล้วปล่อยกะสุนปืนออกจากถ้ำกล้อง

กะสุนหลายนัดทะลุแพนหางเรือขึ้นไปถึงคอนหัวของเครื่องบิน คู่ต่อสู้ของพลปราศรัยอย่างเด็ดขาดแล้ว เครื่องบินรบหมายเลข 113 เกิดเพลิงไหม้ดุกลามไปทั่ว พลแลเห็นนักบินดิ้นทุรนทุราย และกะโศกออกจากเครื่องบิน กะซอกสลักกรมชุกีพออก พาราซูดกางออกทันที ลมปะทะต้องนักบินลี้กลับแคว้งโคงเตงไปมา

‘ปรตเวหา’ รีเข้ามา ลั่นกะสุนออกไปหนึ่งชุดยิงนักบินที่ลอยอยู่กลางอากาศ โดยอาศัยร่มชูชีพคุ้มครองชีวิตตนไว้ อาเลี่ยตั้งใจจะประหารมันด้วยกะสุนปืนของเขา เขาบินโฉบลงมาอีก แต่กะทิงเปลี่ยวหมายเลข ๑ บินตัดหน้ากิมหงวนซัดขวางไว้ทันที อาเลี่ยหวุดหวิดจะชนกับพล เเคราะห์ดีที่เขาเจ็ดหัวขึ้นทัน

กิมหงวนเงยหน้ามองดูนายพัชราภรณ์อย่างหัวเสีย พลกำลังมองดูเขาเช่นเดียวกัน พลชี้มือไปที่ร่มชูชีพแล้วโบกมือห้ามไม่ให้กิมหงวนยิง ทำนุ้ยโบ้ให้รู้ว่า ‘ไม่ควรฆ่าผู้ที่ไม่มีอาวุธและไม่มีโอกาสต่อสู้

อาเลี่ยยิ้มออกมาได้ เขาหันไปมองดูนิกร ซึ่งกำลังพันคูกับเครื่องบินหมายเลข 70 อย่างดูแลเอาใจ

กะทิงเปลี่ยวหมายเลข ๑ -๓ หาเข้าช่วยเพื่อนเกลอของเขาไม่ นักบินไทยนอกจากจะกล้าหาญแล้วยังใจสปอร์ต ไม่เอาเปรียบคู่ต่อสู้ พลกับอาเลี่ย บินเคียงกันอยู่เหนือนิกร และมองดูเพื่อนเกลอต่อสู้กับข้าศึกด้วยความสนุกสนาน

กะดิ่งทอง ไม่ใช่คนขี้ลาดตาขาว ถ้าข้าศึกแล้ว เขาจะสู้จนหมดลมปราณ แต่ถ้าเป็นเมียล่ะก็ว่าไม่ถูกนิกรพยายามยิงโดยประหยัดกะสุน คู่ต่อสู้ของเขาเต็มไปด้วยความฉลาดและไหวพริบ แต่นิกรของเราที่ชายชาติเสือคนหนึ่ง

ร.ต.นิกร บินผาดแผลงหลบหลีกกะสุนปืนอย่างแคล่วคล่อง ครั้งหนึ่งนักบินผู้ขับเครื่องบินหมายเลข 70 บังคับเครื่องบินจิกหัวลงมากะหน้ากะสุนปืนกล ยิงฮ็อกพิชฐานหมายเลข ๒ ของเราอย่างหนักหน่วง พอเข้ามาในระยะใกล้ นิกรก็ยิงตอบบ้าง ข้าศึกผละหนึพลิกท้องขึ้นสูง ยุทธวิธีของมันเช่นเดียวกันกับนักบินฝรั่งเศสทั้งหลาย

นิกรไม่ยอมให้ข้าศึกตั้งตัวติด เขาตั้งคั้นบังคับเจ็ดหัวเครื่องบินติดตามขึ้นไปทันที แล้วย้ายเสือมือถาวของเราที่ปล่อยกะสุนปืนกลออกจากลำกล้อง เสียงปืนกลดังรัวเหมือนกลองเทร็ก กลบเสียงเครื่องยนตร์ที่ตั้งลั่นอากาศ

กะสุน ๒ นัดต้องข้าศึกทะลุท้องและศีรษะ พลกับกิมหงวนมองแลเห็นถนัด คู่ต่อสู้ของนิกรสะดุ้งเหือกฟุบหน้าลงกับที่นั่งขาดใจตายทันทีด้วยการยิงอันแม่นยำของกะดิ่งทอง

เครื่องบินที่ไม่มีผู้บังคับแลบลลงสู่เบื้องล่างในท่าต่างๆ นิกรยิ้มเป็น ดีใจในชัยชนะอย่างง่ายดายเครื่องบินหมายเลข 70 กะแทกพื้นดินพังละเอียดไม่มีชิ้นดี ตกลงมาในเขตต์สนามบินของเราทั้งสามเครื่อง

‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๑, ๒, ๓ บินมาเข้าชะบวนกันตามเดิม ‘เสืออากาศ’ ทั้งสามได้ประหารเครื่องบินที่ไม่ปรากฏชาติได้คนละ ๑ เครื่อง นี่คือความสามารถอาจหาญของพล, นิกร, กิมหงวน เขาจะลาออกพ้นตำแหน่งหน้าที่ในวัน ๒ วันนี้ และเขาได้มีโอกาสทำการรบอีกครั้ง เป็นการรบอย่างนำตื่นตื่นนำดูของ ‘เสือสี่ง่า’ รบเพื่อชาติ และเพื่อเกียรติทหารอากาศไทย

ที่พื้นดิน นักบินข้าศึกที่กะโดคร่มชูชีพลงมา ได้ถูกจับเป็นเชลยแล้ว เสียงไซโยให้ร้องของนักบินและช่างอากาศดังสนั่นหวั่นไหว โดยจะเพาะหลวงอีกกะทิงฯ ผู้บังคับฝูงบินนาวิ ร้องไซโยจนเสียงแหบเสียงแห้ง ท่านปลื้มใจอย่างที่สุดที่พล, นิกร, กิมหงวนได้สังหารเครื่องบินข้าศึกย่อยยับภายในเวลาไม่ถึง ๑๐ นาที ท่านผู้บังคับฝูงตั้งใจว่า อย่างไรท่านก็ต้องพยายามอ่อนวอนสามเกลอให้เป็นนักบินอยู่ในบังคับบัญชาของท่านต่อไป

ทุกๆ คนที่ยืนดูอยู่ข้างล่างต่างแหงนหน้ามองขึ้นไปในอากาศ ‘วัวกะทิง’ ทั้งสามเริ่มแสดงท่าผาดแผลงให้เพื่อนๆ และผู้บังคับบัญชาได้ชมเป็นขวัญตา เสียงหวอนบังคับเครื่องบินให้บินโฉบเฉียดเหมือนม้าพยศหกหน้าหกหลัง, ตีลังกา, คางสาวน, พลิกท้อง อย่างคล่องแคล่วว่องไว นิกรนำเครื่องบินพุ่งเข้าหาโรงเก็บอย่างนำกลัว พอจวนจะถึงก็เจ็ดหัวขึ้น พลบินควงระดับอย่างนำชม

การบินผาดโผนได้แสดงอยู่ในราว ๕ นาที นิกร, กับกิมหงวนก็นำเครื่องบินเข้าแซงข้างหลังพล

แล้ว ‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๑, ๒, ๓ ก็ร่อนลงสู่พื้นสนามบินโดยสวัสดิภาพ ท่านมกลางเสียงไซโยโห่ร้อง

ยังไม่ทันเครื่องบินจะหยุดเรียบร้อย ท่านผู้บังคับฝูงบินนาวิกินำนักบินกับช่างอากาศวิ่งเฮโรเข้าไปหา ‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสาม

เสื่อหวนเป็นคนแรกที่กะโดดจากที่นั่งลงมาข้างล่าง แต่เสื่อหลักหกล้มป้าบ คางกะแทกพื้นดินเต็มแรง หลวงอีกกะทิงๆ วิ่งเข้ามาประคองให้ลุกขึ้น

“ถึงล้มก็ล้มอย่างสง่าผ่าเผยนิ” ท่านพุดอ้อมๆ พวกนักบินหัวเราะครืน

กิมหวนหน้าแหย

“สง่ากะลึงอะไรละครับ คางแทบหัก”

ผู้บังคับฝูงหัวเราะก๊าก สวมกอดกิมหวนด้วยความรัก จูบซ้ายจูบขวาหลายครั้ง ที่อาเสื่อเคยทะเล้ง ลวนลามกับท่านมาท่านลืมหุดแล้ว

“เก่งเหลือเกิน อ้ายน้องชาย สมแล้วที่ลื้อมีสมญาว่าปรตเวหา อ้าวได้มองดูการรบโดยตลอด ลื้อเป็นยอดนักบินจริงๆ จูบให้ชื่นใจอีกหน่อยเถอะวะ” พุดจบท่านก็จูบเสื่อหวนอีก

“ฮือ!” เสื่อหวนร้องลั่น “ว่า – พอเถอะครับ หนาวแข็งยังกะไม้กวาด แล้วก็ถ้าจะจูบผมอีก ไปสิฟันเสื่อก่อนเถอะครับ”

หลวงอีกกะทิงๆ หัวเราะชอบใจ

“เหม็นขี้ฟันอ้าวเอะ?”

“ครับ, พอพิดพอเหวียงกับหมาเนาเซียวครับ”

คุณหลวงยิ้มแป้น เวลานี้กิมหวนกะเข้าท่านอย่างไรท่านก็ไม่โกรธ

“เอ – อ้าวสิฟันวันหนึ่งตั้งเจ็ดแปดครั้ง”

กิมหวนลืมหุดตาโพลง

“ยังงั้นหรือครับ เอะ” แล้วอาเสื่อก็ก้มมือปิดปาก เป่าลมออกจากปากเบาๆ “อ้อ – เหม็นที่ผมเองแหละครับ ฮะ - ฮะ”

ท่านผู้บังคับฝูงยกมือตบศีรษะกิมหวนเบาๆ

“อ้าวไม่รู้จะพุดชมเชยอย่างไรดีจึงจะสมกับความกล้าหาญของลื้อ การกระทำของลื้อทั้งสามคน จะทำให้ฝูงบินนาวิกของเรา มีชื่อเสียงโด่งดังขึ้นอีก”

อาเสื่อยกคิ้วแผล็บ

“แล้วได้เท่าที่พลอยมีหน้ามีตาไปด้วย”

คุณหลวงพะยั๊กหน้า

“ถูก – ถูกทีเดียวน้องชาย” พุดจบท่านก็จูบกิมหวนอีกครั้งหนึ่ง แล้วหมุนตัวกลับวิ่งเข้าไปหาพล, นิกร

พอหลวงอีกกะทิงๆ ออกวิ่ง อาเสื่อก็ก้มเท้าบิดขาหลังท่านผู้บังคับฝูงทันที คุณหลวงเสื่อหลักหัวซุน

“โครม! ป้าบ – อ้อย!”

พวกนักบินหัวเราะครืน ผู้บังคับฝูงรีบลุกขึ้นนัยตาขวางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอดๆ มองคุณ โนนบ้างคนนี่

บ้าง

“ใคร? ใครขัดขาลัน หา?”

“ผมเองครับ”

แทนที่จะโกรธ หลวงอีกกะทีกๆ กลับยิ้มเป็น

“อ้อ – ลือหรือกริ ไม่เป็นไรน้องชาย บำรุงตัวให้เป็นสุขสนุกใจ เมื่องานในหน้าที่ได้ทำเสร็จ” แล้วคุณหลวงก็วิ่งพรวดพราดเข้าไปหาพล, นิกร ซึ่งกำลังยืนอยู่ท่ามกลางเพื่อนทหารอากาศ ท่านผู้บังคับฝูงผลึกพวกนักบินเซไปคนละทางสองทาง โผเข้ากอด ‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสอง จวบพลบั้งจวบนิกรบั้งสลัดกันไป

แล้วปากกาหมึกซึมของผู้บังคับฝูงที่เหน็บไว้กะเป้านบน ก็ตกอยู่ในอุ้งมือของอ้ายเสื่อมือกาในตอนนี้

“เก่งมาก น้องชาย, เธอทั้งสองกล้าหาญอะไรอย่างนี้” พูดจบนท่านก็ยกมือตบท่านนิกร “ขอโทษนะนิกร ที่อ้าวว่าลือซึกลาดดาขาว ความจริงลือกล้าหาญที่สุด อ้าวไม่นึกเลยว่า ลือจะยิงเครื่องบินข้าศึกตกในเวลารวดเร็วเช่นนี้”

กะดิ่งทองยิ้มเป็น

“เพราะผมตั้งใจมากขอรับ ไหนๆ จะออกจากประจำการแล้ว เมื่อมีโอกาสได้รับเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ผมจึงพยายามประหัดประหารข้าศึก เพื่อฝูงบินนาวิกของเรา และเพื่อให้เท่าด้วย ในฐานะที่เป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดในฝูงบินนี้”

หลวงอีกกะทีกๆ หัวเราะชอบใจ หันมาจับแขนพลเข่า

“อ้ายน้องชาย อ้าวไม่นึกเลยว่า นักบินรูปหล่ออย่างลือจะเก่งกาจขนาดนี้ ให้ตายซี, ภาพการรบบนเวหาเมื่อตะกี ก็เป็นภาพที่ติดตาอ้าวไปจนวันตายทีเดียว ยังงี้แล้ว จอมเวหาของฝรั่งเศสที่รำลือกันนักหนาว่าเป็นนักบินชั้นเสื่อจึงต้องเสียชีวิตเพราะความกล้าหาญของลือ เสื่อ – อ้าวปลื้มใจจนพุดอะไร ไม่ถูกแล้ว”

พลยิ้มอ่อนโยน มองดูทรากเครื่องบินของข้าศึกไม่ปรากฏชาติ ซึ่งตกสลักหักพังอยู่ห่างๆ กัน

“นักบินที่กะโคตรมลงมา เราจับไว้ได้แล้วไม่ใช่หรือครับ?”

ท่านผู้บังคับฝูงพะยักหน้า

“อ้าวให้เขาพาไปขังไว้ที่กองรักษาการณ์แล้ว ประเดี๋ยวจะไปไต่สวนปากคำ เจ้าหมอนันมียศเป็นนายเรืออากาศเอกเสียด้วย”

พลหัวเราะเบาๆ

“ได้เท่าทราบหรือยังครับ ว่ามันเป็นชาติอะไร”

หลวงอีกกะทีกๆ เค้นหัวเราะ

“ไม่ต้องถามหรือพุด ชาติสุนัขนะมันต้องหาโอกาสลอบกัดเราเสมอ อ้าวเคยบอกลือแล้วว่าสัญญาอันนี้ก็คือแผ่นกระดาษ ถ้าหากว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่รักษาสัญญา” นิ่งเงิบไปสักครู่ ท่านจึงกล่าวกับเขา “อ้ายน้องชาย อ้าวขออ้อนวอนลืออีกครั้ง ขอให้เปลี่ยนความคิดที่จะลาออกเสียดื้อเถอะ อ้าวจะรายงานเรื่องการรบบนเวหาเมื่อตะกีนี้ไปให้ผู้บัญชาการทราบ บางที – บางทีลือจะได้เป็นนายเรืออากาศโทก็ได้”

ก่อนที่พลจะพุดอะไรกับท่าน นิกรได้ชิงพุดขึ้นเสียดก่อน

“มันจำเป็นเหลือเกินครับ ที่เราจะต้องไปดูงานอาชีพของเรา อ้า – ถ้าหากว่ารบกันอีก ผมสามคนจะรีบมาหาได้เท่าทันที”

ผู้บังคับฝูงถอนหายใจหนักหน่วง ขณะนี้ก็มีหงวนเดินเข้ามาหยุดยืนข้างๆ ท่าน เขายกมือเช็ดเสอหลวงอีกกะทีกๆ แล้วพุดเบาๆ

“ได้เท่าจะไม่มีการเลี้ยงต้อนรับชัยชนะของพวกเราหรือครับ?”

คุณหลวงยิ้มสดชื่น

“อ้อ – ได้ซิน้องชาย” แล้วท่านก็ตะโกนลั่น “เพื่อชัยชนะของเสื่ออากาศทั้งสาม ผู้บังคับฝูงบินนาวิ ยินดี อุทิศเงินส่วนตัวหาร้อยบาท เลี้ยงเสื่ออากาศทั้งสามกับพวกนักบินทั้งหมด ไช – โย!”

เสียงไชโยดังกึกก้อง ๓ ครั้ง แล้วพวกนักบินก็ตรูกันเข้าไปยกพล, นิกร, กิมหงวนแบกขึ้นบ่า ท่านผู้บังคับฝูงร้องตะโกนให้พาไปสโมสร นักบินแห่งฝูงบินนาวิกวิกครั้นรีนเรียงไปตามกัน ทุกๆ คนดีใจในชัยชนะของสามเกลอ และทุกๆ คนลืมร.อ.เกียรติ ซึ่งต้องอุปถัมภ์ถึงแก่กรรมเมื่อสักครู่นี้

-๓-

ตอนเช้าวันต่อมา

หลังจากนักบินได้ฝึกโจมตีเรือรบด้วยลูกกระเบิดจำลองแล้ว ท่านผู้บังคับฝูงก็สั่งให้ร.ต.พล พัทธราภรณ์ นำ ‘งูเห่าฟ้า’ ขึ้นทดลองบินผาดโผน และอนุญาตให้บินอยู่ในอากาศได้ ๓ ชั่วโมง คือให้บินจากฝั่งทะเลเลียบสัตตหีบ ไปศรีราชาชลบุรี และเข้าปากน้ำบางปะกงตรงไปแปดริ้ว เดินทางกลับตามเส้นทางบินปราจีนบุรี สัตตหีบ ที่คุณหลวงอีกกะทิกฯ สั่งให้พลบินเป็นเวลานานเช่นนี้ ก็เพื่ออยากจะทำทราบคุณภาพของเครื่องบินรบ ซึ่งทางบริษัทโบอิงก์ในอเมริการับรองว่า ‘งูเห่าฟ้า’ สามารถบินทนได้ถึง ๕ ชั่วโมง มีรัศมีทำการ ๑,๒๐๐ กิโลเมตร

ขณะที่ที่หน้าโรงเก็บเครื่องบิน พล, นิกร, กิมหงวนแต่งเครื่องบินขึ้นสนทนากับท่านผู้บังคับฝูงพร้อมด้วยนายทหารอากาศและนักบินอีกหลายสิบคน นายพัทธราภรณ์ได้รับประทานอาหารเข้าเรียบร้อยแล้ว

หลวงอีกกะทิกฯ ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วท่านก็พูดกับพล

“สองโมงตรงแล้ว พล นำเครื่องบินขึ้นได้”

พลซัดเท้าในท่าตรงรับคำสั่ง แล้วหันมาทางเพื่อนเกลอทั้งสอง

“เฮ้ – กันไปละโว้ย ถ้ากันเกิดอุปสรรค เครื่องบิน ไปตกกลางทาง แกสองคนต้องออกติดตามกันนา งูเห่าฟ้า มันจะเชื่องหรือจะพะยอลก็ยังไม่รู้”

กิมหงวนจู้ยปาก

“แล้วกัน ทำไม่ถึงชอบพูดอะไรให้เป็นลานนะอายนี้ มีอย่างริวะนักบินอย่างแกจะทำเครื่องบินตก”

นายพัทธราภรณ์หัวเราะหึๆ

“แต่เครื่องบินรบกับกันนะ มันคนละชีวิตจิตใจนะโว้ย” พูดจบพลก็ยกมือเชกกะบานอาเสี้ยเต็มแรงเกิดแล้ววิ่งตรงไปที่ ‘งูเห่าฟ้า’ ซึ่งจอดเด่นอยู่กลางสนาม กิมหงวนตะโกนคำเสียดลั่น

ช่างอากาศเตรียมหมุนไบพัด พลปีนปีกโลหะขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ ทุกๆ คนต่างมองดูนายพัทธราภรณ์เป็นตาเดียว

‘งูเห่าฟ้า’ ส่งเสียงคำรามลั่นสนาม ไม้กั้นลูกล้อถูกดึงออก ช่างอากาศเสียงออกไปยืนข้างๆ พลทอดสายตามองไปข้างหน้า แลเห็นเวรชงชูธงสีเขียวขึ้นเหนือศีรษะ เขาเร่งเครื่องยนต์เต็มที่ ‘งูเห่าฟ้า’ วิ่งปราดทวนลมไปทางใต้ของสนามบิน รูปร่างของมันอ้วนและสั้น แสดงให้เห็นความปราดเปรียวและคล่องแคล่วว่องไว

‘งูเห่าฟ้า’ ในบังคับของเสื่ออากาศแผ่น โผนขึ้นสู่อากาศแล้ว พอล้อหน้าพ้นจากพื้นดินราว ๑๐ เมตร พลก็เริ่มแสดงท่าผาดแผลงทันที

เขาบังคับมันให้ตั้งหัวขึ้นตรงท้องฟ้า เสียงเครื่องยนตร์ดังจนกระทั่งแสบแก้วหู ‘จูเห่าฟ้า’ เครื่องบินของ กองทัพอากาศอเมริกัน ขึ้นสู่ระดับ ๒,๐๐๐ เมตรชั่วพริบตาเดียว คราวนี้พลูรู้สึกว้า ฮ็อกพิฐานหรือฮ็อก ๑๕ เป็น เครื่องบินที่อู้อายไปเสียแล้ว

พลแสดงท่าผาดโผนด้วยความระมัดระวัง เพราะเขายังไม่มีความชำนาญในเครื่องบินชนิดนี้ ถึงแม้การ บังคับและส่วนประกอบต่างๆ จะเหมือนกันก็ตาม นายพัชรภรณ์ เริ่มต้นด้วยท่าควงระดับ ซึ่งการบินผาดโผน แบบนี้ นักบินทุกคนยอมรับว่าเป็นท่าที่ยากที่สุด

ต่อจากนั้น พลก็บินลู่อย่างคล่องแคล่ว เขาหาความชำนาญไปในตัว หัวใจของพลสร้างด้วยเหล็ก ความ กล้าหาญเด็ดขาดเป็นสมบัติมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

‘จูเห่าฟ้า’ บินหงายท้องเป็นเส้นขนานกับพื้นดินและลี้ลับเป็นวงกลมกว้างรอบๆ สนาม ต่อจากนั้นก็คลื่น ตัวจิกหัวดิ่งพุ่งลงมาข้างล่าง ซึ่งทำนี้แหละได้เด็ดชีวิต ร.อ.เกียรติ กิตติภรณ์ เมื่อวานนี้เอง

สายตาของพลมองดูเข็มวัดระยะความสูง มือและเท้าคอยระมัดระวังบังคับเครื่อง ความรู้สึกของเขา มันคงอย่างที่สุด

‘จูเห่าฟ้า’ ละลิ่วลงมาอย่างรวดเร็วที่สุด ตึกกองบัญชาการและโรงเก็บเครื่องบินที่พลแลเห็นเหมือนบ้าน ตุ๊กตา ใหญ่ขึ้นทุกทีจนแลเห็นถนัด

อีกในราว ๑๐๐ เมตรจะถึงพื้นดิน พลก็บังคับเครื่องให้คลื่นตัว และกว่าจะเหยหัวขึ้นได้ก็เกือบๆ จะถึง สนามบินทีเดียว ผู้ที่อยู่ข้างล่างใจหายใจกลัวไปตามกัน

เสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ของพวกนักบินดังขึ้นพร้อมๆ กัน

“ไอ้ยา!” อาเสี่ยครางเบาๆ “บินภาษาตะหวักตะบวยอะไรก็ไม่รู้ เสียเวลาเสียตายโหง ขึ้นบินยังงี้บ่อยๆ เมีย เป็นหม้ายแน่ผ่าซี แต่คิดเหมือนกันวะ อ้ายพลตายเราจะได้รับเซ่งนันทา”

นิกรยกเท้าเตะกันกิมหงวนดังพับ

“พี่กูเฮ้ย”

อาเสี่ยสะดุ้ง

“อ้าว – ลืมไปโริ๊ยย แหม – ต้องเตะด้วย”

“เตะชีวะ”

กิมหงวนค้อนควับแล้วพุดยานกาง

“อ้ายบ้า เออะอะเตะ ประเดี่ยข้าเป็นริดสีดวงก็จะต้องเสียเวลารักษาเท่านั้น”

พวกนักบินหัวเราะลิกคัก แล้วต่างก็เงยหน้ามองดู ‘จูเห่าฟ้า’ ซึ่งกำลังบินผาดโผนอย่างน่าดู พลบังคับให้ มันบินสายเฉียงขวาซ้าย ในท่าหลบกะสุนปืนกล แล้วบินลู่ควงสว่างลงมาข้างล่างอีก

ผู้ที่ยืนดูอยู่ข้างล่างชมเปาะไปตามกัน หลวงอีกกะทีก็ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ตลอดเวลา แต่แล้วท่านก็หยุดยิ้ม ทำปากยื่นนัยตาถลน

มือของใครคนหนึ่งวางอยู่บนศีรษะท่าน มีหน้าซำยังลูบเสียด้วย ท่านผู้บังคับฝูงค่อยๆ ซ้ำเล็งมองดู เจ้าของมือ กิมหงวนนั่นเอง อาเสี่ยกำลังเงยหน้ามองดูเพื่อนแสดงการบินผาดโผน เขาสนใจและตื่นเต้นมากเกินไป จนลืมตัว อ้าปากหวนน้ำลายไหลยืด เสียหงวนจู้ปากเบาๆ ตบศีรษะท่านไปด้วยโดยเข้าใจว่าท่านคือนิกร

“อ้อเฮอ – อ้ายพลนี่มันเก่งเหลือเกินนิ ดูชีวะกร มันควงสว่างได้ดีมาก นั้น – หงายท้องแล้ว” พุดจบ กิมหงวนก็กะโศกโศกเดิน คิงศีรษะคุณหลวงอีกกะทีก็ฯ จนหน้าหงาย

ไม่ต้องสงสัยว่า ท่านผู้บังคับฝูงจะโกรธแค้นสักเพียงใด หลวงอีกกะทิกฯ ขบกรมแน่น รวบรวมกำลังทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ในตัว เหยิงศอกกลับถูกหน้าอกกิมหงวนเต็มรัก

“พลัก!”

เสี่ยหงวนเซเซ่ต๋า ล้มลงก้นกะแตกทันที ท่านผู้บังคับฝูงยกเท้าเตะโครมเข้าให้อีก อาเสี่ยหงายศีรษะไปข้างหลัง หลบบาทาท้ายได้อย่างหวุดหวิด หลวงอีกกะทิกฯ เตะอากาศวี๊ด เสี่ยหลักก้นกะแตกอีก เสี่ยหงวนรีบพรวดพราดลุกขึ้นถอยหลังกรูด

“เอ๊ะ – เอ๊ะ อะไรกันครับได้เท้า?”

ผู้บังคับฝูงลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ใบหน้าของท่านเหมือนโจโจ

“อะไรกัน แกจับกะบานฉั่น อ้ายหมาวัด” ท่านแผดเสียงลั่นสนามบิน

กิมหงวนนึกขึ้นได้ ใบหน้าของอาเสี่ยซีตเหือดเขาริบทรุดตัวนั่ง คลานกะคืบๆ เข้าไปหาท่านผู้บังคับฝูง แล้วก้มลงกราบแทบเท้าท่านเป็นการลูคะโทษ

“แล้วแต่จะโปรดเถอะครับ ผม – ผม – ไม่ได้แกล้งเลย” เสี่ยหงวนพูดเสียงเครือ เงยหน้ามองดูท่านด้วยสายตาแสดงความวิงวอน “ผมกำลังดูเครื่องบินเฟลินครับ เข้าใจว่าศีรษะได้เท้าเป็นหัวเจ้ากร กรุณายกโทษให้ผมสักครั้งเถอะครับ”

หลวงอีกกะทิกฯ กัดฟันกรอด

“ฮืม-แฮ่ ประเดี้ยวพ่อเตะขาดสองท่อนเลย”

“แหม – ก้อตายนะซีครับ” อาเสี่ยพูดเสียงอ่อยค่อยๆ ลุกขึ้นยืนยกมือไหว้ปะหลกๆ “ไม่ได้แกล้งจริงๆ ครับ”

คุณหลวงทำปากยื่น

“ให้แกตายโหงตายห่า?”

“ครับ” แล้วเสี่ยหงวนก็ยกมือชี้ขึ้นไปบนอากาศ “ดูซีครับเจ้าพลกำลังบินหงายท้องนำดูเหลือเกิน”

ผู้บังคับฝูงทำปากหุบหิมิบ พยายามหักห้ามโทสะมองดู ‘จูเห่าฟ้า’ ต่อไป พลกำลังแสดงท่าต่างๆ ซ้ำกับที่แสดงมาแล้ว พวกนักบินพากันมองอย่างตั้งใจ เสียงเครื่องยนต์ดังสะบัดแพรด ๆ คล้ายกับมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดชำระ หลวงอีกกะทิกฯ ขมวดคิ้วเล็กน้อยหันมาพูดกับนายทหารอากาศคนหนึ่ง

“เอ – ได้ยินเครื่องยนต์ไหม คุณเฉลิม?”

ร.อ.เฉลิมยิ้มอ่อนโยน

“ครับได้ยินแล้ว น่ากลัวน้ำมันจะเดินไม่สะดวก”

หลวงอีกกะทิกฯ เป็นห่วงพลทันที เกรงว่าพลจะไม่รู้ นำเครื่องบินบินต่อไป ท่านผู้บังคับฝูงวิ่งเหยาะๆ เข้าไปหานายสนาม สั่งให้เขาส่งสัญญาณบอกให้นายพัชราภรณ์นำเครื่องบินลง

แต่ – สายเกินไปแล้ว ‘จูเห่าฟ้า’ เชิดหัวขึ้นลิบลับ สูงจากพื้นดินราว ๕,๐๐๐ เมตร แล้วบินเลียบฝั่งทะเลไปทางทิศเหนือ ทุกๆ คนมองดูจนลับตา

จนกระทั่ง ๑๓.๐๐ น. เศษ

‘จูเห่าฟ้า’ ยังไม่กลับมาฐานทัพ นักบินทั้งฝูงบินนาวิ ตลอดจนช่างอากาศต่างพากันวิตกเป็นห่วงพลอย่างยิ่ง โดยเฉพาะนิกรกับกิมหงวนเป็นห่วงเพื่อนจนทำอะไรไม่ได้ ท่านผู้บังคับฝูงก็เช่นเดียวกัน

แน่นอนเหลือเกิน พลจะต้องเกิดอุปสรรคนำเครื่องบินลงในที่ใดที่หนึ่ง ‘งูเห่าฟ้า’ มีน้ำมันเชื้อเพลิงบินได้ ๔ ชั่วโมงเท่านั้น พลนำเครื่องบินออกเดินทางตั้งแต่ ๘.๐๐ นาฬิกา เขาควรจะกลับมาแล้ว

เมื่อเวลาตีบอกเวลาเที่ยงตรง หลวงอีกกะทิกๆ ก็แน่ใจที่สุดว่า นายพัชราภรณ์ต้องนำเครื่องบินร่อนลงในดินแดนส่วนใดส่วนหนึ่งของจังหวัดชลบุรีหรือจังหวัดฉะเชิงเทรา คุณหลวงออกคำสั่งให้ผู้บังคับฝูงบินโจมตีที่ ๒ นำเครื่องบินคอแซร์ ๓ เครื่องออกค้นหาและท่านได้แจ้งข่าวนี้ไปทางกองทัพเรือ ให้ส่งเรือยามรักษาฝั่งออกค้นหา ‘งูเห่าฟ้า’ ซึ่งอาจจะตกลงในทะเลก็ได้ นอกจากนี้ท่านผู้บังคับฝูงยังได้ส่งโทรเลขไปยังข้าหลวงประจำจังหวัดชลบุรีและฉะเชิงเทรา เพื่อช่วยสืบหาที่เครื่องบินตก

ทั้งฝูงบินนาวิ พูดกันถึงเรื่อง ร.ต. พล พัทธภรณ์เท่านั้น ออกความเห็นและวิจารณ์กันต่างๆ นานา โดยมากพุดเป็นเชิงว่า น่ากลัวพลจะต้องเสียชีวิตเพราะ ‘งูเห่าฟ้า’ มีความเร็วและหนักมาก เมื่อเครื่องบินร่อนเสียย่อมไม่สามารถจะทรงตัวอยู่ได้เหมือนเครื่องบินชนิดอื่น พลจะรอดพ้นความตายก็เพราะเขาโคจรมุมซุชีพ แต่นายทหารอากาศคนหนึ่งยืนยันว่า นักบินอย่างพลย่อมรักเครื่องบินยิ่งกว่าชีวิตของเขา อย่างไรก็ตามก็ยังไม่ยอมทิ้งเครื่องบินเป็นอันขาด และนั่นย่อมหมายความว่า เป็นวาระสุดท้ายของชีวิตเขา

ถึงแม้หลายคนเข้าใจว่า พลอาจจะต้องเสียชีวิต แต่นิกรกับกิมหงวนยังมั่นใจเสมอว่า เพื่อนของเขาจะไม่ตาย นายพัชราภรณ์เพียงแต่ได้รับบาดเจ็บสาหัส หรือมีละนั้นก็นำเครื่องบินลงได้โดยปลอดภัย

ที่ตึกกองบัญชาการฝูงบินนาวิ

ภายในห้องทำงานของท่านผู้บังคับฝูง ขณะนี้หลวงอีกกะทิกๆ กับนายทหารอากาศที่มีตำแหน่งเป็นผู้บังคับฝูง และนักบินนำร่องกำลังยืนล้อมล้อมโต๊ะสี่เหลี่ยม มองดูแผนที่อาณาเขตจังหวัดชลบุรีและฉะเชิงเทรา ซึ่งถ่ายทำโดยเครื่องบิน และมาปะติดปะต่อกันเข้า เขียนเป็นแผนที่อีกทีหนึ่ง

ผู้บังคับฝูง ยกคินสอดินซึ่งลงที่ภูเขาป่าโปร่งแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของชลบุรี มีอาณาเขตติดต่อกับระยองและฉะเชิงเทรา

“เครื่องบินอาจจะร่อนลงระหว่างเทือกเขาเล็กๆ เหล่านี้ ตามความคาดคะเนของผม” คุณหลวงพุดเสียงกังวาน หยิบไม้ฉากขีดเส้นคินสอดินจากแม่น้ำบางปะกงข้ามอำเภอพนัสนิคมเขตต์ตัดตรงมาสู่ตหีบ “ผมมั่นใจเหลือเกิน คุณนพ พลแกลงบินโดยอาศัยภูมิประเทศเบื้องล่างมากกว่าเข็มทิศและเครื่องมือเดินทางอื่นๆ”

นายทหารอากาศรูปร่างอ้วนเตี้ยคนหนึ่งพุดขึ้นเบาๆ

“แต่แกลงไม่ใช่เส้นถนนแปดริ้ว – ระยองเป็นเส้นทางไม่ใช่หรือครับ?”

“ถูก – ถูกทีเดียวคุณเสิศ พลจะต้องบินตัดตรงข้ามเทือกเขาเล็กๆ เหล่านี้”

ร.อ.เฉลิม พุดขึ้นบ้าง

“ถ้าเช่นนั้นได้เท่าคาดคะเนไม่ผิดหรือครับ ‘งูเห่าฟ้า’ คงตกบริเวณนี้ อีกสักครู่เครื่องบินที่ผมส่งไปคงจะกลับมารายงานให้ได้เท่าทราบ”

หลวงอีกกะทิกๆ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วจู้ซ้ปาก

“ผมกลุ่มใจเหลือเกิน ถ้านายเรืออากาศตรีพลเป็นอะไรไปผมคงจะเสียใจอย่างที่สุด เด็กคนนี้เป็นเด็กดีมาก ดีทั้งการบินและทั้งความประพฤติตลอดจนวินัย”

ร.อ.เฉลิมหัวเราะ

“ครับ, ผมกล้าพุดได้เต็มปากว่า แกเป็นนักบินที่ดีที่สุดในฝูงบินนาวิ”

ยังไม่ทันที่ผู้บังคับฝูงจะพุดว่าจะอะไร ก็มีเสียงหัวเราะ พุดขึ้นข้างหลัง

“ใครครับ? ผมนะหรือครับ เป็นนักบินที่ดีที่สุดในฝูงบินนาวิ ไม่จริงหรือครับ ดีที่สุดในฝูงบินของเรา ก็คือผู้บังคับฝูง ไม่เชื่อใครลองดีกับท่านซีครับ ท่านไม่เอาเข้าข้างเด็ก็อค่อยว่า จริงไหมครับได้เท่า?”

ผู้บังคับฝูงกับนายทหารอากาศต่างพากันมองมาที่ประตูห้อง นายเรืออากาศตรีгимหงวนกับนายเรืออากาศตรีนิกรเดินเข้ามาชิดเท้าตรง ก้มศีรษะกระทำความเคารพคุณหลวงอีกกะทิกๆ

ร.อ.เฉลิมกลิ่นน้ำลายเอี๊ยก ไม่ชอบหน้าгимหงวนมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เขาริပ်พูดกับผู้บังคับฝูงบินนาวิทันทิ

“อ้า – ผมจะไปลงที่สนามบิน รอคอยคุณนักบินที่ส่งไปค้นหาพลนะครับ”

คุณหลวงหัวเราะหึๆ รู้ดีว่า ร.อ.เฉลิมเกลียดอาเสี๋ย จึงหาโอกาสปลีกตัวไปให้พ้น

“ครับ – เชิญครับ ถ้ากลับมาแล้วให้เขาริပ်ขึ้นมาหาผม”

“ครับ” แล้ว ร.อ.เฉลิมก็ก้มศีรษะกระทำความเคารพเดินออกไปจากห้อง

พอผ่านหน้าгимหงวน นายบรมทะเล็งก็ยกมือจับคาง ร.อ.เฉลิม

“จะริပ်ร้อนไปไหนล่ะคุณ?” ร.อ.เฉลิมทำปากยื่นนัยตาโต แล้วพูดเสียงหนักๆ

“ผมเกลียดหน้าคุณนะซี”

гимหงวนอมยิ้มและทำตาหวาน

“เกลียดหน้าผม? ถ้าเช่นนั้นคุณมองดูผมซีครับ ปู่โธ่ – คุณกับผมต่างก็เป็นคนไทย และเป็นนักบินด้วยกัน คุณไม่น่าจะเกลียดชังผมเลย”

“แต่คุณทะเล็งมาก”

อาเสี๋ยหัวเราะกิก

“ก็แล้วทำไมคุณไม่ทะเล็งอย่างผมบ้างล่ะครับ?”

ร.อ.เฉลิมหน้าแดงกล้า เขาทำปากหุบหิมิบเดินเลยไป

“ฮือ” กิมหงวนตรง “ประเดี๋ยพอเตะหัวทิมเลย พับผ่า”

คราวนี้ ร.อ.เฉลิมโกรธจนตัวสั่น เขาหยุดชะงักหมุนตัวกลับหันมาทางกิมหงวน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเดินริ้วเข้ามา

“ฮืม – คุณจะเตะผมริ้ว หา?”

กิมหงวนชักนิ้วขึ้นมาทันทิ เขาจะชากแว่นตาออก

“แล้วกัน คุณจะเอาเรื่องกะผมหรือนี้ ผมบอกหรือครับว่าผมจะเตะคุณ อย่า – อย่าหน่อยเลยน่า คุณถือว่าเป็นนายเรืออากาศเอก จะมาขู่คนอย่างอ้ายหงวนนะ ไม่ได้แถมหรือ ผมยอมให้แต่ท่านผู้บังคับฝูงคนเดียวเท่านั้น”

ร.อ.เฉลิมทำตาปริบๆ

“แล้วจัน ที่คุณว่า ประเดี๋ยพอเตะหัวทิมเลยนะ คุณหมายความว่าถึงใคร?”

เสี๋ยหงวนยักคิ้วแผล็บ

“ผมก็หมายถึงตัวผมนะซี”

คู่วิวาทของกิมหงวนเค้นหัวเราะ

“ชะ – ช้า คุณกิมหงวน มีมนุษย์คนไหนบ้างที่จะเตะตัวเอง”

อาเสี๋ยยกเท้าขวาตีตลุกไขว้ถูกก้นตัวเองดังพับ

“นี่ไงล่ะ คุณเห็นหรือยัง?”

ร.อ.เฉลิมหน้าแดงหูแดงนัยตาแดง เขายกมือชี้หน้าเสี๋ยหงวนแล้วพูดอย่างเกรี้ยวกราด

“คุณ – คุณไม่ใช่นักแสดง”

“อ้อ, แน่ละซีครับ ผมเป็นนักแสดง สันติบาลก็เล่นงานผมนานแล้ว สมัยนี้เขายังกำลังปราบนักแสดงอยู่ หรือคุณเป็นนักแสดงก็บอกมา”

ร.อ.เฉลิมศักดิ์พินกรอดๆ

“ขอโทษ ผมพูดผิดไป ผมหมายความว่า คุณไม่ใช่ลูกผู้ชาย”

“จู้จู้” กิมหงวนร้องลั่นแล้วหัวเราะกำกวมองดูหน้าหลวงอี๊กกะทิกๆ “ได้เท่า – ได้เท่าครับ ช่วยผมหัวเราะบ้างซีครับ เฮอะเหอ คุณเบื่อกันแล้วผม ไม่ใช่ลูกผู้ชาย ก็หมายความว่าผมเป็นลูกผู้หญิงหรือลูกกะเทยนะซีครับ โอ๊ย! ประเดี๋ยวผมหัวเราะตาย นายเรืออากาศตรีกิมหงวนเป็นผู้หญิงพับผ่า ผมมีตัววันละโหลเลย รูปอย่างผมยังงี้ผู้ชายต้องติดครอแน่ๆ”

หลวงอี๊กกะทิกๆ ทนนิ่งฟังต่อไปไม่ไหวแล้ว ท่านพะยัคหน้ากับกิมหงวนแล้วพูดกับเขาเบาๆ

“เฮ้ – อย่าให้มันปากคอเราะรานนักซีโว้ย ฉันรู้สิว่าแกออกจะปากจืดมากเกินไปเสียแล้ว”

อาเสี่ยขมวดคิ้วขึ้น

“ก็ที่เขาว่าผมทำไม่ได้เท่าไม่ดูเขาบ้างละครับ”

ท่านผู้บังคับฝูงยกมือเกาศีร์ยะแกร์ๆ

“อย่างไรก็ตาม แกก็ควรคิดว่า เขาเป็นผู้ใหญ่กว่าแก”

“จิว!” กิมหงวนร้องลั่น “ผู้ใหญ่อะไรกันครับ อย่างจะแก้ว่าผมก็ไม่เกินสามขวบ”

หลวงอี๊กกะทิกๆ ชักฉิว

“หมายความว่าอาวุโสซะพ่อหงวน แกเป็นนายเรืออากาศตรี ส่วนคุณเฉลิมเขาเป็นนายเรืออากาศเอก”

“ก็ช่างเขาปะไรครับ ไม่ใช่ลูกผมนี่นา ผมจะได้พินอบพิเทา”

ผู้บังคับฝูงบินนาวีสันศิริยะซำๆ พะยัคหน้าให้ร.อ.เฉลิมออกไปจากห้อง บรรดานายทหารอากาศอีก ๓ – ๔ คนซึ่งยืนอยู่ข้างหลังท่านก็พลอยเล็งออกไปนอกห้องด้วย เพราะกลัวจะถูกกิมหงวนกะเซ้า

หลวงอี๊กกะทิกๆ มองดูสองเกลอแล้วกล่าวถาม

“เธอมีธุระอะไร”

นิกรตอบท่านอย่างนอบน้อม

“เราสองคนจะมาขออนุญาตได้เท่าขอรับ”

“เรื่องอะไรกัน?”

“เฮีย” กิมหงวนร้องลั่น “ฟังอ้ายกรรมันพูดจบเสียก่อนซีครับ ไม่ต้องถามหรือก่อน ยืนฟังนิ่งๆ ก็แล้วกัน เฮีย – พูดกับท่านต่อไปโว้ยกร”

ท่านผู้บังคับฝูงยกมือเท่าสะเอวทำตาปริบๆ

“นี่ – กิมหงวน ฉันถามแกจริงๆ เถอะนำ แกนะเป็นพ่อฉันหรือยัง? ตอบฉันซิ”

อาเสี่ยยิ้มແຍๆ

“ปู่โง่ มันจะเป็นไปได้ยังไงครับ แฮะ – แฮะ – ได้เท่าแก้ว่าผมตั้งสองรอบ แล้วก็ผมเองก็ไม่เคยคิด และไม่พยายามที่จะคิดด้วย”

คุณหลวงพะยัคหน้าหงึๆ

“คิดที่จะเป็นพ่อฉันรึ?”

“คร้าบ ให้ฉันตายซีครับ แต่ถ้าคิดเป็นบุตรบุญธรรมของได้เท่าละก็ ผมคิดเสมอ”

หลวงอีกะทีกะ ยืมออกมาได้

“ฉันขอร้องให้แปลความทะเล้งลงเสียบ้างได้ไหม?”

อาเสี่ยนั่งตรึงตรอง

“ง่า – ง่าผมจะลองอิมปรีฟตัวเองให้เขียนเตอลขึ้นครับ”

คุณหลวงผีนยิ้ม

“ดี ถ้าแก้ทำได้” แล้วท่านก็หันมาทางอ้ายเสี่ยมืออ้าว “อ้า – มีธุระอะไรพุดมา?”

นิกรก้มศีรษะคำนับอีกครั้งหนึ่ง

“ก็อัยยังครับ ผมกับอ้ายเสี่ยเป็นห่วงเจ้าพลเหลือเกิน ถ้าได้ทำไม่มีความขัดข้องแต่อย่างใด โปรดอนุญาตให้ผมทั้งสองออกติดตามค้นหาเพื่อนได้ไหมครับ ถ้าได้ทำอนุญาต ผมกับกิมหงวนก็จะไปโดยเครื่องบินคอร์แซ”

ท่านผู้บังคับฝูงนึ่งอึ้งไปนาน ท่านยกมือไขว้หลัง พ่นควันบุหรี่เป็นรูปมังกรไล่กัดกัน ส่วนสมองไขความคิดอย่างหนัก หลวงอีกะทีกะ เห็นว่า ถ้าท่านอนุญาตให้กิมหงวนกับนิกรนำเครื่องบินคอร์แซไปค้นหาพลบางที่ ๒ เกลอาจจะค้นพบที่เครื่องบินตกได้ อย่างไรก็ตามทั้งสองคงพยายามจนสุดความสามารถเพราะพลเป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอของนิกรกับกิมหงวน

“เธอหวังว่าเธอจะค้นพบยังงั้นรี?”

กิมหงวนรีบพุดขึ้นทันที

“แน่นอนครับ ถ้าเครื่องบินตกหรือลงในดินแดนแถบชลบุรีกับแปดริ้ว ผมก็มั่นใจว่าต้องค้นพบแน่ๆ เพราะอาณาเขตสองจังหวัดนี้ไม่ใหญ่โตอะไรเลย”

หลวงอีกะทีกะ ก้มหน้ามองดูแผนที่ซึ่งกางอยู่เต็มโต๊ะ กิมหงวนชะงอกหน้าลงดูบ้าง จะกะทั้งศีรษะของเขาที่ศีรษะของท่านผู้บังคับฝูงอยู่ห่างกันเพียงนิ้วพุดเท่านั้น คุณหลวงยกมือผลักศีรษะกิมหงวนทันที

“ปู้ไร – แกนี่มันหมิ่นสิ้นดีเชียว พับผ่า ออกไปยืนห่างๆ”

กิมหงวนกะโจนพรวดลยหลังออกไป ๒ – ๓ ก้าว ยกมือขวามจับท้ายทอยยื่นเท้าซ้ายออกไปข้างหลัง เล็กน้อยพร้อมก้มศีรษะคำนับ

ท่านผู้บังคับฝูงจู้ปากจ๊กจ๊ก

“นี่ – อย่าพึ่งกะเข้าเลยน้า ไหว้ละพ้อมหาจำเริญ ฉันกำลังกลัวใจเรื่องพลไม่กลับฐานทัพ ถ้าหากว่าเปลี่ยนตัวพลเป็นแกแล้ว ฉันจะหัวเราะให้ฟันหักทีเดียว”

อาเสี่ยยิ้มแห้งๆ

“โปรดอนุญาตให้ผมกับเจ้ากรนำเครื่องบินออกติดตามเดี๋ยวนี้เถอะนะครับ”

หลวงอีกะทีกะ ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาอีกครั้งหนึ่ง

“เธอมั่นใจละหรือว่า เธอจะไม่คว้าน้ำเหลวกลับมา?”

นิกรว่า “ครับ – ถ้าผมตามไม่พบและกลับมาถึงนี้ ทำให้เสียค่าน้ำมันหลวงโดยไร้ประโยชน์ ก็เอาผมสองคนเข้าขังเตก็แล้วกันครับ”

ผู้บังคับฝูงบินนาวิอิมออกมาได้

“ดีมาก – ถ้าเช่นนั้นเธอนำเครื่องบินคอร์แซออกเดินทางได้เดี๋ยวนี้”

คุณหลวงยังพุดไม่ทันจบประโยค กิมหงวนกับนิกรก็วิ่งพรวดพรวดออกไปจากห้อง ท่านผู้บังคับฝูงวิ่งปูเลงๆ ไล่ตามออกไป ตะโกนเรียกเสียงลั่น

“เฮ้ย! กลับมาก่อน กลับมานี้ก่อน!”

สองเกลอห้ามล้อพรีด หมุนตัวกลับ ต่างวิ่งแข่งกันเข้ามาหาผู้บังคับฝูงเหยียบห้ามล้อพรีดอีกครั้ง หุคขึ้นตรงข้างหน้าหลวงอีกกะทิกๆ

“อะไรอีกล่ะครับ?” อาเสี่ยพูดเร็วปรือ

คุณหลวงขมวดคิ้วขึ้น

“ฉันยังพูดกับแกไม่จบเรื่อง แกก็ใส่ตีนหมาโกยอ้าวแล้ว”

นิกรว่า “ผมเป็นห่วงเพื่อนเหลือเกินครับ”

“รู้แล้ว, แต่แกต้องฟังฉันก่อนซี ปูโธ!”

เสี่ยหงวนชักคิ้วแผลสืบ

“จะสั่งอะไรก็พูดมาเร็วๆ ซีครับ?”

ผู้บังคับฝูงถอนหายใจเฮือกใหญ่ และสั้นสิริระซ่าๆ

“เข้าไปในห้องก่อน ฉันจะให้แกสองคนดูแผนที่เพื่อสะดวกแก่การค้นหา”

กิมหงวนบ่นพึมพำ

“ว่า – ยุ่งจริงโวย พับผ้า”

สองเกลอเดินตามหลวงอีกกะทิกๆ กลับเข้าไปในห้องอีก คุณหลวงนำมาที่โต๊ะสี่เหลี่ยมกลางห้อง หยิบดินสอดสีลงไปบนแผนที่

“นี่ – เทือกเขาเล็กเหล่านี้ ซึ่งติดต่อกับจังหวัดระยอง และนี่ – ทางนี้คือทิวเขาใจกลางจังหวัดชลบุรี ฉันเข้าใจว่า พลคนนำเครื่องบินร่อนลงแถบนี้ ขณะที่เขาจะบินมาฐานทัพ เข้าใจไหมล่ะ, เธอสองคนจะต้องบินวนเวียนค้นหาอย่างละเอียดถี่ถ้วน”

เสี่ยหงวนแสดงกิริยากะสับกะส่าย

“อาเถอะครับ, งูเห่าฟ้ามันจะไปตกที่ไหนก็ตาม ผมกับนิกรจะต้องพยายามติดตามให้พบเจ้าพลให้ได้ ซินให้ผมดูอัยแผนที่นี้ มันก็เท่ากับว่าสี่ขอให้หมาฟัง ผมดูไม่รู้เรื่องหรอกครับ”

หลวงอีกกะทิกๆ กลืนน้ำลายเอือก

“แล้วกัน เธอไม่มีความรู้ในการดูแผนที่บ้างเลยหรือ?”

กิมหงวนสั้นสิริระซ่า

“ดูออกแต่แผนที่ประเทศไทยครับ รูปร่างคล้ายๆ กะบวยตักน้ำหรือขวาน ไซ้ไหมครับ?”

“ไม่ไหว” คุณหลวงคราง “แกนี่บ่อพุ่มเลย อ้า – นิกร เธอเป็นนักบินก็แล้วกันเขยิบเข้ามานี่แน่ะ ฉันจะอธิบายให้เธอทราบว่าจะตรงไหนบ้างที่เธอควรจะไปค้นหา”

นายการุณวงศ์ฝันยิ้มอย่างขากเขิน

“ผมก็พอฝึกพอเหวี่ยงกับอัยหงวนนั่นแหละครับ ดูไม่ออกเหมือนกัน”

ผู้บังคับฝูงเกือบลมจับ ท่านถอนหายใจลั่นห้อง

“อ้อ – ตามใจแกเถอะวะ แกจะพากันไปค้นหาที่ไหนก็ตามใจ เชิญแกไปได้ ไปบอกนายเรืออากาศเอก เดิม ให้เขาจัดเครื่องบินคอร์แซให้แกหนึ่งเครื่อง อ้อ – ฉันไปพบเขาเองดีกว่า ซินให้แกไปหาเขา ประเดี๋ยวก็จะพาทะเลาะกับเขาอีกหรอก”

อาเสี่ยค้อนปะหลังปะเหลือก

“แหม – ได้ทำพุดรากับว่าผมนี่เป็นคนพาลยังงั้นแหละ”

คุณหลวงยิ้มเล็กน้อย

“แกยังไม่รู้ตัวของแกอีกหรือ ไป – ตามฉันไปเดี๋ยวนี้”

แล้วสองเกลอก็เดินตามท่านผู้บังคับฝูงลงบันไดไปข้างล่าง อาเสี่ยเดินลอยหน้าเฉิบๆ ยกเข้าขึ้นสูงถึง
กนกนุ

อีกสักครู่หนึ่ง

ที่สนามบิน คอร์แซทหนึ่งคู่หมายเลข ๑๑๑ ที่แพนหาง กำลังถูกช่างอากาศหลายคนเข็นไปจอดใต้ทางลม
นิกรกับกิมหงวน แต่งเครื่องสำหรับบินครบครันแล้ว และกำลังยืนคุยกับเพื่อนนักบินหลายสิบคน ท่านผู้
บังคับฝูงและนายทหารอากาศอีกหลายคนก็ยืนอยู่ด้วย

หลวงอี๊กกะทีกฯ กล่าวกับสองเกลอ

“ขอให้พยายามหน่อยน้องชาย ถ้าพลงนำเครื่องบินไปลงในป่าหรือตามหุบเขาและพวกเราค้นหาไม่พบ
พลก็คงจะลำบากมาก”

นิกรกับอาเสี่ยยิ้มเป็น

“อย่าวิตกเลยครับ อีกในราวสองชั่วโมง ผมกับเจ้าภรรยาจะกลับมาพร้อมด้วยความสำเร็จผล คือค้นพบที่
เครื่องบินตก”

หลวงอี๊กกะทีกฯ ยิ้มเล็กน้อย

“ดีมาก – พาฉันไปเถอะ น้องชาย, พวกเราจะรอคอยฟังข่าวด้วยความหวัง”

สองเกลอซัดเท้าตรง นิกรกะพุ่มมือถวายเป็นทาลิก แล้วร้องเป็นทำนองขึ้นเบาๆ

“กะดิ่งทองแสนจะดีใจ - - -”

“เฮ้ย!” ผู้บังคับฝูงเอ็ดตะโรลั่น

นิกรยิ้มกะเรียะกราด พะยักหน้ากับกิมหงวนแล้วพากันวิ่งเหยาะๆ ตรงไปที่เครื่องบินโจมตีหมายเลข
๑๑๑ ช่างอากาศ ๓ คนยืนอยู่ข้างล่างเพื่อคอยหมุนใบพัดให้ พอแลเห็นสองเกลอพากันเข้ามา เขาก็พากันยิ้มรับ

จ.ท. รูปร่างลำสันคนหนึ่งกล่าวถามขึ้น

“ใครเป็นนักบินครับ?”

เสี่ยหงวนชักคิ้วแผลสืบ

“อ้าวเอง – เตรียมตัวหมุนใบพัดได้”

นิกรผลักกิมหงวนเซไป ๒ – ๓ ก้าว

“ทะเลิ่ง! แกนั่งข้างหลัง ฉันเป็นนักบินถึงจะถูก ถ้าแกเป็นนักบินฉันไม่ไปกับแกหรอก ประเดี๋ยวจะพาฉัน
ไปตาย”

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก

“หนอยแน่ นี่ – เปรตเวหาไว้”

อ้ายเสี่ยมือถวาทหัวเราะ

“แกจะเป็นเปรตเวหา หรือหมาอากาศ นั่นก็ไม่เชื่อความสามารถของแก ชีวิตฉันมีค่ามากกว่าแกนัก
ฉะนั้น, ฉันจะต้องบังคับเครื่องบินเอง”

กิมหงวนค้อนควับ

“เชิญ – เชิญเถอะครับ ผมนั่งข้างหลังก็ได้” แล้วกิมหงวนก็กะพุ่มมือขึ้นเหนือศีรษะ “เจ้าประจูน ขอให้
เครื่องบินตกตายहांที่เถอะวะ”

นิกรสะดุ้งโหยง

“นั่นแน่ อ้ายนี่, อย่าพูดให้เป็นกลางซีโว้ย แล้วกัน, ถ้าเครื่องบินตกแกมิตายห้าด้วยหรือ?”

อาเลียมลิมตาโพลง แล้วยิ้มปูเลี่ยนๆ

“อ้อ – จริงโว้ย ถ้างั้นไม่ตก” แล้วกิมหงวนก็เดินเข้ามาขมมือลูบคลำใบพัด “พาพ่อไปตีๆ นะลูกนะ”

ช่างอากาศทั้งสามคนต่างหัวเราะกึกกักไปตามกัน สองเกลอปีนป่ายขึ้นไปนั่งบนเครื่องบิน ร.ต.การุณวงศ์ เป็นนักบิน ร.ต.กิมหงวนเป็นผู้โดยสาร

อีกสักครู่หนึ่ง

คอร์แซหมายเลข ๑๑๑ ก็ถูกคิดเครื่อง นิกเร็งเครื่องยนตร์ทวีขึ้นทีละน้อย เครื่องบินโจมตีวิ่งปราดทวนลมขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ส่วนหางยกขึ้นทีละน้อยแล้วมันก็ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า กะดิ่งทองเร่งเครื่องเต็มที่ นำคอร์แซขึ้นสู่ระยะสูงราว ๒,๐๐๐ เมตร

เมื่อเวียนทักษิณาวัดรอบสนามบินแล้ว เครื่องบินหมายเลข ๑๑๑ ก็เดินทางบ่ายหน้าไปค้นหา ‘ภูเขาฟ้า’ ซึ่งเชื่อว่าคงตกในดินแดนส่วนใดส่วนหนึ่งของจังหวัดชลบุรี

-๔-

มันเป็นความจริงดังที่หลวงอีกกะทีกเวลา ผู้บังคับฝูงบินนาวิกได้คาดคะเนไว้ เราจะพาท่านผู้อ่านไปที่ดินแดนทิศตะวันออกของจังหวัดชลบุรี ห่างจากตัวจังหวัดประมาณ ๘๐ กิโลเมตร แวดล้อมด้วยป่าทึบและภูเขาน้อยใหญ่สลับซับซ้อนกัน

ดินแดนที่กล่าวนี้ ก็ตำบลอะไรอยู่ในเขตอำเภออะไร ผู้เขียนเองก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะไม่เคยไป นอกจากเคยนั่งรถผ่านถนนแปดริ้ว – ชลบุรี และแลเห็นภูเขาเหล่านี้ไกลลิบๆ สุดลูกหูลูกตา

ตั้งตำหรือสมมุติว่า ‘ภูเขาฟ้า’ ได้ร่อนลงแถวนี้แล้วก็แล้วกันนะครั้น ผมจะได้ทักทักเอาว่า ที่ซึ่งเครื่องบินตก มีป่า, มีเขา, ห้วยและลำธาร สุดแล้วแต่จะนึกโกหกเอาสตางค์ท่านได้

พล พชรารักษ์ นักบินฝีมือเยี่ยมของฝูงบินนาวิก ‘ภูเขาฟ้า’ เดินทางบินเลียบฝั่งทะเลตะวันออก จากฐานทัพลัดตหีบไปศรีราชา เรือยไปกะทั่งอ่างศิลาและชลบุรี เลี้ยวขวาเข้าเขตจังหวัดฉะเชิงเทรา อาศัยแม่น้ำบางปะกงเป็นเส้นทางบิน

หลังจากชมทัศนียภาพจังหวัดฉะเชิงเทรา ๓ – ๔ รอบแล้ว พลก็นำ ‘ภูเขาฟ้า’ บินลัดตัดตรงตามเส้นทางถนนจากแปดริ้วมาพนัสนิคมเขตต์ แล้วก็บินข้ามป่าสูงและภูเขา อาศัยเข็มทิศกับเครื่องมือเดินทางบางอย่างตรงไปลัดตหีบ

ขณะที่ ‘ภูเขาฟ้า’ เดินทางกลับนั้นเครื่องยนตร์เดินสะดุดผิดปกติ ทั้งนี้เพราะทางน้ำมันเดินไม่สะดวกนั่นเอง พลรู้ตัวที่ว่า ‘ภูเขาฟ้า’ เริ่มทำความหนักใจให้เขาแล้ว ดังนั้นจึงบินขึ้นสูงถึง ๕,๐๐๐ เมตร แล้วบังคับเครื่องให้แล่นเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

๑๐.๔๐ น.

จากนาฬิกาลองฮินในเครื่องบิน ‘ภูเขาฟ้า’ กำลังพาพลข้ามหมู่ภูเขาลึกๆ หลายลูก ซึ่งแวดล้อมไปด้วยป่าทึบ ณ เวลาที่กล่าวนี้ เครื่องยนตร์ได้เดินๆ หยุดๆ หมดความสามารถที่ร.ต.พชรารักษ์จะแก้ไขได้

พลตั้งใจจะโคตรัม เพื่อช่วยชีวิตตนเอง แต่เมื่อคิดได้ว่า ผู้บังคับบัญชาเชื่อความสามารถของเขาให้นำ ‘งูเห่าฟ้า’ ขึ้นทดลอง และเมื่อเห็นว่าราคาของมันแพงมากกว่าชีวิตของเขา พลจึงไม่ยอมกะโคตรัม ทำลายเครื่องบินหลวง

เขาพยายามบังคับสติให้มั่นคง ถือคันบังคับนำ ‘งูเห่าฟ้า’ บินตรงไปข้างหน้า แล้วพลก็แลเห็นที่ราบสูงแห่งหนึ่งอยู่ในระหว่างหุบเขา มีเนื้อที่ขนาดสนามฟุตบอลเท่านั้น รอบๆ ที่ราบนี้เต็มไปด้วยต้นยางและไม้เบญจพรรณอื่นๆ

นายพัชรภรณ์ตัดสินใจเสี่ยงชีวิต นำเครื่องบินร่อนลงในที่ๆ กล่าวนี้ เฉชะบุญคุณพระรัตนตรัยคุ้มครองเขา พลรู้สึกว่าเขาตายแล้วเกิดใหม่ขณะที่ล้อหน้าของงูเห่าฟ้าสัมผัสพื้นดิน แทนที่จะปักหัวลงมา

งูเห่าฟ้ายังไม่หมดความเร็ว มันวิ่งที่เข้าไปหาต้นไม้ต้นหนึ่ง และชนโครมไปพัดหักสะบั้นแต่ตัวเครื่องบินตลอดจนส่วนประกอบไม่มีเสียหาย พลซ้อเท้าขวาแพลงไปข้างหนึ่ง และริมฝีปากบนแตกเป็นแผลเพราะกะแทกกับขอบที่นั่น พลอุดสำหรับพาดวงมาจาก ‘งูเห่าฟ้า’ ด้วยความลำบากยากเย็น แล้วก็นั่งอยู่ที่นั่นไม่สามารถจะเดินไปไหนได้ เขาอดรองเท้าข้างขวาออก หลังเท้าและข้อเท้าบวมอูม นายพัชรภรณ์ได้คลานถัดไปรอบๆ บริเวณเก็บกิ่งไม้แห้งๆ มากองซ้อนกันจนมากมาย แล้วก็จุดไฟขึ้นด้วยความหวังว่า อย่างไรเสียท่านผู้บังคับฝูงก็คงจะส่งเครื่องบินมาติดตามค้นหา และถ้านักบินแลเห็นควันไฟที่เขาสูมขึ้นก็จะสังเกตได้ง่าย

ท่ามกลางป่าลึก ห่างไกลจากชุมชนพลต้องเผชิญกับความร้อนแรงของแสงอาทิตย์ตอนเที่ยง หิวกระหายน้ำจนคอแห้งผาก แต่เขาไปไหนไม่ได้ ต้องนั่งแกรวอยู่อย่างนี้ คอยฟังเสียงเครื่องบินและสอดสายตามองหาพวกชาวบ้านป่า

ความอ่อนระโหยทำให้พลหลับไป ใช้ศีรษะหนุนร่มชูชีพ และถือปืนพกไว้ในมือ เพื่อป้องกันตัวเองถ้าหากว่าจะมีภัยเกิดขึ้นแก่เขา

กำลังหลับสบาย เขาก็พรวดพราดลุกขึ้นนั่งลืมตาโพลง นายพัชรภรณ์แว่วเสียงเครื่องบินเครื่องหนึ่ง ดังอยู่ในระยะสูงและไกลมาก ไม่ต้องสงสัยว่าพลจะจิตใจสั่นไหว เขาคว่าร่มชูชีพคลานถัดไปในที่แจ้ง เพื่อให้ นักบินมองแลเห็นถนัด พลกะซอกสลักกร่มออก ผ้าแพรผืนใหญ่หลุดออกมากองบนพื้นดิน นายพัชรภรณ์ค่อยๆ คลี่มันออกจนเต็มผืน แผ่เป็นวงกลมกว้าง แล้วเอากิ่งไม้ใหญ่ทับไว้กั้นลมพัด

เส้นผ่าศูนย์กลางของร่มชูชีพไม่ต่ำกว่า ๘ เมตร วงกลมสีขาวนี้ นักบินจะมองเห็นได้อย่างถนัดทีเดียว

ต่อจากนั้น พลก็เอากิ่งไม้แห้ง ใสลงไปในกองไฟกึ่งกลางเป่าให้ไฟลุกตลอดเวลาที่กล่าวนี้ พลใจเต้นตึกตักนักบินบนศาลกล่าวขอให้เครื่องบินจงผ่านมาพบเห็นเขา ถึงแม้นักบินจะนำเครื่องบินลงมารับเขาก็กลับฐานทัพไม่ได้ ก็คงจะรีบกลับไปรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ และได้พากันมาค้นหาเขาที่นี่ได้ถูกต้อง

พลผลุดลุกขึ้นยืนทั้งๆ ที่ขาเจ็บ เมื่อแลเห็นเครื่องบินคอร์แซบินเข้ามาในระยะสูงไม่เกิน ๒,๐๐๐ เมตร ใบหน้าของนายพัชรภรณ์สดชื่นขึ้นทันที เขายิ้มออกมาได้ กะโคดโคตเดินโบกมือขวาร้องเอะอะเฮ้ตะโธ้วด้วยความปีติยินดี แล้วเขาก็ล้มลงอีก สูดปากเบาๆ ยกมือกุมข้อเท้า แต่ยังคงหันหน้ามองดูเครื่องบินตลอดเวลา

แน่แล้ว เครื่องบินโจมตีลำนี้ คงถูกส่งจากฐานทัพอากาศที่ติดตามค้นหาเขา หัวใจของพลเต้นตึกตักด้วยความตื่นเต้นแถมวิตก เกรงว่าเครื่องบินจะผ่านเขาไปโดยที่นักบินมองไม่เห็น

เครื่องบินที่พลเห็นนี้ คือ คอร์แซหมายเลข ๑๑๑ นั่นเอง

นิกรกับกิมหงวนได้บินวนเวียนอยู่เหนือป่าสูงและทิวภูเขาเหล่านี้เป็นเวลาเกือบชั่วโมงแล้ว บางทีก็บินต่ำราว ๒๐๐ เมตร บางทีก็ขึ้นสูง อาศัยใช้กล้องส่องตาส่องมองลงไปข้างล่าง ในที่ๆ สงสัยว่า ‘งูเห่าฟ้า’ จะร่อนลงไป

สองเกลอค้นหาจนเกือบจะหมดหวัง นิกรเขียนข้อความลงในสมุดเล็กส่งให้กิมหงวนอ่านมีใจความว่า ถ้า ๑๕.๐๐ น. ไม่พบก็จะเดินทางกลับไปสัตตหีบ

อย่างไรก็ตามเสียหงวนยังมั่นใจเสมอว่า เขาจะต้องพบทรากเครื่องบิน ‘จูเห่าฟ้า’ และเพื่อนของเขา เพราะอาเสียได้บนเจ้าพ่อไว้แล้ว หัวหมู ๑๐๐ หัว, ไช้ต้ม ๑๐๐ ฟอง, ไช้เค็ม ๕๐, ไช้พะโล้ ๕๐, ไช้เจียวและไช้ดาว อย่างละ ๕๐, วิกกีตราดำ ๖ ขวด, แหนมเชียงใหม่ ๒๕ ห่อ ซึ่งสิ่งเหล่านี้อย่างน้อยก็ต้องมีเหล่าที่เจ้าพ่อโปรด และช่วยคลบบรรดาลให้พบเพื่อนเกลอของตน

เสียหงวนนั่งส่องกล้องตลอดเวลา ส่วนนิกรก็ช่วยมองดูด้วยตาเปล่าครั้งหนึ่ง กะดิ่งทองหันมาพะยักหน้ากับกิมหงวนแทนคำพูดชวนกลับฐานทัพ อาเสียสั่งศิรัษะ ชูนาฬิกาข้อมือให้ดู ยกนิ้วขึ้น ๔ นิ้วแล้วพะยักหน้าบอกให้นิกรรู้ว่า ๔ โมงเย็นถึงค่อยกลับ

แล้วกิมหงวนก็ประณมมือทั้งสองประสานกับอก พุดพึมพำเบาๆ

“เจ้าประคุณ เจ้าพ่อที่เคารพของลูกช้าง ที่ลูกเคยบนมาหลายครั้งและไม่ได้แก่นบนนั้น เป็นอันว่าโมฆะไปแล้วนะครับ คราวนี้ลูกช้างแก่นบนจริงๆ ไม่เหลวไหลอีกละคร้าบ ขอให้ลูกช้างได้พบเจ้าพลเถิด กลับไปถึงสัตตหีบพรงนี้ถวายเจ้าพ่อเลย เอ้า – ลูกช้างขอเพิ่มไก่ตอนอีกห้าตัว, ข้าวมันไก่อีกหนึ่งหม้อ, แล้วก็ส้มสุกลูกไม้สักตามสมควร”

พออาเสียพูดขาดคำเขาก็สะดุ้งสุดตัว ขนลุกซ่า ริมขมมือกุมศิรัษะ รู้สึกว่ามีมือใหญ่ๆ ของใครคนหนึ่ง เขกกลางศิรัษะเขาค่อนข้างแรง

แล้วทันใดนั้นก็มီးเสียงห้าวๆ พุดขึ้นข้างหูเขา ดังกลบเสียงเครื่องดนตรี

“นิบหาย! มึงโกหกกูหลายครั้งแล้ว คราวก่อนกูอดสำห้ถ่ายยาเตรียมไว้รับบนของมึง แต่มึงก็เหลว ใครจะไปช่วยมึงอีก”

กิมหงวนออกสั่นขวัญหาย

“อ้อ – ลูกหมากแล้วเจ้าพ่อ – ละ – แล้วครับ ทีนี้แก่นบนจริงๆ ครับ ให้ตายโหงตายห้าซีเอ้า ขอเพิ่มเบียร์อีกหนึ่งโหลครับ”

“จริงหรือ?” เสียงประหลาดถาม

“จริงซีคร้าบ ไม่จริงให้หักคอ”

“หึ – ถ้างั้นจะช่วย โน่น – เพื่อนมึงยังไม่ตาย อยู่บริเวณเทือกเขาทางขวามือโน่น แล้วมึงอย่าลืมแก่นบนนา กูจะอดเหล้ามาตั้งเดือนแล้ว”

เสียหงวนขนพองสยองเกล้า

“คะร้าบ ไม่ลืมหรือครับ”

เสียงประหลาดหายไปแล้ว อาเสียขมมือคบบ่านิกรให้เหลียวหน้ามา แล้วชี้มือไปยังหมู่เขาเล็กๆ ที่เจ้าพ่อบอก นิกรสั่งศิรัษะคล้ายกับพูดว่า เครื่องบินคงไม่ไปลงแถวนี้แน่ๆ กิมหงวนจู้ยปากจี้จี้ ทำบุญไปพะยักพะยิดให้นายการุณวงศ้นำเครื่องบินไป

นิกรเหยียบกะเคื่องให้เครื่องบินเลี้ยวขวาเป็นวงกว้าง ไปตามความประสงค์ของกิมหงวนเพื่อซื้อความรำคาญ เขาเองนึกทอดอาลัยแล้ว ไม่นึกหวังที่จะพบพล เพราะตะกึ้นบินผ่านภูเขาเหล่านั้นมาแล้ว นิกรเข้าใจว่า ‘จูเห่าฟ้า’ คงตกทะเล ไม่ห่างไกลจากสัตตหีบเท่าใดนัก

เครื่องบินคอร์แซหมายเลข ๑๑๑ บินกลับมาอีกหนหนึ่ง พล พัชรภรณ์นั่งคอดกเมื่อเครื่องบินเลยไป แต่เมื่อเห็นเครื่องบินย้อนกลับมาในระยะดำ กิริยาของเขาก็ตื่นเรงขึ้นทันที

นิกรจิกหัวเครื่องบินลงต่ำราว ๕๐๐ เมตร กิมหงวนส่องกล้องมองลงมาข้างล่าง ทันใดนั้นความตื่นเต้น ตีอกดีใจอย่างสูงสุดก็บังเกิดขึ้นแก่เขา จากกล้องส่องตา อาเสี่ยมองแลเห็น ‘งูเห่าฟ้า’ กับพล และกองไฟตลอดจน รั่มซูซีพออย่างถนัด กิมหงวนยกกำปั้นขวาฟาดลงบนศีรษะนิกรเต็มแรง

“ฮู๊! – ซาโย – โน่น! เห็นไหมอ้ายกร ไชโย! เพื่อนเราปลอดภัยแล้ว”

แต่เสียงเครื่องบินกลบเสียงกิมหงวนหมด กะดิ่งทองสังเกตุกริยาของอาเสี่ย ก็รีบมองลงมาข้างล่าง

อ้ายเสี่ยมือถือกล้องตาโพล่ง เขาดีใจจนเกือบๆ จะกะ โดดลงมาจากเครื่องบิน

“โอ้! ฮีบปี เพื่อนกูไม่ตายแล้วโว้ย” แล้วนิกรก็ร้องเย่เห็ดตะโรลั่น “กะดิ่งทองแสนจะปลื้มจิตต์ เหลือบ เขม้นเห็นมิตรยอดชีวา เพื่อนเฮียเพื่อนรักไม่ยักม้วย ยังไม่ถึงคราวชวยจึงไม่ตายหา ว่าแล้วหกะเขมดิลังกา - - -”

แล้วคอร์แซหมายเลข ๑๑๑ ก็บินผาดแผลงพลิกท้อ่ง และลู่ฟเป็นวงกลม สองเกลอคลี่ผ้าเช็ดหน้าโบกให้ พลซึ่งเห็นตัวเล็กๆ เท่าตุ๊กตาเท่านั้น

นายพัชราภรณ์ยิ้มเป็น เขารู้ทันทีว่านักบินประจำเครื่องบินลำนี้คือเพื่อนรักเพื่อนเกลอของเขาทั้งสองคน นั่นเอง การที่บินผาดโผนยอมหมายควมว่าสองเกลอแลเห็นเขาแล้ว และต่างกำลังปีติยินดี

กะดิ่งทองนำเครื่องบินจิกหัวต่ำลงมา เจ็บคยอดไม่อย่างหวุดหวิด ทั้งสองแลเห็นพลโบกมือให้ เครื่องบิน หมายเลข ๑๑๑ ไม่สามารถจะร่อนลงในเนื้อที่จำกัดได้ จึงต้องเซดหัวขึ้นสู่ท้องฟ้าอีก

นิกรพยายามนำเครื่องบินลงไม่ต่ำกว่า ๑๐ ครั้ง และต้องเซดหัวขึ้นทุกที ขึ้นลงไปเครื่องบินจะต้องชน ต้นไม้แน่ๆ เพราะเนื้อที่จำกัดมาก

๑๕ นาทีผ่านไปแล้ว

คอร์แซยังคงบินไม่ได้ สองเกลอกะวนกะวายใจอย่างยิ่ง กิมหงวนใช้ดินสอขีดเขียนข้อความลงในสมุด โน้ต แล้วฉีกออกยื่นส่งให้นิกร

กะดิ่งทองอ่านดูข้อความในนั้นทันที

อ้ายกร

ข้าจะ โดดลงไปก่อน เพื่อช่วยให้เครื่องบินลงได้สะดวก ด้วยวิธีเดียวกับเรือบรรทุกเครื่องบิน ‘ซาราโตก้า’ ของอเมริกัน

ก.ง.

นิกรขมวดคิ้วย่น เขาเห็นพ้องด้วยทันที เรือซาราโตก้าหรือเรือเล็กซึ่งตันซึ่งเป็นเรือบรรทุกเครื่องบิน ขนาดใหญ่ของราชนาวีอเมริกัน เขาใช้ลวดขึ้นขางทางขึ้นลงของเครื่องบิน เมื่อเครื่องบินลงถึงพื้นเรือและเมื่อลื้อ หน้าข้ามเส้นลวดไปได้ เจ้าหน้าที่ก็ดึงเส้นลวดขึ้นให้ตั้ง เกี่ยวตอนหางเครื่องบินไว้ให้หยุดกึก โดยปลอดภัยและไม่ เปลืองเนื้อที่ แต่นักบินจะต้องมีความชำนาญมาก

นายการุณวงศ์เขียนหนังสือ ๒ – ๓ บรรทัดลงในสมุดโน้ต ส่งให้กิมหงวนบ้าง อาเสี่ยรีบอ่านดูโดยเร็ว

อ้ายหงวน

ดีเหมือนกัน แต่แกต้องระมัดระวังให้มาก เพราะพลาดพลั้งเครื่องบินจะพังและอื้อจะคอหัก

นิกร

อาเสี่ยพะยักหน้าหงิกๆ เขาปลดเข็มขัดรัดตัวออก เตรียมกะ โดดรั่มซูซีพ ทำนุ้ยไปให้นิกรบินสูงขึ้นไปอีก นายการุณวงศ์ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า เขาบังคับเครื่องบินให้หางย้อยทันที เมื่อกิมหงวนปลดเข็มขัดรัดตัว ออกแล้ว ร่างอันสูงชะลูดจึงหลุดออกจากเครื่องบิน ขณะที่คอร์แซหางย้อย

อาเสี่ยไม่ทันระวังตัว เขาลอยละลี้วลงมาข้างล่าง เพ้าทั้งสองถีบอากาศไปมา เกือบจะหมดความรู้สึก

“เฮ้ - -” กิมหงวนร้องลั่นเสียงยาวตั้งวัน

เจ้าพ่อเกรงว่ากิมหงวนจะกะดุกออกนอกเนื้อ อันเป็นเหตุให้ท่านอดเสวยตราคำและเครื่องสังเวท จึงคล
จิตต์คลใจให้อาเลี้ยนึ่งถึงร่วมชูชีพได้ กิมหงวนรีบดึงสลักร่มออกทันที

ปราธาตุคางพรีบ อาเลี้ยแขวนโศงเตงกลางอากาศ เขาถอนหายใจโล่งอก ตะโกนด่านิกรจนแสบคอหอย
แล้วดึงสายร่มแก้มไม่ให้แกว่ง ตามวิถีที่เขาเรียนรู้มา

ร่วมชูชีพพากิมหงวนลงในที่ราบพอดิ ลมพัดคุดกะซากลากอาเลี้ยไปตามพื้นดินอีกหลายวากว่าจะหยุด
กิมหงวนผลุดลุกขึ้นยืน ปลดสายร่มที่พันกับตัวออกทิ้ง แล้ววิ่งเข้ามาหาพลซึ่งนั่งยิ้มแห้งๆ อยู่โคนต้นไม้

“ฮาโหล, เป็นยังงัยบ้างไวย ทำไมถึงเสือกมาลงแถวนี้ล่ะ?”

พลหัวเราะ เกยหน้ามองคูกิมหงวน

“ไม่ใช่เสือกมาลงหรอก เครื่องบินมันลงเอง อูย – กันเดินไม่ได้ไวย ข้อเท้าชันขาแพลง”

กิมหงวนทรุดตัวนั่งยองๆ ยกมือจับข้อเท้าพิจารณา

“เฮ้ย – ไม่เป็นไรหรอกวะ ขาชันเท่านี้ดีกว่าคอหักเป็นไหนๆ จันนะนี่กว่าแถมองเท่งเสียแล้ว หมู่
เครื่องบินที่มาค้นหาแกเมื่อตอนเที่ยงกว่าๆ ผ่านมาทางนี้บ้างไหม?”

พลสั้นสิริษะ

“ไม่มีเลย กันคอยฟังเสียงเครื่องบินทุกๆ ลมหายใจ ฟังจะเห็นนี่แหละเป็นลำแรก ผู้บังคับฝูงให้แกมาตาม
หรือ?”

อาเลี้ยพะยักหน้า

“ฮ้อนวอนขออนุญาตเกือบตาย เเคราะห์ของแกดิเหลือเกินที่ไม่ได้รับอันตรายร้ายแรง เพียงแต่บาดเจ็บ
เล็กน้อย นี่ถ้าหากว่าเข้ากับเจ้ากรมมาไม่พบ คินนี่เสือกมันก็คงเอาแกไปหม่าเสียเป็นแน่”

พลยื่นมือให้กิมหงวนจับ

“เราสามคน ถ้าตายมันก็คงตายพร้อมๆ กัน”

“ออไรท์ – ออไรท์” แล้วกิมหงวนก็เกยหน้ามองคูเครื่องบินคอร์แซหมายเลข ๑๑๑ ซึ่งบินวนไปเวียนมา
“ว้า – ทำยังงัยถึงจะให้ฮ้อยกรมันลงได้หว่า?”

พลว่า “นั่นนะซี ที่แคบๆ เพียงเท่านี้ ขึ้นลงมาก็ฟังฉิบหายหมด”

กิมหงวนนั่งตริตรองอยู่สักครู่ใหญ่ แล้วผลุดลุกขึ้นยืน

“กันจะหาแถววัลย์ที่เหนียวๆ มาต่อกันเข้า แล้วจึงตรงกลางที่ราบนี้ วิธีเดียวกับเรือบรรทุกเครื่องบิน
อเมริกัน หรือแจะเห็นเป็นยังงัย?”

นายพัชราภรณ์อ้าปากหือทำตาปริบๆ

“เอ – อันตรายนะไวย ถ้าแถววัลย์ขาด เครื่องบินก็ต้องพังแน่ๆ”

“เถอะน่า, ลองเสี่ยงโชคคูชีวะ มีความพยายามที่ไหนก็มีความสำเร็จที่นั่น เอาไวย – ช่วยกันคนละไม้ละ
มือ”

พลสั้นสิริษะ

“ช่วยกะฝืออะไรเล่า กันลุกขึ้นเดินได้เมื่อไหร่”

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ฮ้อ – ยังงั้นก็นั่งอยู่นี่แหละ กันแสดงเอง” พุดจบอาเลี้ยก็วิ่งเหยาะๆ หายเข้าไปในหมู่ต้นไม้

การหาแถววัลย์ในป่าไม่ยากเย็นอะไรเลย ในราว ๑๐ นาที กิมหงวนก็เดินลากแถววัลย์ออกมา เขาต่อกันเข้าหลายเส้น ขาวไม่ต่ำกว่า ๕๐ เมตร อาเสี๋ยรีบทำงานอย่างกุกกืออ ฉูกปลายแถววัลย์เข้ากับต้นไม้ใหญ่ๆ ต้นหนึ่ง แล้วลากเส้นแถววัลย์ผ่านที่ราบไปด้านตรงข้าม

เขาวิ่งออกมาส่งสัญญาณให้กะดิ่งทองนำเครื่องบินลงได้

มันเป็นการเล่นเสี่ยงโชคแท้ๆ นิกรพ่อนเครื่องบินตราให้เบาลง จิกหัวมาแต่ไกล กิมหงวนกับพลลิมตาโพลงมองดูด้วยความตื่นเต้น ล้อทั้งสองของเครื่องบินหมายเลข ๑๑๑ กะทบยอดไม้กะจุก ถ้าต่ำกว่านั้นเล็กน้อย อวสานต์ของชีวิตนิกรก็มาถึง

คอร์แซร่อนลงถึงพื้นดินแล้ว มันวิ่งไปอย่างรวดเร็ว กะดิ่งทองใจเต้นทิกทัก กลัวจะประสานงากับต้นไม้

เมื่อล้อหน้าข้ามแถววัลย์เส้นนั้นไปได้ กิมหงวนก็รีบดึงแถววัลย์ขึ้นให้ตึง คอร์แซร่อนหยุดก็ทันที แต่แล้วกิมหงวนซึ่งจับปลายแถววัลย์อีกข้างหนึ่งไว้ ก็หัวทิ่มพรวดหล่นปราบ เพราะความแรงของเครื่องบินที่หยุดชะงัก

กิมหงวนดีใจลืมหิวความเจ็บปวด ลูกขึ้นกะโดด โดดโดดเดิน

“โฮ้ - โฮ้โฮ้! ปลอดภัยแล้วโว้ย ฮะ - ฮ่า ไม่ชีพฝีมืออ้ายหงวนหรือนี่” แล้วเขาก็วิ่งเหยาะๆ ตรงมาที่เครื่องบิน

ร.ต.การณวงศ์ปีนออกจากที่นั่งกะโดดลงมาข้างล่าง เขาวิ่งเข้ามากอดอาเสี๋ย ทั้งสองจูบกันคนละฟอด

“เดี่ยเลย อ้ายเสี๋ย ปัญญาแกรวกับขงเบ้ง วิเศษมาก กัน ไม่นึกเลยว่าแจะจะมีปฏิภาณเฉียบแหลมเช่นนี้”

กิมหงวนยิ้มแก้มแทบแตก

“พูดแล้วจะว่าคุยวะ ของกลัวๆ พรรคนี้จะยากเย็นอะไร ไปหาอ้ายพลเถอะมันขาซันลุกขึ้นเดินเหินไม่ไหวแล้ว”

“อ้าว!” นิกรอุทาน “จั้นระอะ?” แล้วเขาก็มองดูนายพัชรภรณ์ซึ่งนั่งพับเพียบอยู่โคนต้นไม้ “หยุดสุาเป็นไงบ้างโว้ย เสือขาหักแล้ววีรี ฮะ - ฮะ”

สองเกลอวิ่งเหยาะๆ เข้ามาหาหัวหน้าคณะวานรออยู่ไม่สุข ต่างทรุดตัวนั่งขนานข้างพลคนละข้าง นิกรยกมือตบศีรษะนายพัชรภรณ์แล้วหัวเราะ

“นิกยังงิงขึ้นมาละ ถึงได้ร่อนลงที่นี้ หรืออยากจะเป็นทาร์ซาน?”

พลหัวเราะหึๆ มองไปที่ ‘งูเห่าฟ้า’

“เครื่องบินครั้นมันหยุดโดยไม่ยื่นโนตีสให้เรารู้ล่วงหน้าซี เกือบแน่มันนี่กว่าจะจอดเสียแล้ว พอร่อนลงก็เจอดินไม้โครมเบ้อเริ่ม”

นิกรหัวเราะลั่น ตบหลังพลดั่งจาด

“มิน่าละ ปากคอกยังกะครุฑ วันนี้นับว่าแกโชคร้ายมาก เครื่องบินเป็นยังงิงข้างเสียหายมากไหม?”

พลสั่นศีรษะ

“นิดหน่อย ไบพัดหักเท่านั้น” พูดจบพลก็ถอนหายใจดังๆ “เราจะทำอย่างไรกันต่อไปดีโว้ย?”

อาเสี๋ยว่า “จะทำอย่างไร เราก็ต้องอยู่กัน在这片แหละ จนกว่าพวกติดตามค้นหาเราเขาจะตามมาพบเข้า”

กะดิ่งทองลิมตาโพลง

“อยู่ที่นี้? อยู่ยังงิงกันพ่อเอ๊ย เสือมันจะได้เอาไปแตกปะไร ม่ายก็ถูกข้างกะทีบตาย เราสามคนจะต้องโดยสารคอร์แซลันนี่กลับ ไปฐานทัพให้ได้ก่อนพลบค่ำ”

“หา?” เสียงหวนอุทานดังๆ “แกมีปัญญาเอาเครื่องบินขึ้นได้รี เนื้อที่กว้างยาวเพียงเท่านี้ ถ้าไม่จับต้นไม้ มองแห่งไปตามกันก็ลองดู”

อ้ายเสือมือกาวยิ้มเล็กน้อย

“ถูกแล้ว แต่เราต้องช่วยกันคิดหาวิธีนำเครื่องบินขึ้นให้ได้”

อาเสี่ยวรีบพูดขึ้นทันที

“อย่าไปคิดเลยนะ ให้แกคิดจนตายก็ไม่สำเร็จ นอกจากเกณฑ์แรงงานช่วยกันโค่นต้นไม้ ปราบที่กว้างยาวออกไปอีก ที่เท่ากะบิมือเท่านี้ ยังไงๆ มันก็ขึ้นไม่ได้”

“เอะนะ, ความจริงแก่ก็เป็นคนมีความคิดเฉียบแหลม ไม่น่าจะทอดอวยเลย ทุกสิ่งทุกอย่างมันต้องสำเร็จ ถ้าหากว่าแกมีความมานะ และบางทีแกอาจจะคิดได้”

ถูกลูกขอ อาเสี่ยวก็ยิ้มเป็น

“ถ้าขึ้นก็ลองคิดกันดู”

แล้วสองเกลอก็ยกมือไหว้หลัง เดินก้มหน้าวนเวียนไปมา พลนั่งอมยิ้มมองดูเพื่อนเกลอทั้งสองพลางนึกในใจว่า อ้ายสองคนนี้น่าคิดจะเขี้ยวๆ ยังไงชอบกล

เสียงหวนหัวเราะก๊าก กะ โดดตัวลอย ร้องเสียงลั่น

“วู้ป! สำเร็จแน่โว้ย”

นิกรยิ้มเล็กน้อย

“อย่าหน้อยเลยนะ ขำรู้หรือก่อนว่า แกร้องเล่นโก้ๆ”

กิมหวนขมวดคิ้วขมวดพร้อมกัน

“แล้วกัน, เล่นตลกคอเสียดก่อนยังงี้ เลขกลายเป็นตลกตราเถี่ยะไปเลย ฮีฮ์ – อ้ายเวร! อย่าตลกคอขึ้นนะ”

พลหัวเราะลั่น พะยัคหน้าเรียกเพื่อนเกลอทั้งสอง

“มานี่นะ แกสองคนอย่าคิดเลย ป่วยการ, ฉันทัดได้แล้ว”

สองสหายรีบเดินเข้ามานั่งข้างนายพัชราภรณ์ กิมหวนถามโดยเร็ว

“ไหน – เล่าแจ้แกลงใจให้ฟังซิ แกจะทำยังไงจะให้เครื่องบินขึ้นได้ ก่อนอื่นตอบฉันทัดก่อนว่า เครื่องบินลำนี้บรรทุกได้สองคนเท่านั้น แต่เราสามคน เราจะนั่งกันอย่างไร หรือว่าแกจะขี่คอฉันทัดอีกทีหนึ่ง?”

นายพัชราภรณ์อมยิ้ม

“อ้ายโง่, เราก็อัดองเกาะปีกไปคนหนึ่งซิวะ”

กิมหวนสะดุ้งโหยง “แต่คงไม่ใช่ฉันทัด?”

“อ้อ – อย่าสงสัยเลย” พลพูดยิ้มๆ “หัวเต็ดดินขนาดก็ต้องเป็นแก”

อาเสี่ยวขมวดคิวนิวหน้า

“อย่าเลย จ้างอ๊วกก็ไม่เอา กว่าจะถึงสัตตหีบ อย่างน้อยก็ตั้งครึ่งชั่วโมง พลาดพลั้งหล่นลงไป คอก็ย่นลงไปรวมกับตาตุ่มเท่านั้น”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“อ้ายเรื่องใครจะเป็นคนเกาะปีกไปนะ ไม่ใช่ปัญหาสำคัญหรอก กันกำลังอยากรู้ว่า ทำยังไงถึงจะเอาเครื่องบินขึ้นได้ เพราะเนื้อที่มันจำกัดอย่างนี้?”

พลพะยัคหน้าซ้ำๆ

“ได้ซิวะ แต่เราจะต้องเสี่ยงโชคและเสี่ยงอันตราย เอาเถอะ, กันเป็นคนขับเอง แกกับเจ้าหงวนเป็นคนโดยสาร”

นายการณวงศ์อ้าปากหาว

“แกเหยียบกะเตียงได้เรอะ ดินแถมวมนีหว่า?”

“ได้” พลรับคำอย่างมั่นใจ “กันเชื่อว่ากันสามารถพาเครื่องบินกลับฐานทัพได้แน่ๆ”

กิมหงวนถามขึ้นบ้าง

“มันจะยังไวกัน ไวกี้ บวกคันไม้เข้าละก้อ เป็นศพไปตามกันเชียวนา”

พลหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง

“กันจะอธิบายให้ฟัง อ้า – กันจะเป็นคนขับ โน่น – เถววัลย์เส้นนั้นแหละ เอาไปผูกเข้ากับคันไม้ใหญ่คันหนึ่งตรงนั้น ซึ่งอยู่ใต้ทางลม แล้วแกต้องจับปลายเถววัลย์ไว้ หรือผูกติดกับแท่นปืนหลังก็ได้ ส่วนเจ้ากรเป็นคนหมุนใบพัด เมื่อเครื่องยนตร์ติด กันจะเร่งให้เต็มที่ พอเจ้ากรเกาะปีกเรียบรื้อย ก็ให้แกตัดเถววัลย์ออก เครื่องบินซึ่งมีความเร็วเต็มที่แล้ว จะขึ้นพ้นจากพื้นดินทันที โดยวิ่งไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และเมื่อพ้นดินแล้ว กันก็จะบังคับให้มันเชิดหัวขึ้น วิธีนี้แหละจะช่วยให้เราไปถึงฐานทัพได้ในวันนี้”

นิกรกับกิมหงวนต่างมองดูหน้ากันแล้วยิ้มแย้มๆ เสี่ยวหงวนพูดเสียงอ่อย

“ความคิดของเจ้าพลแยบคายมาก แต่ถ้าหากว่าตัดเถววัลย์ออกและมันพุ่งเข้าไปใส่คันไม้ละ เมื่อกันมีต้องกำพร้าผีวี?”

นายพัชรภรณ์ซึกฉิว

“ยังงั้นแกไม่ต้องไป เมื่อแกแล้วตายก็อยู่ที่นี้แหละ กันไปกับอ้ายกรสองคนก็แล้วกัน”

อานเสี่ยวทำคอขยับ

“ใครจะอยู่วะ เอา – ตกลงไวกี้ ตายก็ตายด้วยกัน” แล้วเขาก็หันมาทางกะดิงทอง “ว่าไวกี้ไวกี้?”

“โอ เก ถ้าเราจะต้องตายด้วยกันทั้งสามคน กันก็ยินดี”

พลยื่นมือให้นิกรกับกิมหงวนจับ

“ยังงั้นนำ เอาไวกี้, อย่าชักช้าเลย แกสองคนช่วยกันพะยุงกันไปขึ้นเครื่องบินเถอะ แล้วก็เข็นมันไปได้ทางลมทางโน้น”

นิกรหน้าเบ้

“จีหลังอ้ายเสี่ยวไปจี”

กิมหงวนทำปากขี้น

“ซี้ยัง ไวกัน ตัวเล็กๆ ขนาดลูกหมาเมื่อไหร่ ใครจะไปเอาไหว ถัดไปซิวะ ซ้อมเอาไว้เผื่อไม่มีทางทำมาหากินจะได้ขอทานเขา”

พลหัวเราะ

“อ้ายเวร อย่าพูดเป็นเล่นไปนำ มัวโ้เอ้อประเดี๋ยวก็จะค้ำมีด เวลามันคอยท่าเมื่อไหร่”

อานเสี่ยวสั่นศีรษะแล้วถอนหายใจยาว

“มา – ซ้ำอ้อมไปเอง แล้วอย่าเสือกจิ้มบั้นเอวละ พ่อทิ้งคอเหนียงหักเลย” พุดจบเขาก็ก้มลงซ่อนตัวพลยกขึ้นอ้อมพาเดินตรงไปที่เครื่องบินหมายเลข ๑๑๑

นิกรยื่นหัวเราะงอหาย

“ฮะ – ฮะ คล้ายกับลิงอ้อมแดงไวกี้หน้าคูพิลิก”

พลหัวเราะหึๆ กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้ก็ปล่อยคิก แล้วเขาก็ปล้มลงบนพื้นดินเพราะหมดเรี่ยวแรง
“ฮือ ไว้ย” อาเสี่ยเอ็ดตะโรลั่น “เสือกยั่วให้หัวเราะทำไมก็ไม่รู้”

พลสูดปากเบาๆ

“อูย – ตะโปกแทบหัก ซี้ด – อ้ายกรนี่มันทะเล้นตลอดศก โอย – เจ็บไว้ย”

เสี่ยหงวนอุ้มพลขึ้น พาเดินไปจนถึงเครื่องบิน นิกวิ่งเหาะๆ เข้ามาช่วยเหลือ กว่าจะให้นายพัชราภรณ์
ขึ้นไปนั่งบนเครื่องบินได้ ก็เสียเวลาไม่ต่ำกว่า ๑๐ นาที

ต่อจากนั้นกิมหงวนกับนิกก็ช่วยกันเซ็นคอร์แซหมายเลข ๑๑๑ ไปใต้ทางลมและจอดเรียบร้อย พลบงการ
ให้นิกไปเก็บเถาวัลย์เส้นนั้นมาผูกกับต้นยางต้นหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากเครื่องบินราว ๕ เมตรเท่านั้น แล้วให้กิมหงวน
ขึ้นนั่งข้างหลังเขา นิกส่งปลายเถาวัลย์อีกข้างหนึ่งให้ อาเสี่ยปลดมีดพับสะปริงออกมาตัดออก เหลือปลายเชือก
ไว้เพียง ๒ เมตร เพื่อไม่ให้กะกะและจับถนัด

พลกล่าวกับเสี่ยหงวน

“เตรียมตัวไว้ย ดิงเถาวัลย์ให้ตึง” แล้วเขาก็หันมาทางนายการุณวงศ์ “เร็ว – จัดแจงหมุนใบพัด อย่ามัว
ชักช้าเสียเวลา”

นิกบ่นอะไรพึมพำเดินอ้อมมาข้างหน้าเครื่องบิน

สักครู่หนึ่ง เครื่องบินหมายเลข ๑๑๑ ก็ส่งเสียงคำรามเบาๆ กิมหงวนดิงเชือกไว้แน่น นิกวิ่งไปลงปีนขึ้นไป
ไปนั่งบนเครื่องบินเกาะสายโยงไว้

คอร์แซ ๑๑๑ คำรามลั่น ใบพัดพัดต้นหญ้าจากกะจุก พลเร่งเครื่องเต็มที่หันมาตะโกนบอกเพื่อนเกลอของ
เขา

“เอาไว้ยหงวนตัดเถาวัลย์ได้”

อาเสี่ยยกมีดพับสะปริงตัดเถาวัลย์ออกทันที เครื่องบินซึ่งมีกำลังความเร็วอยู่แล้ว วิ่งไปตามพื้นที่ราบราว
๓๐ เมตร แล้วก็ขึ้นสู่ท้องฟ้า นายพัชราภรณ์รีบดึงคันบังคับให้มันเชิดหัวขึ้น ด้วยการเสี่ย โขกเยียมฤตยู

ล้อทั้งสองของเครื่องบินเฉียดยอดไม้ไม่ถึง ๑ ฟุต ถ้าหากว่ากะทบยอดไม้ก็เป็นอันว่าสามเกลอของเรา
จะต้องไปคุยกับขมพะบาลอย่างไม่มีปัญหา

ขณะที่เครื่องบินตั้งตัวพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าเป็นมุม ๓๕ องศา กะดิ่งทองซึ่งเกาะอยู่บนปีกกลางต้องห้อย
ต้องแดงเกือบจะหลุดจากเครื่องบิน จนกระทั่งเครื่องบินขึ้นสูงประมาณ ๑,๐๐๐ เมตร พลก็บังคับมันให้บินขนานกับ
พื้นดิน

เสื่ออากาศทั้งสามถอนหายใจโล่งอกพร้อมๆ กัน พลยิ้มสดชื่น โบกมือให้นิกซึ่งนั่งพับเพียบเรียบร้อย
อยู่บนปีก หน้าตาบูดบึ้งบอกบุญไม่รับ

คอร์แซหมายเลข ๑๑๑ บินลัดตัดตรงไปฐานทัพสกัดหีบอย่างรีบร้อน เพราะความสามารถของนิกกับ
กิมหงวนพลจึงกลับได้ มิฉะนั้นเขาจะต้องตกค้างอยู่ในป่าลึกอีกหลายวัน

เกือบ ๑๖.๐๐ น.แล้ว

ที่ฝูงบินนาวิสต์ตีหีบ นายพลโทพระยาปัจจนิกพิณาศ ท่านแม่ทัพใหญ่ภาคเขมรได้มาปรากฏตัวที่นี้อีกครั้งหนึ่ง ขณะนี้ท่านกำลังยืนคุยอยู่กับหลวงอีกะทีกะเวหาและนายทหารอากาศอีกหลายคนทีหน้าสนามบินบรรดานักบินและช่างอากาศยืนจับกลุ่มสนทนากันถึงเรื่อง ร.ต.พล พชรภรณ์ เสืออากาศด้วยซึ่งต้องอุบัติเหตุจากการบินทดลอง ‘งูเห่าฟ้า’

หลวงอีกะทีกะ ได้รายงานคว่นทางวิทยุโทรศัพท์ไปให้ท่านแม่ทัพทราบ เจ้าคุณปัจจนิกะ วิตกเป็นห่วงถึงนายพชรภรณ์มาก ดังนั้นจึงรีบขึ้นเครื่องบินมาบินบอมเบอร์เครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดหนัก เดินทางจากศรีโสภณมาsstตีหีบเพื่อฟังข่าวพล ท่านเจ้าคุณเพิ่งมาถึงเมื่อสักครู่นี้เอง เครื่องบินมาดินที่ท่านโดยสารมาจอดเป็นส่งผ่าผะยอยู่หน้าโรงเก็บ นักบินประจำเครื่องกำลังควบคุมให้ช่างอากาศทำความสะอาดและตรวจตราเครื่องยนตร์

เครื่องบินโจมตี ๓ เครื่องที่หลวงอีกะทีกะ ส่งไปค้นหาพล เมื่อตอนเที่ยงกว่าๆ นั้น ได้กลับมาถึงฐานทัพราว ๑๕.๐๐ น. และรายงานให้ท่านผู้บังคับฝูงทราบว่าได้พยายามค้นหาที่เครื่องบิน ‘งูเห่าฟ้า’ ตกจนอ่อนใจ แต่ก็ไม่พบ

บัดนี้ ทุกคนกำลังรอฟังข่าวจากอาสาและนิกรซึ่งนำเครื่องบินเดินทางไปนานแล้วยังไม่กลับมา

เจ้าคุณปัจจนิกะ มีกิริยาจะสับกะสายมาก ท่านคุณชีการ์ค่อนข้างแรง ฟันคว้นโขมง นานๆ ก็ล้วงกะเป่าหีบนาฬิกาพอกออกมาดูเวลาครั้งหนึ่ง

“เฮ้อ- เห็นจะไม่มีหวังแล้ว คุณหลวง” ท่านแม่ทัพพูดกับผู้บังคับฝูงเบาๆ “เจ้ากรกับเจ้าหงวนอาจจะไประวังเสียที่ไหนอีกก็ได้ ผมกลัวใจเหลือเกิน เป็นห่วงเจ้าหลานชายที่รักจนทำอะไรไม่ได้ คุณหลวงไม่ควรให้มันหลง ‘งูเห่าฟ้า’ นี้่นา”

หลวงอีกะทีกะ ชักใจไม่ดี

“อ้า – ง่า – กระผมให้พลขึ้นทดลอง ก็เพื่อจะเชิดชูเกียรติของใต้เท้าขอรับ”

เจ้าคุณปัจจนิกะ ขมวดคิ้วขุ่น

“เฮ้อ – ทำไม่ถึงเกี่ยวกับผมด้วย มันยังงั้น ผมไม่เข้าใจเลย”

ผู้บังคับฝูงยิ้มทะแยงๆ

“คือ – คือว่า กระผมเห็นว่า นายเรืออากาศตรีพลนะ เป็นหลานชายใต้เท้า และเป็นนักบินที่มีความรู้ความสามารถดีเยี่ยม อ้า – ถ้าหากว่าพลนำงูเห่าฟ้าขึ้นทดลองได้ผล โครๆ ก็จะทำให้พากันชมเชยว่า หลานชายของใต้เท้าเก่งกล้าสามารถ ถอดอุปนิสัยมาจากใต้เท้า เมื่ออาเก่งหลานก็ต้องเก่งเป็นธรรมดาอยู่เอง”

เจ้าคุณถูกขยี้ขยี้มือขยี้ปากกัดและแกว่งแขนซ้ายไปมา

“เฮ้อ – เฮ้อ ผมนะไม่ได้ว่าอะไรคุณหลวงหรอก แต่ว่ารู้สึกเป็นห่วงเจ้าพลเหลือเกิน ไประวังที่ไหนก็ไม่รู้”

หลวงอีกะทีกะ ยิ้มอ่อนโยน

“กระผมมั่นใจว่า คงไม่ได้รับอันตรายร้ายแรงหรอกครับ อีกสักครู่ นิกร, กิมหงวนกลับมา ก็คงทราบว่างูเห่าฟ้า ไปตกที่ไหน?”

ท่านแม่ทัพถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง ขณะนั้นมีเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจของพวกนักบินดังขึ้น หลายคนชี้มือไปทางทิศตะวันออก เจ้าคุณปัจจนิกะ เฝยหน้ามองดูขอบฟ้าข้างหน้าโน้น

เครื่องบินเครื่องหนึ่งกำลังบินตรงเข้ามา ท่านผู้บังคับฝูงรีบรายงานให้ท่านทราบทันที

“นิกรกับกิมหงวนกลับมาแล้วขอรับ”

เจ้าคุณตื่นตื่นอย่างขึง ใบหน้าของท่านแดงระเรื่อ ใจเต้นทึกทัก

“ใช่แน่รี คุณหลวง?”

“แน่ซีครับ เครื่องบินลำนี้จะเป็นเครื่องบินที่อื่นไม่ได้เป็นอันขาดนอกจากเครื่องบินหมายเลข ๑๑๑ ซึ่ง
นิกรกับกิมหงวน ได้เดินทางไปค้นหาพล”

นายทหารอากาศคนหนึ่ง เดินเข้ามาชิดเท้าตรงยกมือวันทยาหัตถ์เจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วส่งกล้องสองตาให้
ท่านอย่างนอบน้อม

“คุณนิกรกับคุณกิมหงวนพาคุณพลมาด้วยขอรับ ได้ทำโปรตุเกสส่งกล้องดูเถาะครับ ที่ปีกซ้ายของ
เครื่องบิน มีคนเกาะมาด้วยหนึ่งคน”

เจ้าคุณตะลึงตะลันชกกล้องขึ้นส่อง แต่อารามรีบร้อนจึงกลับกล้องเอาทางด้านเส้นซ้ใหญ่ขึ้นมาไว้ที่ลูก
นัยตา จึงเห็นเครื่องบินไกลออกไปอีกตั้งหลายเท่า

นายทหารนักบินเจ้าของกล้องหัวเราะหึๆ

“ได้เท่า – ได้เท่าครับ ได้เท่ามองผิดขอรับ”

เจ้าคุณพูดพลางส่งกล้องพลาง

“ไม่ผิดหรอกคุณ ผมเห็นแล้ว เอ้อเฮอ – ยังอยู่ไกลมาก หรือตาผมไม่ดีก็ไม่รู้”

เจ้าของกล้องหัวเราะกิก

“มิได้ครับผม ได้เท่ากลับกล้องเสียใหม่เถาะครับ”

ท่านแม่ทัพสะดุ้ง มองดูกล้องแล้วยิ้มกะเรียะระราด

“ปู่โง่ – มิน่าเล่าดูมันไกลออกไปอีก” พูดจบก็ยกกล้องขึ้นส่อง คราวนี้เจ้าคุณปัจจนิกฯ แลเห็นคอร์แซ
หมายเลข ๑๑๑ อย่างถนัด ที่ปีกข้างซ้ายของมันมีใครคนหนึ่งเกาะอยู่ “โอ – คุณหลวง เจ้าพลของผมหักกลับมาได้แล้ว
ไชโย! อ้ายสองคนเก่งมาก อุตสาห์ไปติดตามค้นหาเอามาได้”

ท่านผู้บังคับฝูงตื่นตื่นพอๆ กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เหมือนกัน

“กระผมให้นิกรกับกิมหงวน ไปก็เพราะเชื่อความสามารถของแกขอรับ”

เจ้าคุณพะยักหน้าซ้ๆ ยกสายกล้องขึ้นคล้องคอท่าน นายทหารนักบินเจ้าของกล้องเอี่ยมมือเขียนท่าน
เบาๆ

“ประทานโทษเถาะครับ แะะๆ กล้องของผม”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สะดุ้งโหยง

“อ้าว – ตายจริง นึกว่าของผมเสียอีก” พูดจบก็ปลดสายกล้องออกจากคอ ส่งคืนให้นายทหารอากาศผู้เป็น
นักบินนำร่องของฝูงบินนาวิ

สามเกลอของเรามาแล้ว

บรรดานักบินและช่างอากาศต่างกะโดดโลดเต้น ไชโยโห่ร้องเสียงลั่นสนามบิน ทุกๆ คนปีติยินดีที่พล
รอดตายกลับมาได้ คอร์แซหมายเลข ๑๑๑ จิกหัวลงสู่พื้นสนามและผ่อนเครื่องยนตร์ให้เบาลง

ทุกคนแลเห็นนิกรอย่างถนัด กะดิ่งทองนั่งขัดสมาธิอยู่บนปีก ยกมือขวาโบกมือให้เพื่อนนักบิน คอร์แซวิ่ง
ไปตามสนาม ซ้ำลงตามลำดับ พลบังคับมันให้เลี้ยวซ้ายวิ่งย้อนมาหน้าโรงเก็บ

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ขอล่างต่ำแล้วกะโดดตัวลอยขุดแขนหลวงอีกกะทิกๆ พาวิ่งป่วนๆ เข้าไปในสนาม พวก
นักบินและช่างอากาศวิ่งตามหลังพรุ ท่านเจ้าคุณสะดุดเท้าตัวเองเสียหลักหกล้มป้าบ มือกางตึงกาง นักบินหลายคน
ที่วิ่งมาข้างหลังห้ามล้อไม่ทันเลยเหยียบขึ้นไปบนหลังเจ้าคุณปัจจนิกฯ บางคนก็กะโดดข้ามไปได้

เจ้าคุณลอนลานรีบลุกขึ้นวิ่งตุ๊กตะเพื่อมาๆ เข้าไปอีก นิกรเป็นคนแรกที่ลงจากเครื่องบิน ต่อจากนั้นก็เสีย
หวน ส่วนพลไม่สามารถจะลงมาได้ นั่งอมยิ้มโบกมือให้ใครต่อใคร และรู้สึกตื่นเต้นมาที่แลเห็นเจ้าคุณปัจจนิกฯ

กิมหงวนกับนิกรยืนตะลึง มองท่านแม่ทัพ ซึ่งเดินยิ้มเข้ามาหาเขา

“คุณอา!” อาเสียร้องลั่น “คุณอาหรือครับนี่?”

เจ้าคุณหัวเราะเบาๆ

“ก็อาปะซี”

“โอ้ - คุณพ่อ” นิกรร้องขึ้นบ้าง

แล้วสองเกลอที่ผ่านพรวดคะโจนเข้ากอดเจ้าคุณปัจจนิกฯ ท่านแม่ทัพไม่ทันระวังตัว น้ำหนักของนิกรกับ
เสียหวนรวมกันเข้าเกือบ ๓๐๐ ปอนด์ ทำให้ท่านเสียหลักหงายหลังผล็อง สองเกลอขึ้นไปคร่อมอยู่บนหน้าอกท่าน
เจ้าคุณคืนขลุ่ยกลักร้องเอ็ดตะโร พวกนักบินช่วยกันดึงกิมหงวนกับนิกรให้ลุกขึ้น ส่วนหลวงอีกกะทีกๆ ช่วย
ประคองท่านเจ้าคุณ

ท่านแม่ทัพทำหน้าบึ้งแบ้ว หายใจถี่เร็ว

“มีงเล่นประสาอะไรกันวะ หา? โธ่ - ตะโปกฏแทบหัก”

เสียหวนยิ้มแป้น

“ผมดีใจที่ได้เห็นหน้าคุณอาครับ คุณอามาถึงเมื่อไหร่ครับนี่ มาเครื่องบินหรือครับ?”

เจ้าคุณยิ้มแห้งๆ

“เข้ามายานบอมบ์ พอได้รับวิทยุโทรศัพท์จากหลวงอีกกะทีกๆ แจ็งข่าวอุบัติเหตุของเจ้าพล อาก็รีบขี้น
บอมบ์มานี้ แกลไปตามพบพลที่ไหนล่ะ?”

กิมหงวนหัวเราะคิก

“พบในป่า ทางทิศตะวันออกห่างจากจังหวัดชลรเวศเจ็ดแปดสิบกิโลเมตรครับ ผมกับเจ้ากรเอายานฟ้าเที่ยว
ค้นหาแทบแย่” พูดจบเขาก็เล่าเรื่องราวโดยละเอียดให้เจ้าคุณและพวกนักบินฟัง ทุกๆ คนนี้ชมชื่นนิกรกับอาเสีย
ขึ้นอีก ทั้งสองกล้าหาญมาก ขอมเสี่ยงชีวิตลงไปช่วยพล และเมื่อเดินทางกลับ นายพัชราภรณ์ก็แสดงความดีดเดี่ยว
นำเครื่องบินขึ้นในเนื้อที่จำกัด พวกนักบินฐานทัพได้โดยสวัสดิภาพ ตอนสุดท้ายกิมหงวนกล่าวว่า “เท่าที่ผมพบเจ้า
พลก็คงเป็นเพราะเจ้าพ่อท่านคลใจครับ ผมบนท่านเอาไว้มากเสียด้วย หมูเห็ดเปิดไก่อ่เหล้ายาปลาปิ้ง อย่างละเท่าไรๆ
ก็จำไม่ได้แล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ บอกให้พวกนักบินช่วยกันนำนายพัชราภรณ์ลงมาจากเครื่องบิน แล้วท่านก็
ยกมือตอบว่าอาเสียกับนิกรคนละข้าง

“เก่งมาก - แกลสองคนเก่งจริงๆ ไม่ใช่เก่งเล่นๆ การติดตามค้นหาจนพบเครื่องบินตก ก็นับว่าสามารถพอ
อยู่แล้ว นี่แกยังพาเจ้าพลกลับมาได้อีก จึงสมควรอย่างยิ่งที่ฉันจะกล่าวชมเชยแก”

กะดิ่งทองยักคิ้วแผล็บ

“อย่าชมเลยครับ เป็อยการ เลี้ยงเหล้าผมสักคนละขวดคงจะเข้าที่กว่า”

เจ้าคุณหยุดยิ้มทันที

“อย่าให้มันตะกละตะกรามนักเลยวะ พຽงนี้เจ้าหงวนมันก็จะแค้น คอยกินเหล้าเจ้าพ่อก็แล้วกัน”

กิมหงวนสะอื้นโหยง

“อ๊ะ - ไม่แกล่หอกครับ การบนของผมคราวนี้ เจ้าพ่อไม่ได้ช่วยผมเลย”

“วะ แล้วยังงั้นทำไมแกลถึงพบเจ้าพลได้ อย่าโก่งท่านนาไว้ย ถูกหักคอตายหาไม่รู้ณา”

“เฮ้อ – เล่นหักคอมันก็ต้องเตะปากกันเท่านั้นแหละครับ คนอย่างผมคุณอาที่รู้แล้วว่าคนบ้า”

“แล้วเสือกบนท่านทำไม อย่าทำเป็นเล่นไม่ได้นะฮัยหงวน พูจจาก้าวร้าวท่านประเดี้ยวก็คอบิดเท่านั้นแหละ”

“ไอ้ฮัย – อ๋อ ย กลัวแล้ว เอื้อก – ลูกข้างกลัวแล้วครับ”

แล้วกิมหงวนก็ล้มลงบนสนาม ดิ้นพรวดๆ บิดตัวไปมา พวกนักบินที่ยืนล้อมรอบทำตาปริบๆ บางคนอ้าปากหวอดอยหลังกรูด หลวงอีกกะทิกๆ ทำหน้าครึ่งยิ้มครึ่งแหย ส่วนท่านแม่ทัพจ้องตาเขม็งมองดูอาเสี้ย

“คุณ – ละ – อ้วง” เจ้าคุณพุดเสี้ยสั่น “จะ – เจ้า – พะ – อ้อ เล่นงานฮัยเสี้ยเข้าให้ – ละ – แอ้ว”

ผู้บังคับฝูงเขยิบเข้ามาชิดตัวเจ้าคุณปัจจนึกๆ

“พะ – เห็น – จะ – จะ – จริงครี๊บบ” หลวงอีกกะทิกๆ พุดจบฟังไม่รู้ว่าคุณภาษาไทยหรือภาษาอะไร

กิมหงวนนอนหลับตานิ่งน้ำลายฟูมปาก ร่างของเขาสิ้นเต็ม สักครู่ก็นอนนิ่งไม่กะดุกกะคิก

เจ้าคุณปัจจนึกๆ เหงื่อแตก ค่อยๆ ช่องเข้ามาขึ้นข้างๆ อาเสี้ยแล้วร้องเรียกเบาๆ

“หงวน – หงวนเฮี้ย”

อาเสี้ยพรวดพราดลุกขึ้น เจ้าคุณปัจจนึกๆ ร้องสุดเสียง กะ โจนพรวดเข้ากอดคอผู้บังคับฝูง ทั้งสองเลยพากันหกล้ม

กิมหงวนล้มตาโพลง หัวเราะก๊าก ไบหน้าของเขาดูร้ายดมึงทั้ง ริมฝีปากเบะขึ้น นัยตาถลนเกือบจะออกมานอกเบ้า อาถักปิริยาเปลี่ยนแปลงไปเป็นคนละคน พวกนักบินหลายคนวิงหนีไกลฮัวเอาตัวรอด บางคนยื่นขาสันพับๆ แต่คนที่หัวสมัยไม่เชื่อถือในอิทธิฤทธิ์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์คงยืนดูอย่างแปลกใจ อย่างไรก็ตาม ๕๐ เปอร์เซ็นต์เชื่อกันว่า เจ้าพ่อเข้าทรงอาเสี้ยเข้าให้แล้ว ยิ่งเจ้าคุณปัจจนึกๆ กับคุณหลวงอีกกะทิกๆ เชื่อมันเอาจริงๆ จังๆ ทีเดียว

กิมหงวนตืออกชกตนเอง แล้วหกจะเม่นตีลังกาอย่างแคล่วคล่อง

“ฮัยหงวน!” อาเสี้ยเฮ็ดตะโรลัน “ไอ้ชาติหมา มึง! – มึงดูถูกกู กูจะต้องเอาชีวิตมึงวันนี้แหละ หน้อยเนาะไม่รู้จักกูเสี้ยแล้ว กูนี้เนะเฮี้ยเป็นเจ้าเป็นใหญ่ในจังหวัดชลบุรี ตำแหน่งข้าหลวงตรวจการณชั้นพิเศษ มึงดูถูกกูมาก ฮัยหงวน กูอยู่ที่นี้มานานแล้วไม่เคยมีใครดูหมิ่นกูเลย ฮะ – ฮ่า กูต้องหักคอมึง”

เจ้าคุณปัจจนึกๆ ตัวสั่น ไบหน้าของท่านขาวเหมือนกระดาษ ท่านยกมือไหว้เจ้าพ่อ? ปะหลกๆ

“เจ้าพ่อมาจากไหน – ครี๊บบ?”

กิมหงวนยกกำปั้นฟาดหน้าอกตัวเอง ๓ ครั้ง

“นี่แหละเฮี้ย คือเจ้าพ่อเขาเขี้ยว ทาร์ซานไม่กลัวใคร”

ท่านแม่ทัพกลืนน้ำลายเอื้อก

“ประทานโทษให้หลานชายของลูกข้างสักครั้งเถอะครับเจ้าพ่อ” เจ้าคุณวิงวอนขอโทษแทนกิมหงวน “มันไม่รู้อะไรหรอกครับ คะนองปากก็พุดออกมาขังตัวเอง”

เจ้าพ่อ – กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“ไม่ได้ๆ ข้าขกโทษให้ไม่ได้ มันบกร่องมันจะเตะข้า ฉะนั้นข้าต้องเอาชีวิตมันไป ฮะ – หา – เอื้อก โอยกูอยากกินเหล้าเต็มทนแล้วโว้ย”

ท่านเจ้าคุณยิ้มปู้เลียนๆ

“นึกว่าเวทมนต์มันละครี๊บบ มันเป็นคนไม่เต็มเต็งมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว อภัยให้มันสักครั้งเถอะเจ้าพ่อครับ ลูกข้างจะแก้บน – ่า – เจ้าพ่อโปรดอะไรละครับ?”

เจ้าพ่อหงวนยิ้มแป้น

“เหล่าโวย ถ้าได้วิศกัณหกขวด ข้าจึงจะยอมยกโทษให้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ขมวดคิ้วย่น หันมากระซิบถามผู้บังคับฝูงเบาๆ

“เอ – นี่อัยหงวนมันแก่งัดทำหรือถูกเจ้าพ่อเข้าสิงจริงๆ ก็ไม่รู้”

อาเสี่ยยกเท้ากะทิบพื้น พร้อมกับยกมือชี้เจ้าคุณปัจจนิกฯ

“เหม่ - - เจ้าคุณอยากจะลองดีกับข้ายังงั้นรี?”

“อ้อ” เจ้าคุณร้องลั่น ประณมมือแต่ “เปล่า - เปล่าครับ ผมปรารถนาเท่านั้น อ้า - เอาวิศกัณหกขวดหรือครับ
ได้ครับ”

เจ้าพ่อหัวเราะก๊าก

“ดีแล้ว ถ้ายังงั้นจะไว้ชีวิตให้ และที่อัยหงวนมันบนไว้ก็ยกให้เหมือนกัน หมูเห็ดเปิดไก่ข่าไม่ชอบ ข้า
ชอบแต่เหล่า วิศกัณหหรือตราขาวตราดำก็ได้”

“ครี๊ว - ครี๊ว ลูกช้างจะจัดการซื้อมาเก็บนให้พุ้นนี้ตอนกลางวันครี๊ว”

เจ้าพ่อตวาดแหวัด

“ไม่! ได้ๆ ต้องแก้คืนนี้ บนแล้วแบ่งให้อ้ายพล อ้ายกร และอ้ายหงวนคนละขวด เข้าใจไหมละ อี้ม!
หัวล้านมันแผล็ยยังงั้นนำห้กคจิมน้ำพริกเหลือเกิน”

เจ้าคุณใจหายวาบเกือบเป็นลม ท่านรีบทรุดตัวนั่งคุกเข่าประณมมือแต่

“อ้อ - อย่าทำลูกช้างเลยครับ”

เจ้าพ่อหัวเราะก๊ากใหญ่

“นี่นะระอะ - ลูกช้าง ฮะ - ฮ่า ลูกช้างทำไมถึงหัวล้านเป็นลูกมะอะอีกอย่างนี้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กลั๊กก็กลั๊ก นึกก็นึก

“มันเป็นมาแต่กำเนิดครี๊ว”

เจ้าพ่อกวาดสายตามองไปรอบๆ แล้วก็พะยักหน้ากับเจ้าคุณแม่ทัพ

“อย่าลืมนาคำวันนี้ต้องซื้อเหล้ามาเก็บน ม่ายห้กคคตายห้าเลย”

พุดจบร่างของอาเสี่ยก็หายหลังตั้ง ท่ามกลางความตื่นเต้นของบรรดานักบินกับทหารอากาศ ตลอดจนกะ
ทั้งเจ้าคุณปัจจนิกฯ และผู้บังคับฝูงบินนาวิ กิมหงวนนอนหลับตาพริ้ม นอนนิ่งไม่ไหวติง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอนใจเสือกใหญ่ หันมาพุดกับหลวงอีกกะทิกฯ ด้วยเสียงสั้นๆ

“ไม่! ไหว เหยียนอะไรอย่างนี้ น่ากลัวจัง คุณหลวงเคยได้ยินชื่อท่านบ้างไหม เจ้าพ่อเขาเขียนนะ?”

ผู้บังคับฝูงบินนาวิยิ้มแหยๆ

“ง่า - เคยได้ยินครับ ชาวเมืองนี้เคารพนับถือท่านมาก ใครมีทุกข์ร้อน โรคภัยไข้เจ็บอย่างไรก็มีจะบนท่าน
เสมอ ชาวประมงก็ก่อนจะออกทะเลต้องบนบานศาลกล่าวนี้ครับ”

เจ้าคุณทำตัวไหวเหมือนกับคนที่ขุ่นลุก

“ฮือ - ประเดี๋ยวมต้องรีบไปซื้อเหล้ามาเก็บน ดีไม่ดีจะมาเล่นงานผมเข้าอีก” พุดจบท่านก็มองดู
กิมหงวน แล้วเดินเข้ามาใกล้เขา “เอ - ทำไมถึงนอนนิ่งไปก็ไม่รู้”

“หงวน! - หงวน โวย! เจ้าพ่อออกแล้ว ลืมตาขึ้นเถอะ”

ม่านตาของอาเสี่ยเผยขึ้นทีละน้อย หลวงอีกกะทิกฯ ทรุดตัวนั่งช่วยประคองให้เขาลุกขึ้น อาเสี่ยขมวดคิ้ว
ย่น มองดูคนโน้นคนนี้ แล้วพุดเบาๆ

“เอ๊ะ - นี่ผมเป็นอะไรไปครับ โอย - เพลียเหลือเกิน ผมเป็นลมไปกะมัง ทำไมผมใจสั้นริกๆ อย่างนี้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มุดแขนเสื้อหงวนให้ลุกขึ้นยืน

“อ้ายเสี่ย” เจ้าคุณพูดยิ้มๆ “เกร็ดัวใหม่ ตะกิ้นเจ้าพ่อเขาเขี้ยวได้มาเข้าทรงแเก”

กิมหงวนสะคั่งเฮือก

“เจ้าพ่อเข้าทรงผม? โอ - - เป็นความจริงหรือครับนี่?”

ท่านแม่ทัพหัวเราะ

“ก็จริงนะซี ท่านจะหักคอแเกให้ได้ เคะหัดที่ฉันวิงวอนขอโทษท่านไว้ ม่ายแก็่เสร็จแล้ว แต่ว่าอาต้องเสียดราคำถวายท่านหกขวดคินนี้ เพื่อเป็นการถ่าโทษแเก” พูดยบท่านก็เล่ากริยาต่างๆ ตลอดจนท่าทางของกิมหงวนขณะที่ถูกเจ้าพ่อเข้าทรง

เสี่ยหงวนทำหน้าคั้นๆ หันมาทางพล, นิกร

“อ - แปลกจริงแสะ ตะกิ้นนี้กักรู้สึกตัวเหมือนกับกันเป็นลมไป”

นายพัชราภรณ์หัวเราะหึๆ แต่กิมหงวนถลิ่งตาไว้กลัวพิธิแตก พลเลยพะสมโรงปรูงยาคัมหม้อใหญ่ให้เจ้าคุณกิน

“แเกไม่ควรพูดจาคูหมิ่นท่านนี่นา แหม - นึกว่าหักคอแเกเสียแล้ว”

อาเสี่ยกะพุ่มมือเหนื่อสิริระ

“เจ้าประคูน ที่หลังลูกหมา เอ๊ย - ลูกช้าง ไม่พูดล่วงเกินเจ้าพ่ออีกแล้ว”

ท่านแม่ทัพเดินเข้ามาจับแขนพล

“ไจ- อ้ายหลายชาย ถึงกับเดินไม่ได้เขี้ยวหรือ?”

พลยิ้มอ่อนโยน

“เดินจริงๆ ก็พอจะกักฟันไปได้หรือครับ แต่ว่าเจ็บเหลือเกิน”

เจ้าคุณพะยกหน้าซ้ำๆ หันมาทางนิกรกับกิมหงวน

“เฮ๊ย - แกสองคนเข้าปีกพาเจ้าพล ไปกองเสนารักษ์หน้อยซี จะได้ให้หมอเขาตรวจดู ใส่หยูกใส่ยาให้”

นิกรจู้ยปากเบาๆ

“โธ - ตะกิ้นนี้ให้เจ้าพ่อท่านช่วยเป่าให้ก้อดีหรือก ซิก สิมสนิทที่เดียว”

เจ้าคุณยกมือตบขาเพี้ยะ

“ออ - จริงไว้ย ท่านเป่าพรวดเดียวก็คงเดินได้ บา - นึกไม่ทัน”

ต่อจากนั้นนิกรกับกิมหงวนก็เข้าประคองนายพัชราภรณ์คนละข้าง พาเดินออกจากสนามบินตรงไปกองเสนารักษ์ เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับท่านผู้บังคับฝูงตามไปด้วย เจ้าพ่อยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เขาไม่ต้องแก็บนแล้ว มีหน้าซ้ำยังจะได้กินเหล้าของเจ้าคุณแม่ทัพด้วย

อาเสี่ยทำสนิทมาก ราวกับเคยหากินในทางเข้าทรงเจ้าพ่อมาตั้งหลายปี

วันนั้นราว ๑๗.๐๐ น. เครื่องบินมาคินบอมเบียร์ของฝูงบินใหญ่พะสมภาคเขมร ก็นำเจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินทางกลับศรีโสภณอย่างรีบร้อน เจ้าคุณให้เงินกิมหงวนไว้ ๕๐ บาท บอกให้ซื้อตราดำ ๖ ขวดและช่วยแก็บนให้ท่าน เมื่อเจ้าพ่อรับสั่งเวยแล้วก็ให้แบ่งกันกิน และแก็บไว้ให้ท่าน ๒ ขวด

เป็นอันว่า อาเสี่ยกับนิกรและพลได้จัดการเลี้ยงเพื่อนทหารอากาศอย่างมโหฬารอีกครึ่งหนึ่ง ด้วยจำนวนเงิน ๕๐ บาทที่เจ้าคุณปัจจนิกฯ ให้ไว้ ตอน ๒๒.๐๐ น. วันนั้น พวกเจ้าพ่อหลายคนเมาแก็่ไปตามกัน โดยจะพะตัวเจ้าพ่อถึงกับหามไปส่งบ้านพัก

วันคืนผ่านพ้นไปอีก ๑ สัปดาห์

ความเศร้าใจได้บังเกิดขึ้นแก่ผู้บังคับฝูงและพวกนักบินนาวิกทุกๆ คน ท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไปได้มีคำสั่งอนุญาตให้พล, นิกร, กิมหงวนออกจากราชการได้ตามความประสงค์ นอกจากนี้ยังมีจดหมายส่วนตัวมาถึงสามเกลออีกคนละฉบับ กล่าวชมเชยความสามารถอาหาญของสามเกลอ ที่ได้เสี่ยงชีวิตและยอมเสียเลือดเนื้อสู้รบกับเครื่องบินข้าศึก จนกระทั่งได้สมญาจากประชาชนคนไทยทั่วประเทศว่า ‘เสืออากาศ’ ท่านผู้บัญชาการฯ ได้แสดงความอาลัยมาในจดหมายว่า ถ้าหากประเทศต้องทำสงครามกับฝรั่งเศสหรือประเทศหนึ่งประเทศใดก็ตาม พล, นิกร, กิมหงวนจะต้องกลับมาประจำการทันที

วันนี้สามเกลอจะได้ออกเดินทางไปจากสตัดท์ทึบในสภาพของพลเรือน ต่างตั้งใจว่าจะไปพักรักษาตัวที่ ๒-๓ คืน ต่อจากนั้นก็จะไปเยี่ยมจังหวัดชลบุรีเป็นการพักผ่อนร่างกาย แล้วจึงจะกลับคืนกรุงเทพมหานคร ขึ้นชมยินดีปรีดาปราโมทย์กับลูกเมียของตน

ฝูงบินนาวิกโยธินเหงามาตั้งแต่เช้าแล้ว พวกนักบินและช่างอากาศนั่งหน้าเศร้าไปตามกัน แม้กระทั่งฮ็อกพับจวนหมายเลข ๑, ๒, ๓ ก็รู้สึกอาลัยเจ้าของ ‘กะทิงเปลี่ยว’ ทั้งสามลำ จอดอยู่ในโรงดีๆ เกิดขยาดแถม โดยเฉพาะ ‘ปรตเวหา’ เครื่องยนตร์ดีชิ้นเยี่ยมๆ โดยไม่มีเหตุผลตั้งหลายครั้ง

เกือบเที่ยงแล้ว

พล, นิกร, กิมหงวน ในเครื่องแต่งกายแบบสากล ถือกระเป๋าเดินทางขนาดใหญ่คนละใบ เดินตรงมาที่โรงเก็บเครื่องบิน นักบินและช่างอากาศนับจำนวนรื่อยเดินตามเขมาอย่างหงอยเหงาน

สามเกลอตรงเข้าไปในโรงเก็บ หยุดยืนมองดูเครื่องบินของเขาด้วยความอาลัย ‘กะทิงเปลี่ยว’ ทั้งสามลำ จอดอยู่เป็นสง่าผ่าเผย

พลดอนหายใจเบาๆ กิมหงวนร้องไห้กะซิกๆ วิ่งเข้าไปหา ‘ปรตเวหา’ กอดโอบพัดไไว้แล้วเขาก็จูบ น้ำตาไหลพราก

“ลาก่อน อ้ายเพื่อนคู่ชีวิตของข้า วันหนึ่งข้าจะต้องมาพาเจ้าออกรบกับข้าศึกอีก เจ้าไม่ต้องเสียใจหรือกลัวว่าจะมีนายใหม่ ท่านผู้บัญชาการได้มีคำสั่งให้ส่งเจ้าไปเก็บไว้เป็นที่ระลึกที่ดอนเมือง เพื่อให้ทหารอากาศรำลึกถึงความกล้าหาญของพวกข้าทั้งสามคน”

แล้วกิมหงวนก็สั่นศีรษะซ้ำๆ หมุนตัวกลับ เดินเข้ามาหาเพื่อนเกลอทั้งสอง พลแลเห็นอาลัยร้องไห้ ก็หัวเราะหึๆ

“อะไรไวย ถึงกับร้องไห้เชียวรี?”

เสี่ยหงวนสะอื้นดังๆ

“กัน – กันคิดถึงอ้ายหางคำของกันเหลือเกิน โโล – คูซี, มันกำลังมองคุณด้วยความอาลัยยิ่ง”

นิกรยกเท้าถีบก้นกิมหงวนปิ้งเข้าให้อาเสี่ยเซแซ่ดๆ หัวชะมำไปหลายก้าว

“หมั่นไส้หนีบหายเลย ทำราวกับว่าจะจากเมียยังงั้นแหละ”

กิมหงวนทำปากหุบหมับบ่นพึมพำ

“เล่นบ้าอะไรก็ไม่รู้ ชัวร์คสกินรีดมาใหม่ๆ เป็อนหมด”

กะดิ่งทองอมยิ้ม ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“รำลาเพื่อนๆ เสียเถอะวะ พวกเรา, จะได้พากันไปเสียที ป่านนี้คนรถบ่นแยะแล้ว นัดให้เขามาตั้งแต่สี่โมงเช้า”

สามเกลอหันมาทางพวกนักบินและช่างอากาศซึ่งขึ้นห้อมล้อมเขาอยู่ ต่างรู้สึกตื่นตันใจอย่างยิ่ง เมื่อเห็นเพื่อนๆ แสดงความอาลัยรักตนจนออกนอกหน้า จ.อ.โด้งเดินเข้ามาจับมือกิมหงวนบีบแน่น แล้วพูดเสียงเครือ

“กันยังไม่ลืมเลยว่า เมื่อวันซ้อมฟุตบอล กันกับแกได้จะปากและหูคหวัดจะแทงกันตาย แต่แล้วเราก็กินติดกันด้วยน้ำใจสปอร์ท หวงน – อี้รักและอาลัยลือมาก ต่อไปนี้, ฝูงบินนาวิของเราจะหาคนทะเลถึงขนาดสี่ดาวอย่างลืออีกไม่ได้แล้ว สวัสดิ์ – เพื่อนรัก อี้จะจูดรูปเขียนบนบานศาลกล่าวขอให้เรารบกับอิน โดจินอีก ลือสามคนจะได้กลับมาพร้อมทุกข์สุขกับพวกเรา”

กิมหงวนยิ้มเศร้าๆ ยกมือตบศีรษะจำโด้ง

“ฮ้ายโด้ง, แกเป็นเพื่อนที่ดีคนหนึ่งของกัน กันจะลืมคุณงามความดีของแกไม่ได้เป็นอันขาด วันหนึ่งกันได้เอาใจเข้าข้างวงกะบานคุณหลวงอีกกะทีกๆ ถูกอย่างถนัดใจ และแกเป็นคนเห็นการกระทำของกัน แต่แกก็ไม่ปรึกษาบอกท่าน”

พวกนักบินหัวเราะครืน จำอากาศเอกโด้งว่าเสียอหายน

“คุยถึงเรื่องเก่าๆ กันยิ่งอาลัยแกขึ้นอีก แกสามคนนี้มีเสน่ห์ยังงี้ไม่รู้ พวกเรารู้สึกคล้ายกับว่า ฝูงบินนาวิถ้าขาดแกสามคน ก็จะไม่แปรสภาพเป็นป่าช้า”

นิกรกะแอม้ขึ้นคังๆ ชูมือขวาขึ้นเหนือศีรษะคล้ายๆ กับอิตเลอร์แล้วตะโกนพูดกับทุกคน

“พี่น้องที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าผู้มีฉายาว่ากะดิ่งทองหรือฮ้ายเสือมือกาวจะต้องขอลาพวกท่านไปก่อนแล้วขอลาด้วยความอาลัยยิ่ง แต่ก่อนที่จะลาไปข้าพเจ้าก็จะได้คืนสิ่งของต่างๆ ที่ข้าพเจ้าแอบลี้วเอามาจากพวกท่านและเก็บรวบรวมเอาไว้”

เสียงจ๊อกแจ๊กจอนจันจันฟังไม่ได้ศัพท์ คนโน้นสายสร้อยหอย, คนนี้หน้าพิกา, คนนั้นแหวนนามสกุล พวกกันแห่ไปหมด ฮ้ายเสือมือกาววางกะเป๋าดินทางลงบนโต๊ะ ๔ เหลี่ยมตัวหนึ่ง ยกนิ้วมือข้างละ ๒ นิ้วใส่ปากเป่าเป็ยว!

“ไม่ต้องอะอะ พี่น้องทั้งหลาย โปรดเสียบ! เสียบซีไว้อย่างกัน สิ่งของต่างๆ อย่างที่ข้าพเจ้าจิกเอามา ข้าพเจ้าได้ทำปายเล็กๆ บอกนามเจ้าของผูกติดไว้ ขอรับรองด้วยเกียรติยศว่าอยู่ครบทั้งนั้น แต่ท่านที่ทำของหายและไม่มีที่ข้าพเจ้า ก็หมายความว่าไปหายที่อื่นหรือคนอื่นจิกเอาไปจริงๆ ส่วนข้าพเจ้าเป็นแต่เพียงนักลี้วจะเป่าสมัครเล่นเท่านั้น”

เสียงนกะจอกคังขึ้นอีก นิกรเปิดกะเป๋าดินทางขึ้น ภายในกะเป๋ามีกล่องกระดาษ ๔ เหลี่ยมกล่องหนึ่งวางอยู่บนเสื้อผ้าของเขา ฮ้ายเสือมือกาวหยิบออกมาเปิดออก

คราวนี้พวกนักบินและช่างอากาศต่างเฮโรกันเข้ามาล้อมรอบ ส่งเสียงเจี๊วจ้าวเอ็ดตะโร นิกรควาดแว็ด

“บอกให้เสียบ!”

เหมือนคำสั่งของหลวงอีกกะทีกๆ ทุกๆ คนเสียบกริบ ฮ้ายเสือมือกาวหยิบปากกามิกซ์ชิมกำหนึ่งขึ้นมาแล้วอ่านปายเล็กๆ ที่ผูกติดด้ามปากกา ใครเป็นเจ้าของคนนั้นก็เข้ามารับ ต่างคืออกติใจที่ได้ของๆ ตนคืน ทั้งๆ ที่นี่กว่ามันศูนย์ไปแล้ว

ขณะนี้ท่านผู้บังคับฝูงบินได้เดินเข้ามาในโรงเก็บ มีนายทหารอากาศ ๒ – ๓ คนตามมาด้วย

“จริง!” พลร้องบอกเพื่อนๆ

ทุกๆ คนยืนตรงกระทำความเคารพท่านผู้บังคับฝูง หลวงอีกกะทีกๆ วันทยาหัดถ์ดอบ และมองดูนิกรอย่างแปลกใจ

“เอ๊ะ – นี่ทำอะไรขายทอดตลาดกันกะมัง?” ท่านพุดยิ้มๆ เดินเข้ามาหานายการุณวงศ์

ยายเสื่อมือกาอมยิ้มแก้มคู่ย ส่งปากกาหมึกซึมเซฟเฟอร์ด้ามหนึ่งให้ท่าน “นี่ครับได้เท่า”

ผู้บังคับฝูงลิ้มตาโพลง

“เอ๊ะ – นี่ของอ้าวไว้ย หายไปเมื่อเย็นวานนี้เอง”

กะดิ่งทองหัวเราะเบาๆ “ก็ของได้เท่านี้ะซีครับ”

หลวงอีกกะทิกๆ ทำตาปริบๆ

“แล้วทำไมถึงมาอยู่ที่ลื้อ?”

“ไหนครับ, ผมล้วงเอามาจากใต้ที่นั่นะซีครับ อีตอนที่ผมยิงเครื่องบินข้าศึกร่วงเมื่อวานนี้ อ้า – ตอนที่ได้เท่าเข้ามาถอดผมขังใส่ลื้อครับ”

ผู้บังคับฝูงอ้าปากหาว “นิกร - ” ท่านร้องดังๆ “ลื้อเป็นนักล้วงกะเป่าด้วยหรือนี่?”

ยายเสื่อมือกาหัวเราะลั่น

“สมัครเล่นครับ ไม่ใช่อาชีพ ตั้งแต่ผมมาอยู่ฝูงบินนาวิ ผมล้วงกะเป่าเอาของใครต่อใครมาเก็บไว้มากต่อมาก แต่บัดนี้, ผมได้คืนให้เจ้าของเขาไปเกือบหมดแล้วครับ” พุดจบนิกรก็หยิบเข็มเครื่องหมายเม่นปืนอันหนึ่งขึ้นมาชู “นายเรืออากาศเอกเฉลิมอยู่ไหน?”

ร.อ.เฉลิมกะ โศดตัวลอย “อยู่ที่นี่ – ของผมเอง”

พวกนักบินหัวเราะครืน เจ้าของเข็มเดินยิ้มแหยๆ เข้ามาหานิกร และรับเข็มเอาไป

“นี่ก็ออกใหม่ครับ วันนั้น, วันที่กลับมาจากโจมตีเรือลามีมือทปิกัด คุณได้เข้ามาถอดและจับผม”

ร.อ.เฉลิมทำหน้าที่บ้องเบี้ยวชอบกล เขาสิ้นสิริระชาๆ

“ไม่ไหวละครับ มือคุณยังกะนักล้วงอาชีพ”

กะดิ่งทองสะดุ้งโหยง

“ให้ตายโหงซีครับ ไม่เคยเลย, นอกจากลื้อเล่นสนุกๆ ในหมู่พวก อ้า – นี่ของธนบัตรของใครครับ ผมทำป้ายเล็กๆ ผูกไว้แล้ว แต่วามันหายไป”

กิมหงวนทำปากจุก ขกุกแปะเหวี่ยงก้นนิกรดังพับ

“ของกู!” แล้วอ่าเสี้ยก็กะซากของธนบัตรเอามา

เสียงหัวเราะอย่างครืนเครงดังขึ้นอีก ต่อจากนั้นนายการุณวงศ์ก็หยิบของในกล่องขานชื่อเจ้าของและส่งคืนให้จนกระทั่งหมดกล่อง ทุกๆ คนนึกแปลกใจในความสามารถของยายเสื่อมือกาเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อคืนข้าวของให้เพื่อนๆ เรียบร้อยแล้ว นายการุณวงศ์ก็หันมาทางเพื่อนเกลอทั้งสอง

“เสร็จธุระของกันแล้ว แกสองคนมีธุระอะไรอีกบ้างล่ะ?”

พลสิ้นสิริระชา “ไม่มีอะไรหรอก เราจะออกเดินทางไปจากฝูงบินนาวิกี้ไปกันละอะ กราบลาท่านผู้บังคับฝูงเสี้ยที่พวกเรา”

‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสามเดินเข้ามาหา น.ท.หลวงอีกกะทิกๆ กิมหงวนทำตาแดงๆ คล้ายกับจะร้องไห้ ทรวดตัวนั่งคุกเข่ากราบลงบนเท้าท่านด้วยความเคารพ แล้วลุกขึ้นยืน หยาดน้ำตาไหลคลอหน้า

“ผม – ผมกราบลาได้เท่าไปก่อนนะครับ” เสี้ยหงวนพูดเสียงเครือ “ความจริงได้เท่าเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีความเมตตากรุณาต่อผู้น้อยมาก ถึงแม้กระผมได้ลวนลามทะเล้งกับได้เท่าบ่อยๆ ได้เท่าก็อภัยให้ผมเสมอ ผมระลึกถึงพระเดชพระคุณของได้เท่าแล้ว ก็รู้สึกตื่นตันใจอย่างยิ่งเชียวครับ”

หลวงอีกะทิกฯ ทำปากเบะ น้ำตาของท่านคลอหน่วยเช่นเดียวกัน คุณหลวงอาลัยรักกิมหงวนอย่างที่สุด ถึงแม้เขาจะทะเล้งกับท่าน แต่เขาก็กลัวหาญมากทำชื่อเสียงให้ท่านและฝูงบินนาวิ ท่านผู้บังคับฝูงสวมกอดกิมหงวน แล้วท่านก็ร้องไห้

“โฮ – หงวน -- ฉันทัน -- ฉันทันคิดถึงแก่มาก”

อาเลี่ยร้องไห้โฮ เขาพูดพลางร้องไห้พลาง

“ก็เหมือนกับผมนั่นแหละครับ ฮือ – ฮือ --- ถ้าแม่ผมยังมีชีวิตอยู่ ผมจะยกให้เป็นเมียได้เท่าเลย โฮ ---”

หลวงอีกะทิกฯ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา ซึมูกไหลยัดเกือบจะเข้าปาก

“ลื้อจดยหมายส่งข่าวคราวมาถึงอ๊วบ้างนะ แล้วถ้าว่างๆ ก็พากันมาเที่ยวสัดตหีบบ้าง อ๊วจะรับรองให้แข็งแรงทีเดียว”

เลี่ยหงวนสะอื้นดังๆ ล้วงกะเป๋าทหีบผ้าเช็ดหน้าออกมา คลื่ออกส่งซึมูก แล้วช่วยเช็ดซึมูกให้ผู้บังคับฝูงด้วย

“ขอบคุณครับ ผมจะไม่ลืมฝูงบินนาวิของเราเป็นอันขาด อย่างไรก็ตามก็ต้องมาราบเท้าเยี่ยมเยียนคุณหลวง และเพื่อนๆ เหล่านี้ ลาก่อนนะครับ”

คุณหลวงพะยัคหน้า คลายมือที่กอดอาเลี่ยออก เดินเข้ามาหานายพัชราภรณ์ พลกะพุ่มมือไหว้ท่านอย่างนอบน้อม “ผมกราบลาได้เท่าครับ”

ผู้บังคับฝูงพะยัคหน้า จับมือปลบับแน่น

“อ๊วน้องชาย ในระหว่างลื้อสามคน อ๊วรักลื้อมากที่สุด” คุณหลวงกล่าวด้วยความจริงใจ “นอกจากลื้อจะเป็นนักบินขนาดเสื่ออากาศแล้ว ลื้อยังสุภาพเรียบร้อยมีวินัยดีมาก โฮ – ลื้อไม่ควรออกเลย”

พลยืมคร่ำๆ “ได้เท่าอ่าร้องไห้เลยครับ ผมเห็นน้ำตาของได้เท่าแล้ว ใจไม่ดีเลย”

หลวงอีกะทิกฯ ยิ้มทั้งน้ำตา

“ก็อ๊วคิดถึงลื้อนี่นา”

นายพัชราภรณ์หัวเราะเบาๆ “เพราะความจำเป็นในการครองชีพหรือครับ ผมจึงต้องลาออกจากราชการง่า – ผมขอถือโอกาสนี้อวยพรให้ได้เท่าที่เคารพของผมนงมีความสุขความเจริญยิ่งๆ”

ผู้บังคับฝูงยกมือตบป่าพล “น้องชาย ขอบใจมาก ขอพรอันนั้นจงเป็นของลื้อเช่นเดียวกัน ลื้อออกจากนี้ตรงไปกรุงเทพฯ เลยยังงั้นรี?”

พลยืมอ่อนโยน “มิได้ครับ เราตั้งใจจะไปพักสรีราชาสักสองวันแล้วก็เลยไปเที่ยวเมืองชลอีก เที่ยวงานฉลองเครื่องบินทะเลที่นั่น ได้ข่าวว่าทางการ ได้จัดทำเป็นงานมโหฬารที่สุดไม่ใช่หรือครับ?”

ผู้บังคับฝูงพะยัคหน้าหงิกๆ

“ถูกแล้ว อ๊วเป็นกรรมการเหมือนกัน ชาวจังหวัดชลบุรีมีน้ำใจรักชาติน่าสรรเสริญมาก ช่วยกันบริจาคทรัพย์ซื้อเครื่องบินทะเลได้ถึงสิบเครื่อง ซึ่งเครื่องบินเหล่านั้นเมื่อทำการฉลองแล้ว ก็จะส่งมาประจำฐานทัพเรือสัดตหีบ งานฉลองนี้ทางกองทัพเรือเป็นผู้อำนวยความสะดวก อ๊วเข้าใจว่าสนุกมาก ทางเราได้จ้างมหรสพที่มีชื่อเสียงในกรุงเทพฯ มาแสดง เช่น ละครแม่เดือน จิวตงเจ๊กก็เสียง โจนหลวง และระบำนายหรั่ง”

อาเลี่ยถามขึ้นทันที “มีระบำนายหรั่งด้วยหรือครับ ว่า – ถ้างั้นผมจะต้องอยู่เมืองชลจนกว่าจะหมดงานแล้วมีอะไรอีกครับ?”

คุณหลวงยิ้มเล็กน้อย “มีฮี้เก, ภาพยนตร์, หุ่นกะบอก, ฟ้อนเซียงใหม่และแข่งขันชกมวย”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก “เอาละครับ ปะเหมาะผมขึ้นชกกะเขาบ้าง แพ้ชนะเอาเงินให้กองทัพไทยหมด”

คราวนี้ผู้บังคับฝูงทำตาปริบๆ กล่าวถามเบาๆ

“เลขกมวเป็นด้วยรี?”

แทนคำตอบ กิมหงวนตั้งท่าเลื้อย ขกขาขวางอเข้าขึ้น ดัดเท้าผิงออกไปเกือบถูกท้องคุณหลวงอีกกะทีก็ฯ แล้วรีบหดเท้าเข้ามาอย่างรวดเร็ว

“เห็นไหมครับว่า ผมไวยังกะลิง พุดแล้วจะว่าคุยครับ การชกมวยจัดว่าเป็นมือขวาของผมเลยทีเดียวนะ มวยไทย, มวยสากล, มวยจัก, มวยแขก ได้ทั้งนั้นแหละครับ แต่ว่าเสียอย่างเดียว”

“ทำไมล่ะ?”

“ใจไม่สู้เขานะซีครับ” กิมหงวนพูดหน้าตาเฉย

หลวงอีกกะทีก็ฯ หัวเราะก๊าก “ถ้าลื้อขึ้นชกมวยที่เมืองชล อ้าวเชื่อว่าสนามแตกเลย เวลานี้ชะชื้อเสียของลื้อสามคนมันโค่งดังเสียยิ่งกว่าพลุ ไม่ว่าจะทำอะไร ใครๆ ก็ต้องอยากดูลื้อ”

“อ้อจริงซีครับ” กิมหงวนพูดเบาๆ “ดูแต่เมื่อเช้านี้ซีครับ ผมนั่งอยู่ในส้วม ผมแลเห็นลูกนัยตาของคนหลายคนมองดูผมตามรอยไม้แตก และตามรูโหว่ ไม่รู้ว่ามันจะมองเอาจะหวัคตะบวยอะไรกัน ผมเลยนั่งร้องเพลงทำไม่รู้ไม่ชี้ปล่อยให้มันมองจะกะทั่งสุด”

พวกนักบินพากันหัวเราะลั่น ท่านผู้บังคับฝูงตบท้ายพลแล้วกล่าวกับเขาต่อไป

“น้องชาย มีเวลาว่างอย่าลืมมาเที่ยวสัดตหีบนะ มาเถละ อ้าวจะพาลื้อไปเที่ยวเรือใบ ขึ้นชมเกาะเล็กเกาะน้อยและป้อมปืนใหญ่ยักษ์ของเรา หรือจะไปเที่ยวโป๊ะน้ำลึกก็ได้ อากรเก่าพอค้าโป๊ะกับอ้าวชอบกัน”

พลหัวเราะหึๆ “ครับ – ถ้ามีโอกาสผมสามคนจะต้องมาเยี่ยมได้ทำเนา”

หลวงอีกกะทีก็ฯ ตอนหายใจเสือกใหญ่ ปล่อยมือที่จับมือนายพัชราภรณ์ออกเดินเข้ามาหานิกร

กะดิ่งทองกะพุ่มมือไหว้ในท่าขี้เก แล้วร้องเป็นกลอนขึ้นเบาๆ

“พระหลานยาต้องลาไป ด้วยความอาลัยพระเจ้าตา หลานเคยยั่วเย้าจะเข้าเล่น ทุกเข้าทุกเย็นตาแทบเป็นบ้า จะต้องไปไกลลับกลับภรราร - -”

ผู้บังคับฝูงอมยิ้ม ขกหัวรองเท้าเตะหน้าแข้งนิกรดังก๊อก พวกนักบินหัวเราะลั่น

“โธ – แกนี้ไม่เห็นว่ามันมีทุกข์มีร้อนกับใครบ้างเลยซี?”

กะดิ่งทองอมยิ้ม “คนที่มีความทุกข์คือคนที่บั่นทอนชีวิตของตนเองครับ ผู้ใดสดชื่นรื่นเริงอย่างพวกผม คนนั้นก็มิจิตต์ใจฟ้องแผ้วอายุยืน”

คุณหลวงสันศิริชะช้าๆ ขกมือสวมกอดนิกร

“ถูกทีเดียวนะ แกสามคนทำให้ฉันหัวเราะบ่อยๆ แต่บางทีฉันก็เกือบจะต้องฆ่าตัวตายเหมือนกัน เมื่อถูกอ้ายเสียหรือแกกะเข้าฉัน” พุดจบก็คลายมือออก “แแก่นะ เวลาอยู่บ้านทะเล้นยังงี้ล่ะหรือ?”

อ้ายเสื่อมือกาวหัวเราะ

“อะไรได้ครับ ยิ่งกว่านี้หลายร้อยเท่าเชียวครับ”

“อ้อ” คุณหลวงตรง “เมียแกเขาไม่รำคาญบ้างรี?”

“ไม่รำคาญหรือครับ เขาบอกว่าเขาได้ผมเป็นผัวเท่ากับว่าเขามีโชคสองชั้น คือได้ผัวหนึ่งคนและลิงอีกหนึ่งตัว แะๆ ผมกราบลาได้เท่านี้ครับ”

ผู้บังคับฝูงยิ้มเป็น ตบหลังนิกรเบาๆ

“สวัสดิ์ น้องชาย ไป – อ้าวและพวกเราทั้งหมดนี้จะไปส่งที่ประตูหน้ากองบิน”

นิกรยื่นปากกาทรมักชิมให้ท่าน

“นี่ครับ ทีหลังเอาเสียบไว้ในกะเป๋าคะดีกว่าครับ”

หลวงอีกกะทิกฯ ทำคายนหลังตาปี

“ว่า – ทำไม่ถึงไวยังงี้ไวยี เข้าซิดตัวไม่ได้ เลิกเสียบทีเถอะน่าอายเรื่องมือไวใจเร็ววะ พลาดพลั้งติดตะรางเปล่าๆ”

กะดิ่งทองหัวเราะอย่างเปิดเผย

“ ‘อันความรู้รู้กะจ่างถึงอย่างเดี๋ยว แต่ให้เชี่ยวชาญเถิดคงเกิดผล’ สุนทรภู่อ่านกล่าวไว้อย่างนี้ครับ คนที่ล้างกะเป๋าคะเขาและถูกเขาจับได้ข้อมหมครูป งาม – นี่ครับของธนบัตรคนของใต้เท้า ตะกี้นี้ะไม่ใช่แต่ปากกาหมึกซึมอย่างเดียวหรือครับ”

ผู้บังคับฝูงสัตว์ตาสโพลง รับซองธนบัตรเก็บใส่กะเป๋ากางเกงอย่างพิศวงงงงวย พวกนักบินอ้าปากค้างไปตามกัน

คุณหลวงขึ้นนั่งอยู่สักครู่ จึงยกมือไหว้นิกร

“อ๊วยขอมนับถือลื้อไวยี ผ่าซี เกิดมาพึ่งเคยเห็นนี่แหละ อ้ายที่หาถิ่นตามสถานีรถไฟหรือหน้าโรงหนังแพ้อลื้อหลดลื้อ”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นแครงดังขึ้นอีก ต่อจากนี้พล, นิกร, กิมหงวนก็จับมือรำลาเพื่อนๆ โดยทั่วหน้าแต่สำหรับนิกร ก่อนที่ใครจะขึ้นมือให้เขาผู้นั้นเป็นต้องยกมือซ้ายกุมปากกาหมึกซึมของตนไว้ หรือมายก็ปลดออกเสียบก่อน

บรรดานักบินและช่างอากาศแห่งฝูงบินนาวิ ต่างพากันอาลัยพล, นิกร, กิมหงวนมาก สำหรับเสียบหงวนมีผู้คิดถึงมากที่สุด

แล้วเสียบอากาศทั้งสามก็เดินนำหน้าออกไปจากโรงเก็บเครื่องบิน ทุกๆ คนรวมทั้งท่านผู้บังคับฝูงตามออกมาด้วย

แลเห็นหมู่เครื่องบินรบและเครื่องบินโจมตีจอดอยู่เรียงรายเต็มสนาม สามเกลอก็เศร้าใจไม่น้อย หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านพ้นมา เขาเคยพะจุกกับเครื่องบินข้าศึกอย่างทรหด สงครามเวหา ทำให้ ‘เสียบอากาศ’ ทั้งสามแลเห็นว่าความตายเป็นของธรรมดา การที่ได้มาเป็นนักบินจนกระทั่งมีสมญาว่า ‘เสียบอากาศ’ มีชื่อเสียงโด่งดังทั่วประเทศก็เพราะทั้งสามคนยอมพลีชีวิตและเลือดเนื้อเพื่อประเทศชาติของเรา ความจริงเขามิได้เก่งกาจยิ่งไปกว่านักบินทั้งหลาย

อาเสียบถอนหายใจเฮือก หันมาพูดกับพลเบาๆ

“เฮ๊ย – พล, ไหนๆ จะไปแล้ว ขออนุญาตผู้บังคับฝูงขึ้นบินผาดแผลงอีกสักครั้งดีไหม บ่ายๆ ค่อยไป”

หลวงอีกกะทิกฯ พูดเสริมขึ้นทันที “ไม่ได้หรอก หงวน, เดียวนี้ลื้อสามคนเป็นพลเรือนแล้ว”

กิมหงวนขมวดคิ้วข่น จู๋ปากจิก “นั่นแน่, ยังไม่ทันไรเลย ได้เท้าชกทำกับผมแล้วไหมล่ะ”

คุณหลวงยิ้มแย้มๆ “เปล่าน่า น้องชาย, ลื้อเองก็เข้าใจระเบียบข้อบังคับดีแล้ว”

เสียบหงวนโบกมือห้ามพลางตวาดแว๊ด

“อย่า – อย่าพูดเลยครับ ผมรู้หรอกน่า เมื่อขึ้นไม่ได้ ผมก็ไม่ต้องการขึ้น” พูดจบก็หันมาทางคณะพรรคของเขา “ไปไวยี พวกเรา, อย่าพูดซัดซ้าเลยวะ กันซัดโมโหแล้ว ประเดี๋ยวมี่เรื่อง”

หลวงอีกกะทิกฯ ชักฉิว เดินปรีเข้ามา

“โมโหแกจะทำไม่ฉั้น?”

อาเสียบก่อนขยับ “ผมจะทำไม่คุณหลวง โมโหขึ้นมาผมก็ขู่ให้คุณหลวงตะปากผมเท่านั้น”

ผู้บังคับฝูงขี้ออกมาได้ “จ้างอ๊วก็ไม่เตะลื้อ”

“เสะเอ้” กิมหงวนกะเซ้า “อย่าพูดน้อยเลยครับ”

“เออ – จริงวะ, วันนี้ลั่นอกภัยให้แก”

กิมหงวนขมมือปิดปากหัวเราะ แล้วกะโดดเข้าตู่ยพุงกะทิกุณหลวงคังอู้ก “ที่นี่ต้องเตะผมแน่”

หลวงอี๊กกะทีกๆ หน้านิ้ว ทำตัวโก่งกุ่มท้อ

“อ้อย! อ้ายหงวน, กูต้องเตะมึงแล้ว”

อาเสี้ยกะโดดตัวลอย วิ่งปูลูเลงๆ ไปตามถนน ผู้บังคับฝูงก้มลงคว่ำก้อนอิฐ ไล่กวาดตาดๆ ไป ปากก็ร้อง
ตะโกนคำสั้น

พวกนักบินกับช่างอากาศหัวเราะงอหาย ต่างพากันห้อมล้อมพล, นิกร เดินไปส่งจนกระทั่งถึงหน้าประตู
กองบิน

อาเสี้ยออกไปคอยอยู่ข้างนอกก่อนแล้ว

จบบริบูรณ์